

Drumul meu
IRINA ALEXE

DRUMUL MEU

IRINA ALEXE

PENTRU ROZÉ:

Mulțumesc pentru amintiri.

PENTRU MAMA ȘI KATI:

Vă mulțumesc că m-ați
încurajat să scriu.

PENTRU MAMAIE:

Ești inspirația mea și da,
mi-a fost puțin frică să nu uit.

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, firmele, organizațiile, locurile și întâmplările descrise în ea sunt fie rodul imaginației autoarei, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane în viață, evenimente sau localități este cu totul întâmplătoare.

Cuvânt Înainte

Întotdeauna m-am ferit să citesc prefața unei cărți înainte să parcurg întregul manuscris din teama de a nu afla lucruri despre acțiune și să îmi stric, astfel, surpriza descoperirii fiecărui personaj în parte, a drumului lor, a neputințelor sau reușitelor lor și mai ales să nu cumva să îmi diminuez lacrimile de bucurie sau de furie cauzate de vreun final spectaculos. Așa că acum, cu ocazia primului text cu rol de cuvânt înainte pe care îl scriu, vă promit că nu vă fur nimic din emoțiile lecturii ce vă așteaptă cuminte în paginile următoare.

Dar vreau să vă pregătesc puțin de drum, ca o mamă care împachează în șervețele de hârtie rămase de la sărbători, sandvișurile cu șnițele care ar trebui să ne țină de foame în tren atunci când plecăm din casa părintească. În următoarele pagini aș vrea să nu vă mai comportați de parcă adolescența voastră e ceva foarte îndepărtat de adulții în care v-ați transformat. Aș vrea să lăsați în sertar superficialul “ah, ce proști eram când eram tineri”. Și eu și Irina vă invităm ca, atunci când vă decideți să vă luați în serios, să nu dați deliberat uitării exact întâmplările care v-au marcat și din care vi se pare că nu ați învățat multe, dar de fapt ele sunt fundamentul caracterului vostru de azi.

Poate nu vreți să recunoașteți la mesele în familie sau la bere cu prietenii că la 17 ani erăți atât de îndrăgostiți încât ați ratat cel puțin o teză la fizică și că vă era teamă să vă deschideți oracolele după ce le-au completat oamenii pe care în secret îi iubeați, să nu care cumva să aflați că ei suspină după alt coleg sau altă colegă de clasă. Erau probleme reale. Așa cum acum vizita la biroul de taxe și impozite vă desface un hău în stomac, pe atunci faptul că putea să vă prindă tata fumând pe furiș în fundul grădinii era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Dar așa am învățat să ne facem listele de priorități în viață, nu?

Drumul Irinei ar putea fi la fel de bine și al tău, al meu sau al Ioanei din Cluj. Habar nu am cine e Ioana, dar probabil avea și ea bunici la țară și în verile petrecute acolo se îndrăgostise de un Mihai venit și el din Hunedoara poate, să dea cu sapa alături de tataie în loc să se pregătească pentru medicină sau drept. Și după ce se lăsa întunericul, se adunau cu toții pe uliță, ciorchine în jurul unei bănci, iar mai spre miezul nopții, după râsete și povești se dezlipeau așa, doi câte doi, ținându-se de mână, vânând prin beznă o altă bancă, de preferat sub cea mai plângătoare salcie să aibă și un paravan în caz de vreo bunică nu a adormit după „Surprize, surprize” și încă mai hălăduie după

nepoți să îi adune în bățatură. Și plecările de acolo erau sfâșietoare. Microbuzele și ratele erau adevărate văi ale plângerii pe care le treceai tăcut cu nasul îndesat în batista și te gândeai dacă ai fi mâncat bătaie de-ai fi coborât la prima să o iei înapoi pe jos spre sat. Riscul era de obicei prea mare, te duceai acasă și îți bandajai sentimentele în așteptarea următoarei vacanțe când șansele erau ca mâna care te ținuse cu doar câteva luni înainte să fie acum ocupată cu palma altcuiva.

Dar ce vă povestesc eu aici? Deja v-ați rătăcit în amintiri și aveți propriile voastre zvârcoliri acum. Și nu, nu eram fraieri și nu eram tineri și proști. Eram adolescenți și asta fac adolescenții. Sunt autentici. Și ca să vă aduceți aminte cât de frumoși eram, cum luam decizii mai impulsiv decât alegem acum iaurtul de pe raft în supermarket și cât de multe avem de fapt fiecare în bagajul nostru, vă las cu Irina. Singura dintre noi care până acum a decis că nimic din ce a trăit până acum nu ar trebui împachetat într-o cutie rămasă de la vreun aspirator și dus în boxă și bine ne face. Cu mult umor și cu un simț al observației ieșite din comun, ne face o favoare și ne fură dintre maldărele de liste cu lucruri de făcut cale de câteva ore ca să ne aducem aminte că viața era și este despre altceva. Despre timpul petrecut cu noi înșine și cu cei pe care noi alegem să îi lăsăm să conteze, despre decizii, despre oameni și mai puțin despre locurile peste care ei pășesc, despre stări și senzații și mai puțin despre micromanagementul pe care ni-l aplicăm propriei ființe zi de zi.

Drumul Irinei este la fel de încântător precum gustul ciocolatei pe care o mănânci pe furiș noaptea în pat luminat de ecranul telefonului pe care citești mesajele de la omul de care ești îndrăgostit. Este momentul în care chicotești zgomotos și te ascunzi și sfiești de adultul din tine. Citiți cu încredere. E ca un tratament literar, naturist, alternativ, neparafat de medic, dar promit că omoară 14 boli, mai ceva ca usturoiul.

Olivia Vereha

Lectură plăcută.

“E vina mea că mi-am închipuit că ceva ce nu se petrece la lumina zilei te poate face fericit.”

ILEANA VULPESCU

Partea I

Martie 1998

Mă uit la Rose cum se piaptână la oglinda din camera noastră. Îi place mult reclama la Pantene cu duduiă care se piaptână de o sută de ori. E frumoasă Rose, cu părul ei blond de moldoveancă și cu ochi albaștri. De fapt nu o cheamă așa, dar îi plăcea mult că profa de engleză din generală îi dăduse numele ăsta. Problema era că nu toată lumea înțelegea numele pronunțat ca în engleză și în timp devenise un fel de Rozé, ca vinul. Era bine și așa. E prietena mea din toate timpurile cum îmi place să o prezint. Petreceam vacanța de primăvară la mamaia mea, într-un sat aproape de București, dar suficient de departe cât să simți că ești blocat în timp. Era o primăvară cam cu năbădăi, încă făceam focul în sobă. În cameră era plăcut, ne spălasem pe cap în lipsa lu' mamaie, că ne spălam cam des după părerea ei și asta presupunea să folosim boilerul.

Ce vreme ciudată! Brazilii din curtea din față se încovoiau, și scoteau un sunet sinistru la fiecare bătaie de vânt. Erau brazilii plantați la nașterea surorii mele, aduși de la Borșa. Așa că și brazilii au douăzeci și unu de ani ca și sora mea. E cu patru ani mai mare decât mine.

- Ce faci? îmi zice Rozé sărind pe patul și așa șubred. Vezi că iar ai căzut pe gânduri. Te gândești la el? O să vină...știi că o să vină.

- Chiar nu mă gândeam la el. Nu și de data asta! Auzi, ai chef să faci niște turte? îi zic.

Mamaie oricum ține post, noi mâncăm cu brânză.

- Bine, mă duc.

Ne echipăm cu câte un batic, să nu răcim, și merge fiecare în treaba ei. Eu prefer să rămân în casă, mai fac curat prin dulap, că vremea nu permite altceva. Și să mă gândesc la... el.

Trecuseră aproximativ șase luni de când mă sărutase prima dată. Fusesse ca un prim sărut, fusesse așa cum trebuie, chiar de ziua Rozéi. Număram lunile pentru că nu știam dacă să am sau nu încredere în el, pentru că eram topită. Aveam șaptesprezece ani și el nouăsprezece. Eu știam că el e alesul, văzusem ceva în ochii lui. El credea că vorbesc prea mult și prea serios despre viitor.

De aproximativ o lună era o relație exclusivă, chipurile. Eu renunțasem la Cristi din clipa în care mă băgase în seamă, el mai mai avea vreo două-trei fete care îl așteptau. Mă gândeam că oricum nu prea știam cum să fiu altfel decât serioasă. Eram tot timpul atentă să nu o fac de râs pe mamaie, că doar eram în grija ei. De fapt petrecusem mai mult timp cu ea decât cu mama, pentru că „așa era atunci”; de fapt acel *atunci* devenise toată copilăria și adolescența mea. Mama era plecată în Franța, eu și soră-mea rămăsesem în țară să ne terminăm școlile. Ea la Limbi Străine, eu la un liceu de fițe. Îmi plăcea să învăț, dar liceul ăsta storsese din mine orice urmă de blândețe. Mă simțeam zilnic asaltată de pretențiile colegilor și profesorilor. Colegii tot încercau să mă “cizeleze”, niciunul neavând treabă cu învățătura. Profesorii erau plini de pilde având nostalgia altor vremuri. Era sfârșitul unei ere, adolescenții erau de nestăpânit.

Eram tocilară, asta era clar! Cred că și colegii mei simțeau superioritatea cu care îi tratam de cele mai multe ori. Adică eu aveam timp să învăț, să contribui la treburile din casă și în weekend eram mereu la țară. Eram cumva mai bună decât ei. Nici nu-mi trecea prin cap că o să obosesc. Rozé locuia în bloc cu mine, eram cele mai bune prietene și colege de suferință în ale dragostei.

Acum era vacanță, peste vreo zece zile era Paștele. Până atunci totul trebuia să strălucească. Slavă Domnului că o convinsesem pe mamaie să nu mai dea mobila cu gaz. Aveam mijloace moderne, dar ea știa că așa reușise să păstreze mobila de zestre a mamei. Era din lemn masiv, cred că nu fusese mișcată niciodată în timpul vieții mele. Mama luase altă mobilă, în rate, pentru apartamentul din București. Deschid dulapul și mă apuc să scot hainele, șterg rafturile și apoi pun hainele la loc. În fiecare an același lucru. Mă minunam că mamaie avea pregătite hainele pentru înmormântare. Nu știu ce planuri își făcuse, dar sigur erau făcute de multă vreme. Înelite frumos cu un cearceaf curat, erau prosoapele cusute de mâna ei, prosoape care urmau să fie date de pomană. Separat stăteau schimburile în care urma să fie îngropată și alături de ele un săpunel 8x4. Lumea la țară așa spunea, săpunel. Săpun era ăla din pod, pe care îl făcea ea toamna și îl parfuma cu pelin. Ea tot pe același îl folosea. Era printre puținii oameni din sat care aveau baie în casă și se spăla cu săpun de casă învelit într-o bucată de perdea veche. Noi foloseam șampon și săpun normal, că miroseau mai îmbietor. După părerea ei ne spălăm cam des, semn că ceea ce foloseam noi nu erau așa eficient ca săpunul ei. Nu puteam să o contrazic și continuam să ne spălăm pe ascuns.

Îmi cam înghețaseră mâinile. Îmi plăcea să fiu singură, și cred că

Rozé simțea lucrul ăsta. Îmi plăcea și camera aia de la drum, care nu avusese niciodată sobă. Era imposibil de încălzit, pentru că nu avea ușă, avea un fel de arcadă stilizată pe post de intrare.

Știam toate crăpăturile din arcadă, doar o ștersesem de praf de atâtea ori. Și cum intrai pe stânga, pe perete, era un întrerupător care se rotea. Mi-era frică de întuneric, așa că mă obișnuisem să aprind lumina pe pipăite. Asta era casa mea.

- Hai că sunt gata, mă trezește Rozé din reverie.

- Vin!

Știa să facă niște turtelute, așa le zicea ea, simple, fără drojdie. Se mișcase repede, ca de obicei. Aveam și niște brânză tare de la bunica ei din Moldova. Fusesem și eu acolo o dată, era frumos, pitoresc. Dar parcă noi aici ne simțeam în largul nostru. În bucătărie se încălzise puțin de la aragaz, dar trebuia să mâncăm repede, dacă voiam să fie calde turtelutele. Nici nu ne trecea prin cap să mâncăm la caldura în casă. În cameră se bea mult Pepsi, noptierele doseau sticlele goale. Nici cu asta nu era de acord mamaie, așa că ne strecuram pe ușa de la colidor¹.

E deja vineri înainte de Paște, alerg ca o bezmetică dintr-un capăt în celălalt al casei, mă grăbesc să prind rata. Trebuie să apuc să-mi spăl hainele la București, azi plec cu rata, mâine la prânz mă întorc. Vine și mama, a reușit să-și ia concediu. Întorc colțul unui preș de la colidor, ca să țină ușa deschisă. Mai arunc un ochi să fie totul la locul lui. Perdelele sunt proaspăt apretate, la fel și milieurile. Toate paturile au câte un cearceaf care atârna până aproape de podea, cearceafuri brodate, și o velință din cele făcute de mamaie când țesea la război.

În casă miroase a săpun de casă și a Pronto. Îmi iau ghiozdanul, e burdușit cu haine murdare, e mai simplu să le spăl la București.

- Mamaie, am plecat. Săru'-mâna! Vrei să-ți aduc ceva?

- Hai, umblă sănătoasă! Vine Nicu diseară cu mielu', și atât. Vîno mâine că nu are cine să guste ciorba.

- Bine. Pa!

Rozé mă lăsase singură de câteva zile, avea de făcut curat și acasă. Toată lumea se gândea că noi ne distrăm prea bine de fiecare dată când eram lăsate la țară, și aveam nevoie să ne aducă cu picioarele pe pământ. Ce porcărie! Muncisem mult zilele astea și singura recompensă fusese că într-adevăr el venise.

¹ Este folosit intenționat în forma greșită.

Mă bucuram să merg măcar o zi la București, să fac o baie în cadă, să-mi curăț unghiile. Doar de vreo două zile se făcuse mai cald, în rest bătuse vântul. Cel mai greu fusese la bucătărie: de scos grăsimea de pe toată vesela, curățat vitrina. Apa fierbinte cu detergent se răcea imediat, mâinile erau crăpate și puțin bronzate de vântul de primăvară. Dar o scosesem la capăt, mamaie era mulțumită.

- Săru'-mâna, salut femeile bătrâne ieșite pe la garduri.
- Să crești mare, mămică. Da' ce faci, pleci?
- Mă întorc mâine.

Abia așteptam să o văd pe mama, plus că îmi plăcea să merg la aeroport. Știu că nu îi era ușor nici ei, dar uneori mă încălzea gândul că stau cu mamaie și ea e mai liniștită acolo. Kati nu mergea la țară, decât la sărbători. Kati e sora mea. I se părea prea frig iarna și vara mergea la mama tatei, căreia îi ziceam Bunica. Kati apucase niște vremuri mai bune, când trăia și soțul mamaiei. El murise la puțin timp după ce mă născusem eu. Parcă și văd pozele alea alb-negru cu un copil botos în cărucior. Era și soră-mea în unele poze, slabă, cu ochii pierduți. Cred că erau tot primăvara făcute, pentru că recunosc florile în ghiveci pe care mamaie se chinuia să le treacă de iarnă.

Kati mă învățase tot ce știuse că îi lipsise ei. Uneori o veneram, alteleori îmi venea să o bat. Mi se părea egoistă, deși nu era. Mă învățase să citesc, să scriu, chestii de îngrijire pentru fete, și uneori îmi povestea despre sex. Cred că mă protejase într-un fel pe care nu puteam să-l apreciez. Ea nu era atașată de mersul la țară, și știam că se gândește la un băiat de la bunica din bloc. O consideram egoistă pentru că nu se grăbea să contribuie la treburile casnice, nu venea să ajute la câmp. Adevărul e că și eu uram cu patima ciclicitatea acelor lucrări agricole, părea că nu se terminau niciodată. Acu' săpam grădina, puneam ceapă și cartofi, apoi porumbul de sapă, corcodușe pentru țuică, caise pentru gem, fasole de băut și pus în pod, iar porumb de cules, struguri pentru vin, prune pentru țuică și tot așa. Dacă o aveam pe Rozé aproape nu le simțeam, părea că ne distrăm muncind.

Ajung în centru, acolo aștepți rata lu' nea Oniță, vine în jur de două. Salut toată lumea din stație și mă gândesc cum ar fi să fie și el acolo. Cu șapca trasă pe ochi, ochii ăia albaștri care îmi plăceau așa de mult. Dar oricum, ne vedeam a doua zi. Am timp să visez în rată.

- Hai, Rozé, că o pierdem! Alergăm spre autogară cu ghiozdanele grele în spate. Autogara putea de obicei; uram să trecem printre toți bețivii care își făceau veacul pe acolo.

Mama venise, schimbasem două vorbe despre școală, dintre care jumătate erau minciuni. Nu puteam să-i spun că la Mate nu mă descurc așa bine, că pare că profesorul are ceva cu mine. Sau că diriginta ne zicea că suntem o dezamăgire pentru părinții care munceau din greu pentru noi. Eu munceam și mama era plecată! Dacă aveam noroc îmi făcea Kati unul din renumitele ei sandvișuri pentru recreația mare, altfel făceam ce puteam. Ehh, dar nici nu mai contează! mă îmbărbătez singură.

- Auzi, l-ai văzut pe Ciprian cum se uită la tine? mă întreabă Rozé.
- Eu cred că se uită la tine, prefer să cred că mă consideră indisponibilă.
- Și eu aș spune la fel, dar nu mai știu ce să cred de Marius. Parcă are niște toane de copil.
- Numai noi suntem mari, ei sunt copii, îi spun pe un ton înțelept, apoi mă pufnește râsul.

Ne urcăm în rată, înghesuiți ca sardelele. Toți țăranii au venit la București azi?! E obiceiul ăla împământenit, cum că trebuie să te înnoiești de Paște. Adică un rând de haine, că nimeni nu-și permite mai mult. Haine pe care le porți până la epuizare toată vara. Blugi Little Big, un tricou, poate două și ceva de încălțat.

Ce noroc pe mine cu mama! Mi-a adus o bluză cu vedere la buric și un deodorant cremă care nu se găsește la noi, Narta. A adus și multe dulciuri, printre care și un borcan imens de Nutella.

După o oră chinuitoare lipită de oameni igienizați îndoielnic, am ajuns! Coborâm la bufet, deși acolo nu mai e bufet, a rămas așa o vorbă. Și vremea asta ciudată, cerul e întunecat, nici nu-mi aduc aminte de duminica Floriilor ca să estimez cum va fi vremea mâine. Nu e mișto să plouă când mergem la foc – marea atracție din noaptea de Înviere. Se face lângă gardul cimitirului un foc din cauciucuri, foc care e întreținut toată noaptea. Vine toată lumea, babele stau în biserică, noi în jurul ei. Sper să vină și el, deși nu știu niciodată nimic. Aștept și sper.

Am și ajuns în dreptul bisericii, copiii au început să pregătească locul pentru foc. Încă puțin și am intrat pe drumul drept spre mamaie. Țsta e drumul meu! Pe banca de la casa părăsită ne facem de cap în fiecare noapte de după discotecă. Copacii stau să înflorească, dar i-a împiedicat frigul. Miroase a verde, a primăvară, toate curțile sunt curate, copacii dați cu var.

- Săru'-mâna, mamaie!
- Să fiți sănătoase!
- Ai ceva de mâncare? Nu am apucat să mănânc nimic. Ți-am adus

halva pentru azi. Că mâine poate mâncăm și noi ceva mai bun.

- Ce-are, fa, halva! Nu e bună?
- E bună, dar un tort e și mai bun! îi zic.
- Să vă schimbați să veniți la masă. Am făcut o tocană de cartofi. Dacă vreți, vă fac și câte un ou.
- Vrem, că ne e foame rău. Da' mai ascunzi mata castraveți murați pe undeva?
- Să văd! Se întoarce cu spatele, dar o simt zâmbind.

Face cei mai buni castraveți murați, în saramură, nu în oțet. Cu ardei iute și usturoi. Are tot timpul niște surprize culinare pentru noi. De fapt, cred că e cea mai mare bucurie a ei să hrănească oamenii.

Lăsăm ghiozdanele, scoatem haine de lucru, ne schimbăm. E frig în casă, tot merge să mai facem focul. În bucătărie miroase bine, a tocăniță. Zdrobim cartofii cu furculița, ca pentru un copil, apoi mamaie ne pune câte un ou ochi alături.

- A venit mă-ta?
- A venit ieri, am fost la aeroport să o luăm. Vine și ea mâine cu părinții lu' Rozé.

Rupem din pâinea proaspătă și întingem în tocană. Aici nu se uită nimeni în gura ta să vadă câtă pâine mănânci. Slavă Domnului!

Stăm pe pătuc și așteptăm. E cam răcoare, dar măcar nu plouă. Pătucul ăsta e un fel de bancă la poartă. Și uite că vine, cu eternul lui prieten Bursuc. Cu geaca albastră cu roșu, puțin roasă de vreme și de spălat de mână. Cu mersu-i crăcănat de bărbat. Și cum privesc spre el, simt că mi-e drag, așa de drag că toate celelalte lucruri pâlesc. Se apleacă să mă pupe.

- Hai, bă, iar vă pupați?! comentează Bursuc, care uneori e Boris, pentru că seamănă cu motanul din „Floarea cu Șapte Culori” când i se lățește zâmbetul.

Mă ia de mână strâns și mergem spre biserică. Uau! Cum sună asta, să mergi spre biserică. Cu el! Cred că sunt pierdută și pentru o clipă îmi trece prin cap că nu e bine ca el să vadă asta.

La biserică s-a strâns deja lume, babele înăuntru și restu' lumii afară la foc. În fiecare an se găsește un întreprinzător să aducă și băutură. Ne întâlnim cu prieteni, verișori, bifăm puțin evenimentul și fiecare se retrage mai la întuneric. E singura dată din an când te poți giugiuli lângă biserică fără să-ți fie frică. Și singura dată când poți să stai până la 5 dimineața, chipurile, să iei Paște.

Spre dimineață ne îngheșuim cu toții în biserică. Miroase a

transpirație, a lumânări și a pâine cu vin. În urmă cu câteva minute mă lăsasem strivită și pipăită de un băiat. Pipăit și giugiulit, asta era deocamdată și era suficient. O văd pe mamaie că dă din cap nemulțumită; vrea să spună că nu m-a văzut în biserică până atunci. Eu am obrajii închinși, puțin de rușine, de excitare și de tinerețe. Luăm bucata de pâine cu vin și plecăm spre casă. Ajungem acasă și ne prăbușim obosite în pat. Afară e încă întuneric, iar înainte de a stinge lumina, mă uit încă o dată la icoana din cameră. Are un fir de salcie înfășurat la unul din colțuri, de la Florii. Mormăi în gând o rugăciune, dar nu apuc să o termin că adorm.

- Irino, haida!

Deschid un ochi, mă ridic în cot, să văd peste Rozé. Mamaie se uită pe geamul nostru, cu mâinile făcute căuș. Nu se vede în cameră din cauza soarelui de afară. Îi strig că venim. A băgat deja friptura de miel în cuptorul de la sobă, miroase până la noi. Cred că bucureștenii nici nu s-au trezit, dar ea vrea să-i întâmpinăm noi. Mă întind puțin. Mă uit la ceas, am dormit cam 6 ore. Mă duc la baie și stau puțin pe gânduri dacă să mă spăl pe față și pe dinți. Decid să mă spăl.

- Hristos a-nviat!

- Adevărat a-nviat! îmi răspunde mamaie.

E o zi superbă de aprilie, nucul nici nu a apucat să facă florile alea hidoase care arată ca niște omizi.

- Vezi că e cana pe buduroi! Te-ai spălat?

- Nu m-am spălat, bre! mint. Mă duc spre puț, și pe marginea lui, adică pe buduroi, e cana verde smălțuită în care e apă și un ou înroșit. Mă spăl așa superficial, iau iar Paște (de unde și dilema cu spălatul pe dinți).

Iese și Rozé, îmi zâmbește complice și face și ea ritualul de spălare. Pe aragaz deja sunt așezate cele două ciorbe tradiționale de Paște, una de miel și una de cocoș. Mamaie le-a pregătit de ieri, acum le pune borș și leuștean.

Tragem masa mare afară și începem să o pregătim. Nu putem să vorbim nimic despre noaptea trecută, pentru că nu ne dorim să audă mamaie.

Nouă nu ne trebuia decât ceasul, știam ce aveam de făcut. Trebuia să plecăm împreună și să ne întoarcem împreună. Acum fiecare rememora seara, sărutări nesfârșite când timpul se dilată, respirația lui pe pielea ta. Cum te agăți stângaci de gâtul lui, sau îl cuprinzi de mijloc și speră să nu-ți dea drumul niciodată.

Gata, prima mașină apare la poartă. E mama cu tata și Kati. Tata are o Dacie 1310, galbenă, e cea mai răsărită mașină a familiei de până acum.

- Hristos a-nviat!

- Adevărat a-nviat!

Ne pupăm din nou. Cu mama, tata nu are manifestări de afecțiune în public. Îi simt parfumul fin, de mamă. Oamenii care veneau de la București miroseau mereu frumos. Noi nu ne dăm seama că oricât ne-am spăla și parfuma, îți intră în piele mirosul de fum, de mâncare, de casă bătrânească. Apoi vin pe rând părinții Rozéi și fratele mamei cu soția lui și cei doi băieți. Mai aducem o masă din casă, le lipim, aducem și toate scaunele din casă.

Nu știi care e agitația cu masa asta. Punem pe masă brânză, ceapă verde, ouă într-un coșuleț special, drob cald. Totul trebuie să fie perfect. Dar piesa de rezistență e ciorba. Eu cu ciorba nu mă omor, dar mănânc de dragul mamei. E singura dată din an când mănânc miel. Dacă aș putea, aș face o poză acestei mese, și oamenilor din jurul ei. Suntem toți! Mama care mănâncă delicat, dar savurează fiecare îmbucătură. Tatăl Rozéi vorbește mult și rezept, povestește ceva despre un popă. Rozé îmi zâmbește de peste masă, se bucură și ea de reuniune. Unchiu-meu face nelipsitele glume cu mine copil: Mai știi, fa, când erai mică și curgeau bășinile la curu' tău?! He, he! tot el râde satisfăcut. Și mamaie în dreapta mea, în capul mesei, puțin obosită, dar mulțumită că toată lumea are tot ce trebuie. În farfuria ei tronează capul de miel, fiert în ciorbă. Aș vrea să fac o glumă, dar nimeni nu sesizează ridicolul situației, cu ochii mielului privind nedefinit din farfuria ei.

Gata, masa s-a terminat, se retrage care pe unde, până la friptura care o să ne reunească pe toți. Rozé și cu mine ne luăm un desert și un pahar de Pepsi și ne retragem în casă. Ne-am culca și noi, dar nu ne lasă entuziasmul serii precedente. Suntem fericiți.

Spre seară ne pregătim de discotecă. Asta e singura distracție din sat, coincide cu căminul cultural, dar nu are nicio legătură cu cultura.

Și bineînțeles că el nu a venit. L-am văzut o dată prin discotecă, apoi a dispărut. Mai face asta, și eu nu pot să mă supăr, nu am dreptul să zic nimic. Nu mi-a promis nimic. Acum stau pe trepte în ușa colidorului. Ploaia se prelinge pe boltă, apoi pe tulpinile de viță de vie. Îmi vine să plâng. Cred că o să plâng acasă, în baie, să nu mă audă nimeni. Fața mea are capacitatea de a masca o oră de plâns. Spun la revedere, mă urc în mașina alor mei, Rozé merge cu părinții ei. Și asta e, o săptămână de neliniște.

Acum înapoi la școală. Școala e un chin, deși eu învăț. E trecerea molcomă a minutelor nesfârșite. 7 ore în fiecare zi, cu o pauză mare de 10, și restul de cinci minute. E aproape inuman. Mă bucur când mai prind o oră lejeră, ca ora de română, să-mi las mintea să zburde, sau să desenez inimioare pe colțul manualului. Mai avem și orele de engleză cu profesori nativi; alea sunt mai drăguțe. Uneori ne puneau să cântăm *Oasis*, *American Pie*, depinde de unde veneau profesorii.

Mă apucasem la un moment dat să citesc tot ce găseam la biblioteca liceului, scris de Thomas Hardy. Asta îmi menținea o stare sufletească sumbră. Umblam pe holurile liceului cu o mină preocupată, nu lăsam nimic să se lipească de mine. Aveam câteva prietene, dar eu nu pierdeam timpul după ore pe la vreo cafenea.

Acasă era și mai trist, așteptam sfârșitul de săptămână, încercam să-mi umplu timpul cu tot felul de activități casnice. Îmi zisese mama la plecare să am grijă de familie și eu chiar o luasem în serios. Știam să încropesc mâncare, altceva decât cartofi prăjiți. Puneam la spălat, călcam rufe. Recunosc că îi călcam și cămășile lu' tata pe bani. Cred că nu voia să abuzeze, și era reciproc avantajos. Eu aveam nevoie mereu de bani pentru rată, pentru weekend, pentru Pepsi. O existență relativ monotonă. Nici nu știu când ajunsesem să adopt toate treburile casnice, uitasem de tot de mine.

Când eram mai mică, obișnuiam să mă închid în cameră și să ascult pe repeat balade rock. Sau topul de la radio Contact. Am un pat în cameră, ca un pat de copii. E o cameră mică, de bloc comunist, pe o parte a camerei e patul meu, de cealaltă patul lui Kati. Un dulap, un raft pentru cărți și masa pe care stă o combină Sony cu două boxe. Combina e cel mai de preț bun al nostru. Are afișaj electronic la frecvențele radio. Pereții sunt acoperiți de un tapet cu trandafiri roz mărunți. Se vede că tata își pierduse răbdarea la un moment dat, că nu e aliniat peste tot. Stau în patul meu și întind mâna spre posterul cu *Backstreet Boys*. Lângă el e un altul cu *Take That*. Toată ușa e tapetată cu imagini decupate din reviste de Kati, ea e artista.

Asta e viața mea de la București. Stau în patul meu de copil cu fața în sus și lacrimi se preling pe obraji. Nici nu știu de ce plâng. Că nu mă iubește nimeni, că mă simt singură, că e viața nedreaptă. *Ok, nu a venit, și?! Mă cert singură, mă cert acum, ca să nu plâng de față cu el. Gata, mă adun și merg la bucatărie.*

Și iar e sâmbătă. Mă organizez repede, că doar aștept de 4 zile să

mă întorc.

- Neică, ce faci?! Mai stai și tu acasă!

Ăsta e tata. Nici nu știu ce vrea de la mine, că doar nu vrea să ieșim în parc împreună. Când eram mai mică îl însoțeam în plimbările zilnice prin cartier, dar acum nu se mai pune problema. Știe și el ce mă atrage la țară și probabil asta îl îngrijorează. Ies pe ușă la 11:30, că până la autogară sunt 2 stații. Chiar dacă merg pe jos, tot trebuie să mă grăbesc. Uite-o și pe Rozé, mă așteaptă în fața blocului:

- Iar ai întârziat!

- Mă luase tata la întrebări, l-a găsit acu' grija. Mai lipsea să mă întrebe dacă mi-am făcut temele. Tu ce faci?

- Mi-a dat și mie bani la plecare, că am zis că nu mai am deodorant. Măine tre' să fac nu știu ce prin casă, că altfel nu mă lăsau să plec. Parcă e totul o discotecă la țară!

- Știi că eu mă simt vinovată de fiecare dată când pare că mă distrez, completez și eu.

În drumul spre autogară ne oprim să luăm un deodorant de la numeroasele buticuri. Fa IceTea. ăsta e preferatul nostru, ne îmbrăcăm într-un nor de deodorant de fiecare dată când plecăm spre discotecă.

Ajungem spre ora unu la țară, o luăm pe drumul cunoscut. Ce s-a schimbat peisajul într-o săptămână! Toți copacii sunt aproape înfrunziți, lălelele au început să se deschidă pe lângă alei. Am trece pe la Rica, verișoara mea, dar cred că mamaie a pus masa. Rica stă în valea bisericii, e în drumul nostru spre casă. E iubita unui băiat din sat, și ca și noi, și-a schimbat prioritățile datorită lui. Până să ne preocupe pupatul la ceas de seară pe pătucul din fața curții, aici era anturajul nostru. Ne strângem de ziua ei, a lu' vără-miu, a noastră, sau ieșeam la centru la un Pepsi. Vără-miu mersese cu noi la discotecă prima dată.

Dar acum ne grăbim! Ultima bucată de drum. Văd banca ruptă pe care stăm noi doi și mi se strânge stomacul la amintirea săptămânii trecute. Apăs clanța porții și cum intru în curte simt că am ajuns acasă. Iese și mamaie să vadă cine a venit. De parcă nu ar ști! Uneori am impresia că ar prefera să nu mai vin doar pentru că știe că mă văd cu el. S-a găsit un vecin drăguț să o informeze. Îi e frică să nu mă mărit, iar la țară înseamnă să te duci la el acasă și gata. Și mie mi-e frică că o să mă părăsească, simt că nu pot să trăiesc fără el.

- Săru'-mâna, mamaie!

- Bine ați venit!

Nu ne pupăm, nu nimic, asta e tot. Mămăliga e pe foc. Și niște cartofi sfârâie în tuci. Trecem prin antreul îngust, mă uit prin ochiul de geam din obișnuia. E acoperit cu o chestie croșetată de mamaie.

Intru în cameră, apoi pe colidor. Deschid ușa de la colidor larg, să intre aerul. Trag perdeaua în dreptul ei să nu intre muștele, că e destul de cald, ne apropiem de mai. La noi în cameră e un miros de mucegai amestecat cu deodorant. Arunc ghiozdanul pe pat și mă schimb. Să culeg niște flori să le pun în casă. Stau așa pe marginea patului, cu pantalonii jumate îmbrăcați și mă gândesc. Mă gândesc că tot aștept mereu să treacă timpul, și cândva o să-mi pară rău că nu l-am oprit. Locul ăsta care mi-a fost prima casă și acum a doua, nu mai pare ospitalier. Toată lumea se uită strâmb că mergem la discotecă. A trebuit să-i cer voie mamei să am și eu un prieten. Am 17 ani! Am fost mereu fată cuminte, orice ar însemna asta. Eram prea cuminte uneori. Acum un an băusem niște vișină cu Rozé, nu multă, dar era pe stomacul gol. Ne-am amețit puțin și Rozé mi-a reproșat că mi-e frică de mamaie. De fapt, ar fi zis că mi-e frică de orice. Și nu era departe de adevăr. De parcă eu nu știam ce fac fetele care nu sunt cumiți. Dau bacul când sunt însărcinate, în cel mai bun caz. Dar eu nu dădusem nimănui de gândit, până anul ăsta. Și eram tot cuminte, eram tot eu. Nu putea să mă judece nimeni mai aspru decât o făceam singură. Rozé se enerva uneori că eram așa reticentă la orice. Ea începuse să fumeze la liceu și deja devenise obicei. Nu simțea nevoia să fumeze și acasă, și cum miroseam din discotecă a țigări, nu sesizase nimeni. De tac-su' mi-era și mie frică. Era un om bun la suflet, dar nu ar fi suportat asta.

Stăm la masa de sub nuc toate trei și mâncăm în liniște. Mămăligă cu brânză, ou fiert în tuciul de mămăligă (înainte de terci), cartofi prăjiți și usturoi verde. Noi nu mâncăm usturoi că știm că urmează să ne pupăm. Știe și mamaie.

- Auzi, fa?! Al cui e băiatu' ăla care te aduce acasă?

- Nu știi mamaie, nu l-am întrebat și nici nu mi-a spus.

Îmi face un semn din ochi să merg să fac o cafea. Îi plăcea cafeaua făcută de mine pentru că foloseam suficientă cafea, nu ca ea. Deși își permitea acum, prefera să facă economie, iar cafeaua ei era de cele mai multe ori diluată.

Stăm pe banca din curtea discotecii. Rozé fumează o țigară. Nimeni nu stă pe bancă, numai pe spătarul ei. Pe mine mă încercă niște lacrimi, de-aia am ieșit. Rozé nu e așa sensibilă, sau încercă să nu pară. Îl văd cu colțul ochiului că intră pe poartă. Mă vede și el și se îndreaptă spre noi. Rozé se dă jos de pe bancă, să plece. Ca de obicei, se apleacă să mă pupe. Eu întorc fața și sărutul ajunge pe obraz.

- S-a întâmplat ceva?
 - Nu știu. Spune-mi tu!
 - Păi nu știu.
 - Săptămâna trecută unde ai dispărut?! Nu e nicio problemă, dar să știu cum stăm. Că poate mă duce și pe mine altcineva acasă, dacă tu ai altă treabă.
 - De ce? Cine s-a oferit?
- Acu' avea chef să știe dacă îndrăzneala cineva să se dea la mine.
- Nici nu contează, dar atâta timp cât tu dispari, nu văd de ce nu ar fi OK.
 - M-a rugat Marius să-l duc la Poienari, și am rămas acolo. Știi și tu cum face dacă bea.
 - Știi, dar poate nu mă interesează. Și nu înțeleg de ce ești mereu șoferul desemnat. Eu acum ce să înțeleg, că te-ai topit de dorul meu?
 - Am stat sâmbătă cu tine.
 - O spui de parcă e o obligație, parcă ție nici nu ți-a plăcut. Mă duc înăuntru.

Știu și eu că se poate să nu mă oprească, dar orgoliul mă obligă să încerc. De fapt nici nu schițasem un gest.

El își proptește un genunchi în bancă, între picioarele mele. Se apropie de mine și forțează un sărut, până cedează și eu. Nu am alte argumente și îmi dau voie să mă abandonez. Rămânem pe bancă până vin Bursuc și Rozé după noi.

E iarăși bine!

23 Mai 1998

Ieri a fost ziua mea. A fost frumos și la București, am primit de la mama o pereche de pantaloni și bani de la tata. Mi-am luat și eu o bluză de banii ăia și de rest o cremă de whiskey și bomboane cu lichior. Bomboanele astea sunt de fapt niște bombe, ciocolată de calitate slabă care are în interior un înveliș de zahăr și lichior. Pe astea le păstrăm pentru la țară. Acum suntem iar în rată, ca de obicei. Mai e puțin și se termină școala. Suntem cam îngrijorate că va trebui să ne despărțim vreo două săptămâni. Rozé merge cu ai ei în Moldova, la bunici și eu la mamaie. Ne-am promis deja că o să ne facem un jurnal, să nu ratăm niciun eveniment. Eu știu că trebuie să merg la mama în vizită, Kati a fost deja. Nici nu vreau să mă gândesc. Zici că sunt nebună, pun în balanță o vacanță de 3 săptămâni la Paris cu mersul la țară. Dar mai e până atunci! Azi e încă ziua mea!

Stăm în cameră cu cutia de bomboane începută. Am servit-o și pe mamaie, de crema de whiskey nu i-am spus. Mi se pare oricum o plăcere atât de nevinovată. Am pregătit pe pat hainele noi să le iau la discotecă. Pantaloni albaștri cu dungi, mulați, de la Paris. Și bluza pe care mi-am luat-o eu, formată dintr-un maieu negru peste care se pune un tricou dintr-un material sintetic. Sunt cam strâmte, și am decis că merg și fără sutien. Mă simt așa dezbrăcată fără sutien, de fapt dezvățată, știind că va ajunge mai ușor la sâni. Am părul scurt, proaspăt spălat și îmi fac câteva șuvițe cu o chestie pe care am luat-o special. E ca un rimel auriu pentru șuvițe. Ne învăluim într-un nor de Fa IceTea și plecăm.

La discotecă ne întâlnim cu toată gașca de veri și verișoare, care nu prea au habar de ziua mea. Mergem la barul de lângă discotecă și fac cinste cu Garrone, că e cel mai bun lucru de acolo după vodka de orice fel. Nici nu-mi trebuia să beau prea mult, 2 degete de Garrone. Nu am stat mult în bar, că la țară nu intră fetele în bar, eram ca o atracție turistică însoțite sau nu. Ne așezăm în curte pe o bancă, barul este lipit de discotecă. Și iată-l și pe iubitul meu cu o pungă de cadouri în mână. Toată lumea dispare din jurul meu, să ne lase singuri. În pungă e un urs de pluș. Mă topesc toată, sunt ametețită de băutură, de emoție. Sunt îndrăgostită, sunt fericită! O să-i zic Alexuț ursului.

Cu greu se termină și clasa a 10-a. Ne foim cu toții în bănci, așteptând ca diriga să termine discursul ei de final de an. Concluzia anului școlar 1997/1998: suntem niște adolescenți răsfățați, nerecunoscători, care nu au chef să învețe. Mă rog! Eu sunt cu gândul aiurea, la vară, la vacanță.

Mă despart de colegi, de unii mai cordial, de alții cum o fi. Fetele o iau către o sală de Internet, eu nu am niciun chef. Nici nu prea știu ce fac acolo, decât că stau pe chat pe băieți din alte țări. Merg pe strada Olari către stația de troleu. E o zi superbă, miroase a tei. Am un sentiment de ușurare că s-a terminat școala; uneori strada asta Olari mi se pare foarte lungă, deși nu e. Aș merge pe jos mai mult, fac destul de des asta, mai ales când ieșim pe lumină de la școală. Merg pe jos până la Rosetti și de acolo iau troleul sau 336.

Mi-am făcut un bagaj consistent, ca de vară, și sunt pregătită de stat la țară. Vorba vine, că deocamdată Rozé e plecată la bunicii ei, și va trebui să stau singură vreo 2 săptămâni. Zilele când am mers la

discotecă, m-am văzut cu el, au trecut mai repede.

I-am promis Rozéi că o să scriu într-un caiet tot ce se întâmplă, ca să nu simtă că a pierdut ceva. E trist când trebuie să sting lumina și să stau câteva secunde în întuneric total până mi se obișnuiesc ochii. Mi-e frică de întuneric, dar am noroc că sunt mereu obosită și adorm imediat. Duminică dimineața o văd pe mamaie că se uită la mine prin geamul de la cameră. La camera mea nu există geam care să dea direct afară. E casă stil vagon, și geamul de la cameră dă în colidor. Am dormit prea mult cred. E duminică totuși.

El e ocupat zilele astea cu Bac-ul, deși preocupat nu pare, doar ocupat. E elev la un liceu din Ciorogârla, una din cele două opțiuni valabile pentru copiii din sat. Există grădiniță în centru și școală cu clasele I-VIII, dar educația e ultima pe lista de priorități a tinerei generații. Așa cum suntem acum, pare că nu ne despart diferențe culturale majore. Da, avem prieteni care au ales să se oprească la clasa a-VIII-a, cu nivelul de instruire. Dar majoritatea sunt la liceu, și nu au prins încă gustul pentru banii câștigați oricum dar nu ușor. Meseria de bază în sat e lucrător în construcții, începi de jos și sperii să evoluezi la cel mult șef de echipă. Atât! Prefer să nu mă gândesc la asta prea des, dar nu prea am cum. Nu am cum să nu observ dubele de muncitori parcate în șir la piața Gorjului. Și acum pare amuzant când ies din barul de la discotecă bine afumați și se împing pe muzica de la *Prodigy*. Și îmi dau seama că iar sunt prea serioasă. Mă ridic din pat.

Săptămâna de lucru începe trist la țară. Bărbații pleacă dimineața la lucru pe șantier, cam de pe la 5 dimineața. În afară de agitația din gospodărie, totul e prea... domestic. Zi de zi același lucru, parcă era și o melodie de la *BUG Mafia...* Aș scoate casetofonul pe scările de la colidor dar fără Rozé parcă nu am vlagă. Oricum mamaie urăște muzica pe care o ascultăm noi, mai ales *Prodigy*.

Să mănânc ceva, dar nu prea am ce. Mamaie mănâncă ouă în aproape fiecare dimineață, mai puțin când e post. Iau și eu o felie de pâine cu brânză și castravete, singura legumă din grădină care poate fi consumată. Mătur curtea, întâi aleea care vine dinspre poartă și apoi în fața bucătăriei. Spăl vasele și apoi îmi găsește mamaie ceva de lucru prin curte. Să culegem cireșul și să facem dulceață. Cică mâine mergem la sapă. Când e Rozé aici mă simt mai bine, acum pare că nu știu ce naiba fac.

Ce caut eu aici? Nu sunt făcută să trăiesc în ritmul ăsta. Lucrez în liniște cu gândul aiurea. La prânz mâncăm ciorba pe care a făcut-o în weekend: ciorbă de găină cu mămligă. Mamaie se odihnește mereu la prânz, iar pentru mine e o ocazie să scriu în caietul pentru Rozé. E

o ocazie să rememorez serile trecute pentru a nu știu câta oară. Seara nu pot să citesc prea mult, că e tensiunea scăzută la curent și singurul bec din cameră e cam chior. E atâta liniște, că mă rog să latre un câine. Pun cartea jos, și mă uit la icoana de pe peretele estic. S-a uscat ramura de salcie de la Florii. Spun și eu rugăciunile în gând: Tatăl nostru, Înger, îngerășul meu, Împărate ceresc și una pentru părinți. Mai trag de timp, pentru că nu vreau să sting lumina. O sting, mă întorc în pat și adorm instant.

A doua zi la cinci o aud pe mamaie cum îmi bate în geam. Mă ridic pe marginea patului, și simt că o să vomit de oboseală. Mamaie a făcut micul dejun, iar ouă ochiuri. Trebuie să le mănânc, că altceva nu mai văd până la prânz. Îmi pun un sutien de la costumul de baie pe sub maieu, că aș vrea să mă bronzhez puțin. Ne pornim spre locul cultivat cu porumb, e undeva la capul satului, aproape de unul din canalele de irigații rămase acum în paragină. Până ajungem acolo se face deja cald, eu mă dezbrac să mă prindă soarele. Lăsăm apa la umbră la capul locului și dăm cu sapa. Era bună expresia aia cu sapa și mapa, doar că în cazul meu se aplică selectiv.

Din când în când mamaie îmi atrage atenția că sunt neglijentă. Am o sapă tocită de vreme, pe care mamaie a ascuțit-o ieri. Firul de porumb e crud și dacă dau aproape de rădăcină, se retează imediat. Nu am nici dexteritate, nici nu sunt prea rapidă. Se face și mai cald, mamaie mă trimite după apă. Alerg pe rândul de porumb, frunzele mă taie pe umerii goi, și pe brațe. Alerg pentru că mi-e frică să nu dau peste vreo lăcustă. Ne întoarcem pe alte rânduri și ne târâm spre casă. Mă spăl pe mâini și pe față la chiuvea amenajată afară, pe picioare direct cu apă din puț, mănânc câțiva cartofi și cad lată în patul din camera de la drum. Nu-mi place acolo, că uneori furnicile își fac drum prin crăpături. Pe jos e pământ și o dușumea, e singura cameră din casă cu dușumea, și furnicile au drum pe perete, pe marginea patului și se pierd în șir indian pe lângă tâmplăria ferestrei. Pun un cearceaf să nu înțepe velința și dorm un somn bolnăvicios. Mă trezește mamaie și o luăm de la capăt. Am febră musculară de la munca de dimineață, dar așa e la fiecare început de vară. Umerii mă ustură ușor. Mă uit la palme, doar o băătătură. Secretul e să nu strângi sapa prea tare și să nu o ridici prea mult de la pământ, să nu faci eforturi inutile.

Greu a trecut săptămâna. Parcă sunt altă ființă. Pistruii mi s-au accentuat, brațele sunt bronzate, și picioarele la fel, după urmele papucilor și ale pantalonilor scurți. Dar umerii-mi sunt carne vie, îmi vine să plâng când mă uit în oglindă. Nu am avut cremă, iaurt nici atât, și zilele de sapă mi-au lăsat urme adânci în piele. Poate găsesc un

lapte Doina la Computer, adică la magazinul sătesc. O anunț pe mamaie că merg până în centru, nu am ieșit nicăieri toată săptămâna. E vineri și merit un Pepsi. Fac un duș, și plec cu părul ud. Dușul e aproape inutil, ulița e neasfaltată și fiecare mașină care trece ridică un nor de praf. La Computer mă întâlnesc cu vărul Cristi și prietenii din gașca veche. Nu prea mai vorbim de când umblu cu el. Stau cu ei, încerc să mă prefac că nu-mi pasă dacă apare și el acolo. Nu am găsit lapte Doina, doar o cremă Farmec de mâini. Cristi o frământă tot timpul cât stăm acolo, și capată un strat gri de la mâinile lui. Nu e murdar pe mâini, dar vine de pe șantier, și cred că niciodată nu te poți spăla prea bine de praful de acolo.

Sâmbăta se anunță ocupată, vin bucureștenii. Mătur curtea ca de obicei, fac puțină ordine în bucătărie. Scutur așternuturile de la mine și de la mamaie, le las puțin pe sârmă, apoi fac paturile cât pot de bine. Niciodată nu pare suficient de bine! Mamaie face mâncare, ciorbă și tocăniță de pui. Țsta e meniul de vară. Îi zic că merg să citesc ceva. Îmi aruncă o privire care tre' să însemne „Ești sigură că nu ai uitat ceva?”. Ignor și privirea și reproșul nerostit că mă retrag în casă. Nu apuc să stau mult, că apare tata. A adus și ceva bun, slavă Domnului. Ciocolată și Pepsi. Suficient.

La scurt timp apare și unchiu', Nicu, cu toată familia. Mă anunță scurt că Radu, băiatul cel mare o să rămână cu mine la țară. Își cară în casă toate chestiile pe care le-a adus pentru el, inclusiv un computer. Uau! Două genți mari cu haine, umple frigiderul cu mezeluri. Face tot felul de schimbări prin camera de la drum, îmi zice că în camera mea miroase urât. Miroase a mucegai, pe jos e doar pământ acoperit de mine cu ziare curate primăvara și toamna, un strat de preșuri și un covor gros. Mie nu-mi pasă sau m-am obișnuit. În aproximativ 10 minute distruge toată ordinea pe care o păstram eu. Mâncăm toți sub nuc, eu spăl vasele și încerc să nu mă dau de gol că abia aștept seara. Nicu rămâne până a doua zi, ca să se acomodeze copilul. Pentru câteva momente am uitat că nu am cu ce să mă îmbrac, că pielea de pe umeri a început să se desprindă și arată cam scârbos. Oricum sunt eu cam nesigură pe aspectul meu exterior, lucru pe care îl maschez cu succes purtând blugi incredibil de strâmți și bluze cu vedere la buric. Nu am încotro decât să iau singura bluză care maschează umerii, și care e sintetică. Tot aia care se poartă cu maieul fără sutien.

Mă ustură umerii, am încercat să dau cu crema Farmec, dar nu fac decât să lipesc pielea la loc pentru puțin timp. În fine, ies pe poartă parfumată și cât de cât încrezătoare că va fi o seară reușită. Rica mă așteaptă în valea bisericii să mergem împreună o bucată de drum,

până se întâlnește cu iubitul ei.

La discotecă îmi iau locul pe spătarul uneia din bănci și aștept. Nu am chef de dans, simt oricum cusăturile bluzei frecându-mi-se de piele. Și uite-l că vine. Direct spre mine și e singur. De obicei e înconjurat de prieteni și se întrec către mesele de la bar. Are tricoul lui bun, cu o pisicuță care zice ceva și blugii Little Big, probabil unica lui pereche. Se apleacă să mă pupe, stă puțin pe gânduri și mă invită la o plimbare. Rămân puțin încurcată, eu nu sunt spontană. Accept! Mă ia de mână și ieșim pe poarta discotecii. El mă conduce, și ne oprim lângă o motocicletă, habar nu am de care, că nu mă pricep. Fără cască, fără nimic. Ezit din nou. El se urcă, și mă invită și pe mine, că e mai ușor să mă țin de el când urc. Nu e rău. Întâi îmi pun mâinile în jurul lui, și pornim. E o senzație unică, parcă de zbor, de libertate, amestecată cu teamă. Am încredere în el, îl las să mă ducă unde și-a propus. Nu mergem mult, e o noapte senină, cu juma de lună. Încep să recunosc locurile, cred că familia lui stă pe aproape. E un alt capăt al satului, unde eu nu ajung niciodată. Cred că aici mă aducea mamaie pe vremea colectivului. Am așa niște frânturi de amintire cu o apă curgătoare, o gârlă.

Oprește destul de aproape de mal, că se aude apa. În depărtare se vede o pădure. Se întoarce spre mine și mă sărută. Și mă sărută, iar și iar! Mă sprijin de motor, și încerc să-mi golesc mintea. Mâinile lui caută pe sub bluza mea. Îl opresc și îi zic că nu vreau să-mi vadă umerii arși. Dar el vrea! Îmi dă jos bluza, și mă sărută blând. Curând rămân și fără maieu și îmi vine să mă acopăr cu ceva, parcă sunt prea goală în mijlocul câmpului. Îmi șoptește la ureche că mă dorește mult. Asta e o premieră, știu că o spune ca să mă convingă. Brusc revin cu picioarele pe pământ. Deschid ochii și văd cerul plin de stele, mă apucă panica. Nu mai vreau să fiu aici. E prea mult, prea repede! Ce urmează, să ne întindem pe jos? Mintea mea nu poate să cuprindă asta, cel puțin nu acum.

- Gata, te rog! Hai să ne oprim!

- De ce?

- Pentru că mi-e frică! Nu de tine. Mi-e frică de cer și de ce urmează să se întâmple. Corpul meu pare pregătit, dar mintea nu.

Îmi vine să plâng și încep să plâng necontrolat. Stau în fața lui, goală până la mijloc și mă scutur de plâns.

- Că nu știu ce facem după, că nu pot să am încredere deplină în tine! Că nici nu știu dacă mă iubești, și mi-e rușine să te întreb. Crezi că mi-e gândul la măritiș, dacă te întreb de planuri de viitor. Nu știu ce vrei să faci cu viața ta, nici nu te prea cunosc. Simt

doar că mă faci să nu pot să respir, să gândesc! Și nu pot acum!

Îmi curge nasul și nu am șervețel. El scoate din buzunar un pachet și mă întorc cu spatele să-mi suflu nasul. Îmi iau maieul pe mine, stând așa cu spatele, și apoi bluza. Apoi nu știu ce să fac cu mâinile, nu știu cum o să ajung acasă, dacă el mai are chef să mă ducă. Stă stinger, pare că îi e frică să mă atingă, parcă sunt ciumată. În cele din urmă, mă cuprinde cu brațele și stăm așa nemișcați, ascultând apa care clipocește. Mă duce acasă, stăm la locul cunoscut, dar nu se mai întâmplă nimic. Toate gesturile devin nefirești. În fața porții, se uită la mine și mă întreabă dacă vin a doua zi la discotecă. Mă uit la el și îl întreb dacă știe că eu stau la țară toată vacanța, chiar dacă nu se obosește să vină să mă vadă în timpul săptămânii. Ignoră întrebarea și insistă până îi răspund că da, vin și mâine.

Intru în curte și îmi vine să plâng iar. Am un sentiment acut că asta a fost ultima dată când îl văd. Unde să mă duc să plâng? Nici la baie nu pot să merg că mă aude mamaie. Mă duc la buda din grădină, fac pipi, suflu nasul din nou și plec cât mai repede, că e ciudat să umblu singură. În casă, mă strecor în camera mea și rămân așa pe întuneric. Nu mi-e frică, sforăie Nicu de zici că e cu mine în cameră. Asta a fost! Nu am putut! Mă dezbrac și simt cum îmi ard obraji și tot corpul mă doare de la încordarea la care a fost supus.

A doua zi, el nu vine. Mă conduce acasă văru' Cristi, mergem tăcuți, mă bucur că nu mă întreabă nimic. Îl găsesc în pat pe Radu, doarme somn de copil fără griji. Gândul la ziua de luni mă face să mă întreb ce caut acolo. Ce treabă am eu cu copilul care doarme, cu lucrările agricole? Adorm imediat.

Se pare că nu e așa rău cu Răducu, în afară de faptul că îmi tot spune că am nasul mare, ca tata. Ce să-i faci, așa sunt copiii, simt nevoia să spună lucruri evidente. Și eu am o problemă cu nasul meu, e prea mare, deși pare în armonie cu restul feței. Acum măcar am cu cine să împart micul dejun, de fapt mai mult pregătesc decât mănânc. Avem sandwich-maker, și brânză topită și mușchi file. Să se simtă Radu bine, să vrea să stea. Îmi place, e un suflet bătrân ca mine. Vorbește câte în lună și-n stele la propriu, mă întreabă de OZN-uri. Nu știu cum m-a găsit pe mine, care mi-e frică și de umbra mea. Îmi ocupă și mintea și timpul.

Pun masa pentru noi doi, mamaie mănâncă la 5 când se trezește. Spăl vasele, dau cu mătura, pregătesc prânzul, spăl vasele și tot așa. Radu are o slăbiciune pentru cartofi prăjiți cărora le zice cartofi uscați.

Mă rog, cui nu-i plac cartofii prăjiți?! A adus Nicu și cartofi, că mamaie ar fi în stare să ne dea d-ăia de anul trecut din pivniță. Seara îi fac duș lui Radu, și ne pregătim de culcare. Pe întuneric îl aud cum zice: „No, it's just my imagination!”. Încerc să-l îmbărbătez, să-i zic că nu sunt extraterestri. Adormim amândoi.

Parcă Rozé a zis că vine azi, cu rata. M-aș duce să o aștept, dar nu mă lasă mamaie, că: Ce, ea nu știe drumul?! Caietele sunt pregătite, numai să se facă ora 1 mai repede. Mă tot uit către poartă. Și uite-o că vine! Ne petrecem toată ziua împreună, o pun la curent că Răducu o să se culce în cameră cu mamaie, și la noapte o să povestim tot. O să fie bine, Rozé e aici! Când te gândești că nu am stat decât 10 zile despărțite. Spre seară abia reușim să stăm puțin nespionate, și departe de urechea vigilentă a lu' mamaie. E surprinzător cât de bine aude pentru vârsta ei. Mergem la poartă, pe păticul vecinei. Rozé îmi povestește de bunicii ei, de veri și de ce mai are ea pe acolo. Câteodată mă simt vinovată, am impresia că o țin lângă mine, la mamaia mea, și poate și-ar dori să fie la bunicii ei. Îmi șterg repede gândul ăsta și mă apuc să-i povestesc. Mă țin tare, că deja au trecut câteva zile și am apucat să mă obișnuiesc cu gândul. Dacă ea e aici îmi va fi mai ușor să dau ochii cu toată lumea de la discotecă. Cum stăm noi așa, pe drum trece în viteză o motocicletă. Îl recunoaștem ușor pe George, colegul lui de liceu, după silueta costelivă. Zic să intrăm în curte că e mai bine, să nu creadă că așteptăm ceva la poartă. Rămânem pe scări, sunt calde încă, păstrează căldura zilei. Nu trece mult și auzim din nou motorul. Ne ridicăm să vedem cine trece de data asta. Tot George, dar în spatele lui disting un profil cunoscut. E el! Adică a venit după mine, poate chiar mai e o speranță!

Acum totul decurge mai ușor, mă trezesc cu chef de viață. Rozé mă ajută la treburile din curte, de cele mai multe ori face lucruri care mie nu-mi plac, spălam vasele împreună, una spală, una clătește. Radu își face de lucru cu calculatorul, nu prea iese din curte, zice că oricum nu are ce discuta cu copiii de pe uliță. Nu prea pot să-l contrazic. Mamaie ne tratează cu răceală, nu are chef de hormonii noștri, tot zice că o să ne întindă cineva printr-un șanț. Mă cam dor cuvintele ei, nu pot să-i zic că nu mi-a luat Dumnezeu mințile, sunt tot aceeași persoană. Sunt Irina care nu face nefăcute, aș vrea să-i explic, dar nu are rost. Facem ce putem în condițiile astea. Vine weekend-ul și cu el și cel de-al

doilea văr. E mai mic și mai sociabil, iese pe drum, vine plin de țărână. Primesc indicații clare pentru el, că cică e mai firav, face un tratament pentru bronșită. Nici nu am văzut până acum orar de tratament. Va fi responsabilitatea mea, mamaie nu are timp să măsoare mililitri de antibiotic. Mă uit cum sunt instruită, de parcă cineva îmi face o favoare că îmi lasă copilul în custodie. Casa e toată o vraiste, trebuie să strângi în permanență. Iar tone de haine, dăre de grăsime pe dulapurile de zestre ale mamei mele. E adevărat că ea nu le va folosi niciodată, dar le-am păstrat frumoase până acum.

Copiilor li se fac toate poftele, iar eu cu Rozé trecem în alt plan. În planul adolescentelor cu ochii după băieți. Și stăm așa spășite și ascultăm glume deplasate. Eu le iau mai personal, Rozé nu prea se sinchisește. Dar e sâmbătă, Rozé e aici, e seară de discotecă. Când se face seară, facem baie copiilor întâi, eu lui Radu și ea fratelui lui. Din păcate boilerul e de capacitate mică, și una din noi va primi apă rece ca gheața direct din puț la clătire. Asta e, nu contează! Ne tragem blugii Little Big, avem amândouă niște saboți care ne ridică cu câțiva centimentri, de la cei 150 pe care îi măsurăm. Deh, esențe tari! Ea și-a tuns părul într-un bob, eu îl am mai lung puțin și ondulat. Ne dăm cu binecunoscutul Fa, un strop de luciu de buze și suntem gata. Nu cred că am reușit să stăm jos azi mai mult decât am stat la masă, dar pur și simplu nu simțim oboseala. Aproximativ 5 ore de libertate, avem voie să intrăm în casă cel târziu la 3 dimineața.

Pe drumul principal din sat, se strâng tinerii către discotecă. Șoseaua principală nu e asfaltată și fiecare mașină împrăștie nori de praf. Toți suntem proaspăt spălați și parfumați, și îi injurăm pe posesorii de mașini. Deși ar fi plăcut să te ducă cineva cu mașina la discotecă. Dar cum asta nu s-a întâmplat niciodată, nu prea ai idee ce pierzi. E vară și e discotecă în aer liber. Muzica se aude de departe. E atât de frumos, e cel mai frumos lucru pe care l-am trăit. Se încasează banii la poarta discotecii, îți pune o ștampilă pe mână, de parcă nu ne cunoaștem.

Și dansăm! DJ-ul e vecin cu mamaie, stă la două case de ea. Nu are gusturi rele la muzică și dacă e în toane bune, pune muzică la cerere. Cum ar fi melodia *Break&Enter* de la *Prodigy*. Aș zice că noi știm să dansăm, de parcă pe *Prodigy* se poate dansa. E o eliberare de endorfină generată de mișcările ritmice și de muzica asurzitoare. Curg apele pe noi, e o noapte de vară călduroasă. Îl rog pe Cristi să meargă la bar să ne ia apă. Ne clătim fața, că oricum nu avem ce machiaj să stricăm. Apoi Îl văd că se apropie de mine, curajos, mă ia de mână și încearcă să mă sărute, dar sărutul ajunge în aer. Pot și eu să joc jocul ăsta. Mă ia

de mână și îl urmez afară din curtea discotecii. Mergem puțin mai departe, că pe băncile din curtea discotecii nu se poate sta de vorbă. Mă rog, nici nu-mi aduc aminte când a vrut el să stăm de vorbă sau să clarificăm ceva. Numai în mintea mea lucrurile trebuie să stea frumos așezate, pe categorii.

- De ce te ferești? Știi că mă enervează când mă aplec să te sărut și tu mă respingi.
- Eu înțeleg asta, dar cum rămâne cu faptul că și eu mă simt respinsă?! Ce ai fi vrut? Să zic că e ok să ne-o tragem acolo în mijlocul câmpului! Crezi că așa își imaginează o fată prima dată... de fapt nu cred că îți pasă suficient, cât să te întrebi ce e în capul meu. Sau poate că te obosesc cu atâtea pretenții. Tu nu înțelegi că nu am unde să mă duc, aici îmi petrec vacanța? Și tu mă ignori!
- Am trecut prin fața porții cu George și nu erai. Nu știi ce să fac!
- Să-mi spui că nu mă grăbești, să-mi spui că ...

Mă iubești, îmi continui ideea în gând. Mă mângâie cu dosul palmei pe bărbie, cu privirea ușor amuzată. Apoi se apropie și mă sărută. Eu nu mă împotrivesc, pentru că nici nu știu cum, s-a cam topit supărarea. Din când în când ne luminează fața mașinile care trec pe drum. Mi se goleşte mintea și încerc să mă bucur de seară, deși... deși nu am nicio garanție cu el. Mergem tăcuți, mă ține de mână într-un fel care mă face să simt că știe unde mergem.

Ajunși la banca noastră, rămânem în picioare. Se uită la mine, lucru care mă stânjenește întotdeauna, dacă stau bine să mă gândesc nu cred că ne-am văzut la lumina zilei vreodată.

- La ce te gândești? mă întreabă.
- La nimic!
- Nu știi să minți, și la cât de mult vorbești, m-ar surprinde să nu-ți treacă nimic prin cap.
- Bine atunci, mă gândeam că nu cred că ne-am văzut ziua niciodată.

I-aș spune că mă gândesc la el majoritatea timpului, dar mi-e rușine și mie de acest gând. Și de faptul că nu pot să-mi permit asta. Am un plan. Cincinal!

Rămânem acolo, fără să ne giugiulim, eu îmi sprijin capul pe pieptul lui, și mă gândesc că nici nu știu cum să-l ating, că n-am fost niciodată pusă în situația asta. Că nu-mi aduc aminte să mă fi îmbrățișat cineva, altcineva decât Rozé. Aș zice că mă simt bine, dar mi-e frică, frică să nu mă obișnuiesc cu sentimentul ăsta. Nu înțeleg cum se face că nu găsești lucrurile astea într-o carte. Că am citit așa de multe și am impresia că sunt inteligentă, totuși omul ăsta îmi invadează

spațiul personal, mă copleșește. Jetta lui Marius se oprește în dreptul nostru, și el urlă peste Rozé:

- Hai, bă, ați terminat?

Primește o înjurătură drept răspuns, și plecăm și noi spre poartă.

Rozé coboară și trănțește portiera. Iar s-au certat, nicio noutate, Marius e cam bătăran.

Intrăm în curte și mergem către buda din grădina. Acolo avem timp să schimbăm două vorbe. Rozé și-ar aprinde o țigară, dar e culmea sfidării. Îmi zice că e supărată, că pare că și Marius vrea și insistă pe același lucru. Parcă i-aș da dreptate și lu' mamaie! Ne retragem în cameră și rememorăm seara. Parcă a trecut așa repede timpul. De la primul sărut, când ne spuneam toate detaliile. Acum bifăm așa doar niște impresii, că pare trivial să te agăți. Ne urăm noapte bună, ochii se obișnuiesc cu întunericul, și adormim fiecare cu un el în gând.

Zilele de vară trec repede. Fiecare zi vine cu altă sarcină prin curte. Programul e cam același. Dimineața pregătim micul dejun pentru noi și pentru copii, spălăm vasele, măturăm curtea, apoi vedem ce se mai ivește până la prânz. Așteptăm seara cu nerăbdare, că pe seară ne vedem cu toții, avem voie să stăm la poartă. Stăm pe pătuc la Tanța, e una din condiții, și nu exagerăm cu ora de intrare în casă.

Devine din ce în ce mai cald, îmi place mult când nu ai unde să te ascunzi de soare. Nici nu pot să-mi explic de ce îmi place căldura asta sufocantă. La începutul lui august, se animă atmosfera, datorită unui eveniment neobișnuit. Vecina din fața casei s-a spânzurat, nu am înțeles exact cum. Era o familie de bețivi, care adoptase un băiat, Dumnezeu știe cum crescuse. Și acum asta! Deja umbla vorba că nici nu e nevoie să o îmbălsămeze la cât alcool avea în corp. Copiii erau plecați la mare, așa că ne-am mutat întâlnirea la poartă la Cristinica. Nu era potrivit să-și scârțâie George Dacia și să punem muzică, când la două case mai încolo se strâneau babele la priveghi.

Mergem toți la Cristinica la poartă, ne înghesuim pe o băncuță și povestim. Nici nu știu ce, că în ultimul timp am petrecut împreună fiecare seară. Râdem de toate nimicurile, bem Cola încălzită de aerul cald al nopții de vară.

La un moment dat pe drum se întrezăresc două babe care stau mai spre capul uliței. Merg încet, se sprijină una de alta, și în mână strâng o batistă bărbătească ponosită, semn că au plâns. Noi încercăm să ne liniștim, să fim serioși, dăm „bună seara”. Ele ne răspund, ne aruncă o privire lungă, de genul „ai cui sunteți voi?!”, și se îndepărtează încet.

Nu avem răbdare, nici nu ne putem abține, ne pufnește un râs isteric. Un râs care vrea să-și rădă de ridicolul situației, de moarte, un râs sincer. Suntem tineri, nu vrem să știm că viața e și așa! Știm că se întâmplă tot felul de lucruri, dar vrem să rămână departe de noi deocamdată. Continuăm să râdem până simțim că cedează presiunea din interior!

A doua zi se întâmplă inevitabilul. Tata vine să mă ia la București, pentru pașaport și viză. Am bilete pentru 24 august, 3 săptămâni la Paris. Parcă mi se rupe filmul! A trecut prea repede, nu vreau să plec. Mă apucă panica numai la gândul că voi lipsi o noapte. Nu am mers la București deloc de la începutul vacanței.

A doua zi stau la coadă la viză, alături de alți oameni. E coadă mare, se întinde afară din ambasadă, sub soarele arzător de august. Oamenii stau resemnați, obișnuți fiind cu cozile. Trei săptămâni fără el! *Nu vreau să pleeeec!* îmi urlu singură în gând. E târziu deja, nu o să mai prind rata de prânz, asta înseamnă încă o noapte în București. Dar gata, e hotărât! Biletele sunt cumpărate deja.

Sunt iar în rată, curând ajung la stația de la bufet. Rata înaintează pe drumul de țară, ridicând nori de praf, praf care se strecoară peste tot. Îl văd lucind în razele de soare, blugii mi s-au lipit de scaunele din rată. Cobor la bufet și o iau pe uliță. Merg încet de parcă vreau să inspir tot peisajul, să-mi fac o imagine mentală, număr în gând pașii. Ajung la cimitir, urc poteca care merge pe lângă gardul cimitirului. Deschid poarta neagră, puțin înclinată a cimitirului. E o liniște ciudată, se aude doar un bâzâit. Florile de pe morminte sunt și ele leșinate. Acum deja mă apropiu de uliță, văd banca pe care stăm noi doi. Cunosc toate curțile pe de rost, simt că trebuie să-mi iau rămas bun curând și mă prăbușesc în interior. Trei săptămâni!

Intru în curte, Rozé mă întâmpină cu un zâmbet. A pregătit mâncarea mea preferată de vară, cartofi prăjiți și salată de roșii. Mai avem vreo zece zile să ne obișnuim cu ideea. Mă schimb. În casă e răcoare, e curat, miroase puțin a leuștean. L-a pus mamaie pe șifonier la uscat pentru iarnă. Stau pe marginea patului, cu gândul aiurea, velința îmi înțeapă picioarele neacoperite pe jumătate. Trag peste cap rochia cu bretele și ies. Mâncăm în liniște, înting în salată miez de pâine. Măine e vineri, mai avem două weekend-uri. Acum parcă simt că mi-e drag de toate. Seara se apropie și decidem să mergem la Cristinica la poartă. Deja se fac două zile de când nu l-am văzut. Stăm ca niște găscuțe la poartă și ne așteptăm iubiții. Vine doar el cu George cu motorul. Rozé nu-mi spune nimic, deși vorbim toată ziua, am impresia că nu știu nimic din ce o frământă. Îmi place să-l văd așa îmbrăcat de vară,

cu tricoul verde cu mânecile tăiate. Se așează în spatele meu pe bancă și mă cuprinde cu brațele. Îi simt mirosul de piele încălzită de soare, amestecat cu transpirație. Dar nu mă deranjează, e chiar interesant. Se face că nu-i pasă că a rămas așa puțin până la plecarea mea în Franța.

Seara trece repede, îmi spune doar că a început să meargă la muncă. Mă așteptam la asta, era clar că nu are gânduri de facultate. Nici nu prea îmi pasă, aici munca pe șantier e regula, nu excepția. Îl iubesc atât de mult că nimic nu pare să mai conteze. O să facem în așa fel să ne potrivim. Plecăm spre casă, și noi și ei. Mă dezbrac de bluză și mi-o apropiu de față, miroase a el.

Rozé nu zice nimic, o simt pierdută. Nu că eu n-aș fi, dar ea nu plânge, pare că le ține pe toate în ea. Mă gândesc să-i dau cadoul de ziua ei în avans, poate i se schimbă dispoziția. I l-am luat dintr-un magazin minuscul de pe lângă cinematograful Patria în ziua în care am fost după viză. E un inel de argint cu motive geometrice desenate pe exterior. Ne îmbrățișăm scurt, așa cum facem de obicei la ocazii. Avem la mână câte o bucată de șiret cu o cheiță. E semnul nostru de surori de cruce. Acum i-am dat un inel, știu că și mie tot un inel mi-ar plăcea să primesc.

A doua zi începem să culegem roșiile din cele două solare, mai ales că mâine vin și părinții lui Rozé și o să facem bulionul. Genul ăsta de muncă nu-mi displace. Frunzele de roșii mi se ating de brațele goale și îmi lasă un miros specific. Mirosul ăsta și cel de mușcate sunt preferatele mele, mă fac să închid ochii a detașare.

Spre seară ne precipităm, facem duș și ieșim la poartă. Vine el și Marius, cu bicicletele. Rozé îl privește pe Marius cu neîncredere, îi vâd că ar vrea să stea singuri. Decidem să nu mai stăm acolo, ne retragem spre întuneric să ne giugiulim, nu departe. Când ne întoarcem, găsim poarta închisă, băieții râd de noi, dar știu că au noroc să-și găsească bicicletele în același loc. Eu sar gardul, cu obrajii arzând de rușine. Mă urmează și Rozé.

Mă gândesc cu groază dacă și ușa de la colidor e încuiată, dar se pare că nu. Îmi vine să intru în pământ de rușine. Mîntea mea lucrează febril, nu înțeleg de ce s-a întâmplat asta. Ce am făcut?! Nu vreau să sfidez pe nimeni, vreau, vreau...am un nod în gât și știu că nu pot să plâng de față cu Rozé. Nici măcar nu ar fi de față cu ea, că e întuneric. Încerc să adorm, dar nu-mi iese, stau așa cu fața la perete și aștept să treacă noaptea. Pe la cinci se trezește mamaie și ies din casă să mă duc să vorbesc cu ea. O prind înainte de-a ieși pe ușa bucătăriei, adopt o mină spășită și îmi cer iertare. Îmi dau seama de ridicolul situației și de faptul că îmi cer scuza că exist. Ea pare mulțumită, îmi spune că în

glumă că le-ar fi luat bicicletele. Mă lovește brusc realitatea: e sâmbătă, e seară de discotecă și trebuie să-i fac față lui Marius și glumelor lui proaste. Ca să nu mai zic că mă simt umilită că el m-a văzut sărind gardul. Mă mustru în gând că am plecat de la poartă, de fapt asta am făcut toată noaptea. Continuăm cu roșiile. Scot mușamaua de pe masă, o spăl temeinic cu furtunul. Scot și mașina de tocat roșii, care arată jalnic, ruginită de îndelungii ani de folosință. Mamaie mă ignoră, știe că mă organizez și singură. Spăl roșiile și încep să le tai în jumătăți, ca să încapă în mașină. Între timp apare și Rozé cu ochii umflați. Se uită la mine cu teamă de parcă eu aș învinovăți-o pentru seara trecută. Nu îndrăznește să-mi spună că îmi lipsește spontaneitatea, că sunt o fricoasă, a făcut-o deja atunci când ne-am amețit cu vișinată. Mă cert doar pe mine, încerc să-i spun din privire. Aș vrea să o alint, să-i spun că e în regulă, pentru că mă simt responsabilă pentru ea. Dar suntem prea mari pentru asta. Pe la 9 apar și părinții ei.

Primul meu impuls este să mă arunc în brațele Marianei, mama Rozéi, să-i spun că nu mai pot, că nu sunt la pușcărie aici, că nu sunt pedepsită. Mă duc în casă și vărs două lacrimi, ca să nu plâng mai târziu mai tare. Rozé o pune la curent, ea ne privește amuzată. Mă privește și înțelege că situația e mai gravă decât pare, mie mi se gătuie vocea încercând să mă justific. Urlu în interior: DAR NU AM FĂCUT NIMIC GREȘIT! Mi-e rușine! Scoate din geantă un calmant, îl recunosc după ambalaj și îmi dă o pastilă. Mamaie tot pufnește când trece pe lângă noi, mai lipsește să ne punem cenușă în cap. Facem o salată de roșii și mâncăm cu brânză, pateu și pâine proaspătă. La mamaie nu se cumpără pateu niciodată. Încep să mă calmez.

Ziua trece greu, mai ales că simt că mă doare pieptul de la lipsa de somn și de stres. Am terminat bulionul, mamaie s-a mai liniștit, în sensul că pare că tot teatrul ăsta era menit să ne descurajeze.

Plecăm spre discotecă învăluite de un nor de deodorant. E foarte cald, cred că a fost printre cele mai calde zile de vară. Simt blugii prea strâmți, puțin jilavi. Rozé merge tăcută lângă mine. Aș vrea să o iau de mână, să știe că oricum ne avem una pe alta. Dar nu o fac. Nu-mi arde de discotecă, nu am chef să mă prefac. El e deja acolo, sprijinit de un perete al discotecii. Fumează. Îl văd din profil cum trage din țigară, în timp ce torsul i se sprijină de perete. Stă cu un picior ridicat, e poziția lui relaxată. Mi-e atât de drag și mă gândesc că trebuie să înfrunt rușinea care îmi inundă toată ființa. Da, m-a închis la poartă! Muzica urlă, ne salutăm cu cercul de prieteni și începem să ne legănăm pe muzică. Are un efect calmant, pare că îți intră în corp, forțându-te să

uiți tot. Avem norocul uneori să pună niște melodii așa frumoase: cum a fost cu *Blackstreet-Don't leave me!* sau *Notorious BIG*. De ceva timp melodiile MTV au început să piardă teren în favoarea unei muzici ciudate, lăutărească. Dar genul ăsta muzical prinde bine la public, suntem totuși la o discotecă de țară. Acum ne bucuram de o melodie de la *t-short*, o trupă autohtonă care cântă despre iubiri adolescente. Se contopea cu ce simțeam toți, versuri naive:

„Când visez la tine eu,

Și adorm cu tine-n gând...”

Melodia se termină și începe un blues. *Mariah Carey*, bleah!

Mă uit în jur, mă simt stingherită că am rămas brusc singură. Dar el a venit să mă salveze! Păcat că ieri nu m-a putut salva de mamaie! Mă trage după el, aproape de peretele pe care se sprijinea mai devreme, dar mai feriți. Îi pun mâna pe piept și aș vrea să nu zică nimic. Și nu zice, mă sărută și atât. Îmi trage de găicile de la blugi să vin mai aproape și continuăm să ne sărutăm. Simt că în sfârșit mi se relaxează corpul, simt că sunt unde trebuie să fiu și la toate celelalte o să mă gândesc mâine. Mai puțin romanțat ca *Aripile Vântului*, dar nici vremurile nu sunt aceleași. La țară fetele zic că se mărită când decid să meargă cu el acasă. De obicei asta se întâmplă tot după o seară de discotecă, când decid amândoi că e mai comod așa. Unele „căsnicii” țin, altele nu. Cele care durează sunt urmate de o nuntă la care participă de obicei primul născut al familiei. Nu e ca și cum n-aș ști lucrurile astea, dar aș vrea să mă ia la el acasă, oricum. Nu reușesc, din păcate, să-mi păcălesc și mintea, ca să se oprească din atâtea scenarii. E o prostie știu, să mă gândesc că m-aș putea mărita cu el. Deși vin atât de des la țară, simt că nu e locul meu aici. Cu excepția Rozéi, prietenele și verișoarele s-au cam resemnat cu școala. Acum nu însemnă nimic, dar în mintea mea rulează variante de viitor posibile. Ce mă pune pe gânduri uneori e felul în care mă simt cu el, pierdută și totuși exact la locul potrivit. Când ne-am sărutat prima oară a fost perfect, mă rog, este în continuare perfect. Ca acum, când simt că mi-e prea cald, și corpul meu încearcă să respingă senzațiile plăcute, de parcă ar fi fructul interzis. Este interzis!

Deși am sabotat în picioare, tot nu sunt suficient de înaltă și el uneori își pune mâinele pe umerii mei, ca într-o îmbrățișare încleștată. Am impresia că parcă mă ia în stăpânire, dar nu e o senzație neplăcută. Îi simt parfumul familiar de Intesa Unisex, deodorant cumpărat din piață, ca și al meu, și încerc să-mi umplu ființa de senzații olfactive, să memorez această noapte de august. E ca ultima oară când am fost la Costinești, și încercam să absorb imaginea mării, zgomotul de

valuri și mirosul. Ar fi frumos să mergem împreună la mare...

Trece și duminica destul de repede. Nu mai stăm până la 3, că el merge pe șantier a doua zi. Și fusese așa de bine, știam că nu se poate să dureze. O aștept pe Rozé care pare că e puțin băută. A rămas în urma noastră și a băut șampanie caldă, că așa sunt mai toate băuturile la țară. Probabil s-a certat iar cu Marius. Mergem în casă. Se întinde în pat și apucă să-mi spună că îi e rău, după care vomită pe pernă, pe jos. Nu știu ce să-i spun, oboseala din weekend, nervii întinși își spun cuvântul. Știe și ea că forțează limite, că de fapt e în grija mea, sau eu așa consider. Am acceptat că fumează, nu mă deranjează asta. Dar acum prostia asta cu băutul... Camera e încinsă de la căldura de peste zi, acum miroase a vomă. Mai stă puțin și icnește din nou. E clar că nu o să putem dormi în mirosul ăsta. Aș vrea să o cert, că știe că suntem tolerate sau așa ceva. Imi iau perna, îi proptesc ușa cu ce găsesc și mă duc să dorm cu mamaie în cameră. Surprinzător, mamaie nu mă înțereabă nimic. Știu că m-a auzit, aude tot, mă așez pe celălalt pat din camera ei, și aștept. Aștept somnul, sau o domolare oarecare a agitației din corp. Treptat mamaie își reia sforăitul și în mod ciudat asta mi se pare reconfortant. Îmi sincronizez respirația cu ea și adorm.

Se trezește ca de obicei la 5 dimineța, merge la bucătărie să mănânce. Mă trezesc și eu cu ea, mă simt vinovată dacă dorm. Zic să-mi pedepsesc corpul, poate așa simt vreo ușurare a gândurilor de vinovăție. Ești o proastă, Irina! mă cert în gând pentru toată rigiditatea și învățăturile idioate pe care mi le-am ridicat la rang de principii de viață. Mănânc cu mamaie, salată cu brânză și pâine. Mănânc, că știu că nu-i place să irosim mâncarea.

- Mergi cu mine să culegem fasolea?

- Merg, mamaie!

Asta e tot! Nicio întrebare, nici nu-mi sugerează să o trezim pe Rozé.

Trecem prin curtea de peste drum, ca să ajungem mai repede la locul cu fasole. Se anunță o zi caldă, picioarele mi se udă de rouă. E liniște pe câmp, nici una din păsările care se avântă spre cer nu s-a trezit. Nici insectele care scot zgomotul ăla obositor, de nu știi dacă îți țiuie urechea sau ce naiba se petrece. Ajungem la un drum de câmp cu porțiuni de pământ întărite de secetă, și pe alocuri cu petice groase de praf. Picioarele mele sunt năclăite de la combinația de rouă și colb. Ne apucăm să culegem fasolea cățărata pe firele de porumb. Și porumbul începe să se usuce, iar frunzele mai viguroase lasă urme adânci în pielea brațelor. Culeg fasolea și o punem pe un soi de așternut pe care l-a adus mamaie. Timpul pare suspendat, e o liniște care îmi face rău, mă obligă să mă gândesc într-o singură direcție: El. Mai e o săptămână,

apoi 3 la Paris. Ce ciudat să mă gândesc la Paris când sunt cu picioarele și brațele brăzdate de zgârieturi. Unele s-au vindecat, dar au lăsat în urmă o linie fină, mai decolorată decât restul pielii bronzate. Încerc să asimilez aceste două lumi și nu-mi iese. Eu, Irina tocilară, cu tată inginer și mamă economist, cu planuri mari pentru ASE și carieră la birou cu calculator. Și tot eu, în lanul de porumb, arsă de soare, muncind în gospodărie și așteptând un bărbat. Îmi dau cu mâna pe față, încercând să-mi dezlipesc o suviță de pe frunte. Am mâini de țarancă, nu am pus mâna pe o carte de două luni. Aș vrea să îndepărtez aceste gânduri, așa cum am făcut și cu șuvița.

Gata, am ajuns la capătul locului, am terminat de cules. Mamaie strânge cu dibăcie colțurile așternutului într-o legătură. O ajut să-și pună legătura pe cap și mergem spre casă. Țiuitul familiar s-a pornit și aerul se încinge. De cum intrăm pe poartă o văd pe Rozé spălând ceva de zor. Mă apropii și văd că a spălat cearceaful și acum se chinuie să scoată voma de pe fața de pernă. Are o privire rugătoare și mi-e milă de ea.

- Iartă-mă, îmi zice șoptit.

Îi fac semn din ochi că e bine, nu sunt supărată.

Pizda mă-sii!

Rozé, aș vrea să te strâng în brațe, să-ți spun că nu merităm toate căcaturile astea. Că la anu' vom fi majore și vom avea toată viața să fim serioase. De fapt, nu-i spun nici când suntem singure. Vorbim despre second base și third base, vorbim despre orice, dar nu despre ce simțim că e în neregulă cu vacanța noastră. E ca o înțelegere tacită, ca și cum am semnat un contract care zice că asta și asta merg împreună. Muncă fizică și giugiuleală! Sapă și discotecă! Futu-i!

Sâmbătă vine pe neașteptate parcă! Spre seară se simte că e sfârșitul unei epoci: a vacanței, a adolescenței. Eu simt că e sfârșitul lumii! Lumea asta, singura pe care o cunosc! Am bagajele făcute, trei bluze scurte, aproape bustiere, un sutien, câțiva chiloți de fată cuminte, d-ăia care îți protejează rinichii. Merg pe colidor, parcă sunt o stafie care se târăște pe perete. Mă prăbușesc pe patul din camera lu' mamaie, pat care se termină fix lângă cadrul ușii. Apăs play la casetofon, și încep acordurile de la *No Doubt*:

„You and me, we used to be together

Everyday together, always...

I really feel that I'm losing my best friend

I can't believe this could be...the end!”

Și plâng, plâng liniștit, lacrimile curg ca un șir neîntrerupt. Rozé e în camera noastră și face probabil același lucru. Ne e frică să plângem împreună, că ar însemna să recunoaștem că e adevărat. Că mâine e ziua ei și eu plec la Paris. Plâng când mă gândesc că e ultima seară cu el, nu am stat despărțiți niciodată 3 săptămâni. E o relație de doar 6 luni, nici luni întregi, ore disparate, care împreună nu ar face nici 10 zile. Și totuși...plâng liniștit. Mamaie nu e aici să ne vadă cum bocim, slavă Domnului!

Mă îmbrac cu cel mai frumos lucru din garderoba mea limitată. O vestă de mătase cu spatele gol, asortată la singurii blugi buni. O am de la Kati. Arăt bine, ochii mei și-au revenit repede după repriza de plâns. Azi e ultima zi, așa că vom sărbători!

Rozé ia aparatul foto cu film de 36 de poziții, suficient pentru imortalizarea acestei serii.

Mergem pe drum, vorbind prostioare, cu o veselie forțată. O să fie bine, o să fie bine! Îmi zic, în timp ce mă chinui să domolesc panica din interior.

E ultima dată anul ăsta când discoteca e în aer liber. Mergem spre cercul de prieteni și Rozé se oferă să le facă cinste, a primit bani de la tac-su'. Eu merg spre o bancă, simțind că mă lasă orice urmă din entuziasmul de mai devreme. O să mă prăbușesc, mă ia amețeala când privesc în jos.

Brusc, o mână îmi ridică bărbia și mă sărută. Răspund și eu. Se apleacă la urechea mea și îmi șoptește: „Hai!”. Îmi întinde mâna să cobor de pe bancă, tot mă simt sleită, dar acum cred că sunt și puțin emoționată. Am timp să mă întorc către cercul de prieteni, îi arunc o privire Rozéi, privire care înseamnă că o să-mi fie bine, să nu-și facă griji.

Ieșim pe poarta discotecii, traversăm drumul și o luăm pe prima uliță la dreapta. Am mai fost aici, să ne ascundem de lumină, dar acum nu ne oprim. Mergem pe uliță, care cotește la un moment dat la stânga. Îmi aduc aminte că aici stă Costache, cel care vindea butelii din cele mai vechi timpuri. Am amintiri cu mine și mamaie, când nu am găsit să umplem butelia și mi-a făcut omletă la pirostrie. E pustiu pe uliță, dar e luminată și el se uită la un moment dat stânga dreapta, apoi se oprește în dreptul unei porți. Se ridică în mâini, și sare sprinten gardul. Îmi deschide poarta și intru și eu. Nu se prea distinge mare lucru, pare doar o curte nelocuită oarecare. Ne îndreptăm spre intrarea în casă, apoi el scoate o cheie. Intrăm și e întuneric beznă, miroase a var, a aer încins, pare că e o casă nouă. Aprinde bricheta și văd un hol lung cu uși de o parte și de alta. Intrăm pe prima ușă din dreapta,

semn că el cunoaște casa bine. Nu disting mare lucru, decât o sobă și un pat. Ia de pe saltea un cearceaf și îl întinde pe pat. Eu stau nemișcată, m-am lăsat condusă de el și cam știu ce urmează să se întâmple. Nu am timp să despic firul așa cum fac de obicei. E foarte cald! Mă așez pe marginea patului și îmi desfac cataramele de la saboți.

- De ce nu zici nimic? mă întreabă.
- Ce să zic?! Dacă vrei să facem asta... poate sunt pregătită. Să te întreb dacă o să mă iubești mâine?! Mâine nu voi mai fi aici, așa că până mă întorc o să mă întreb. Ai prezervativ?
- Da, dar nu vreau să fie așa. Cred că știi că te doresc mult... și ăăhhhh, dacă nu te simți bine, nu trebuie să facem nimic. Eu vreau, sigur că vreau, dar vreau să vrei și tu.
- Bine...

Mă ridic mai sus pe patul străin. Se descalță și el și se întinde peste mine. Nu pot să mă concentrez, e prea cald, sunt atentă la toate senzațiile, la toate locurile peste care trece mâna lui. La un moment dat ajunge la nasturele de la blugi, și eu îmi simt inima în gât, de frică. Am încredere în el, știu că nu mi-ar face rău, dar mă simt de parcă și-ar marca teritoriul. Alung gândul, deși nu am nicio așteptare de la ce urmează. Am citit și eu Cosmo și știu că nu are cum să iasă bine din prima. Acum suntem goi pe cearceaf. Nu pot să-i văd fața, la geam e un soi de draperie. Dacă i-aș vedea ochii, poate mi-ar fi mai ușor. Cu respirația tăiată mă întreabă dacă sunt sigură. Îi zic un da găuit de emoție, ce rost are să mai dau înapoi. Pentru mine e clar că îl vreau doar pe el... Am trecut de șoc, acum încerc să mă obișnuiesc cu amorțea sau durerea mocnită...

Să-i ia naiba pe *t-short* și memoria mea care alege exact cuvintele potrivite situației:

*„Închide ochii ca să te ating,
Trupurile noastre să se miște-n ritm,
Să ne răsucim pe o muzică duioasă
Simt căldura ta care m-apașă...”*

Sunt surprinsă și eu de cât de simplu a fost, nu am reușit deloc să mă detașez. Nici nu se pune problema să mă bucur de experiență. E unul din acele momente când aleg să fiu impulsivă, știind că o să regret amarnic după. Se prăbușește în cele din urmă peste mine, suntem amândoi transpirați. Asta a fost!

Ne căutăm hainele cu ajutorul brichetei, iar când suntem gata el adună cearceaful și ambalajul prezervativului. Da, îmi imaginam totul altfel! Că mi-ar fi plăcut să-mi șoptească la ureche că mă iubește, e lipsit de relevanță. Oricum nu l-aș fi crezut, că nu era contextul

potrivit. Ieșim pe ușă și apoi el rămâne să închidă poarta în interior, și sare gardul. Caută un loc să arunce cearceaful, să ștergem toate urmele. E un cearceaf colorat, slavă Domnului, nu aș suporta să fiu mai stânjenită. Știe deja unde să le abandoneze, așa pur și simplu.

Ne întoarcem la discotecă. Rozé e deja îngrijorată. Plecăm spre casă toți trei. Nici nu aș vrea să mai rămân singură cu el, e prea ciudat.

La poartă stăm pe păticul luminat, și încercăm să ne îmbărbătăm. Din când în când mă uit spre el, să încerc să-i citesc ceva pe față. Vine și văru-meu Ilie, ne facem poze. El acceptă să facem o poză în picioare, în timp ce ne pupăm. Se face târziu, noroc cu Ilie care a mai dezmorțit atmosfera. E mai mare ca noi, mai înțelept. Ne spunem la revedere oarecum formal. Îmi tot repet în gând că nu o să mor. Odată ajunsă în curte, nu reușesc să-mi amintesc dacă a zis că ne vedem peste 3 săptămâni...

Mergem încet pe alee, nu e așa întuneric, cu gândul să ajungem la buda din grădină.

- Rozé, îi șoptesc. Am făcut o prostie...

- Ce? Doar nu ...

Niciuna din noi nu zice cuvântul sex, că mamaie aude bine, și sigur are geamul întredeschis la camera ei. Mergem mai spre grădină.

- Ba da! Și acum nu știu ce o să fie. Adică îți dai seama ce ar însemna să se apuce să povestească lui Bursuc...de fapt cred că Bursuc i-a dat cheia.

- Ce cheie?

- Am fost în casa cuiva, undeva pe uliță la Costache.

- Cum a fost? mă întreabă Rozé.

- Nici nu știu ce să-ți spun. Nu a fost plăcut, asta e sigur. Adică ce s-a întâmplat înainte era plăcut, dar asta mai făcusem. Oricum eram foarte emoționată și în casa aia era foarte cald. A fost ca o amorțală a zonei.

- Și el?

- El ce?! Era pregătit, ne-am protejat. Îmi dau seama că nu știu nimic, degeaba am citit, nimic nu te pregătește. Hai în casă și mai vorbim acolo.

Ne luăm câte o pară direct din pom, cu gândul să o mâncăm în casă. Sunt încă verzi și mamaie ne-a avertizat să le lăsăm să se coacă. Când ajungem la ușa de la colidor, vedem că pe trepte e un trandafir roșu leșinat de lipsa de apă și o cutie mică. Având în vedere că e după miezul nopții, deja e ziua Rozéi. Cineva a sărit gardul și i-a lăsat surpriza asta pe scări. În cutie e un pix Parker, Rozéi îi plac instrumentele

de scris deosebite. Pe mine mă încearcă niște lacrimi, mă gândesc că e o surpriză frumoasă. Am dat și eu un cadou azi: virginitatea mea. Ce prostesc sună! Sigur că trebuia să se întâmple, dar trei săptămâni înseamnă mult, foarte mult. Dacă într-adevăr băieții doar asta vor, să se folosească de tine? Am plâns prea mult azi, dar lacrimile încep să-mi curgă încet, întâi pe un obraz, apoi pe celălalt. Îi stric bucuria Rozéi, poate trandafirul e de la Marius! Mai are admiratori, dar știu că speră să fie de la el. Intrăm în casă, ne băgăm în pat și rămânem de vorbă încă vreo 2 ore.

A doua zi ne trezim târziu, urmează să vină Nicu să mai lase copiii vreo 2 săptămâni până încep școala. Ne prostim prin curte încercând să terminăm filmul din aparat. Vreau să le duc la Kodak și să iau câte-va cu mine. Plus că o să am nevoie de aparat la Paris. Îi fac poze Rozéi în grădină, cu trandafirul primit, care între timp arată jalnic. Rozé poartă niște pantaloni scurți care nu sunt ai ei. Cred că va ieși o poză amuzantă cu ea și trandafirul ăla ofilit. Grădina e uscată, cartofii au fost scoși, urmează să pună varză în locul lor. Mă uit în jur la livada de caiși, absorb prin toți porii grădina, mirosul, căldura. Și Rozé...mi-e atât de dragă și o să o las singură.

La ora patru suntem deja pe drumul spre casă. Stau pe bancheta din spate și arunc o privire către discotecă. Nicu are un Espero cu aer condiționat, nici nu-mi dau seama de răceala din mașină, credeam că vine din interiorul meu.

Luni dimineață alerg ca o nebună să duc filmul la developat, să iau altul nou, sperând să fie gata pozele într-o oră. Tata nu bănuiește ce interes am eu, dar trebuie să termin foarte repede. Și reușesc! La 9 sunt gata pozele, le desfăc și oftez de ușurare. Mă delectez cu imaginea cu noi doi pupându-ne. Nu ni se văd fețele, dar se vede spatele meu, care arată chiar bine în vesta aia, sunt bronzată relativ uniform. Și ceafa lui, cu părul tuns scurt, îi simt mirosul de Intesa și piele tânără fierbinte.

Ne pornim spre aeroport. Ne întâlnim cu Daniela, verișoara tatălui meu, urmează să stea cu mine, ca să nu mă plictisesc. Mama nu poate să-și ia concediu, așa că o să fie bine cu Daniela. Nu ne vedem prea des altfel, dar cred că o să ne înțelegem, suntem de-o seamă.

Călătoria cu avionul nu mă prea impresionează, am mai zburat spre Cluj, mama lucrează la TAROM. La aeroport ne așteaptă un domn, reprezentantul TAROM de la Paris. Încerc să nu par chiar țărană și să rămân cu gura căscată la tot ce văd pe acolo: imensitatea

aeroportului Charles de Gaulle, raportată la Otopeni, parcare subterană pe nu știu câte nivele. E greu să rămâi impasibil!

Ajungem la agenția TAROM din oraș, unde ne întâmpină o franțuzoică drăguță, Sylvie. Eu dau să-mi exerseze franceza, dar sunt cam timorată. Toată bruma de franceză pe care o cunosc e din școala generală, grație doamnei Vucu. La liceu se pune accent pe engleză, franceza e un fel de oră de relaxare. Urcăm la birouri și dau peste mama, puțin emoționată și extrem de fericită că am ajuns. Mai stăm puțin și plecăm spre casă cu ea. Nu avem multe bagaje. Daniela și-a propus să-și îmbogățească garderoba, eu nu mi-am propus nimic. Aș zice să sunt modestă, dar poate că sunt prea ancorată în realitate.

Agenția e situată pe Avenue de l'Opera, citesc asta pe una din cărțile de vizită de la intrare. O să mă uit mai târziu pe hartă, deocamdată mă las condusă. Mergem după mama către prima gură de metrou, ne ia abonamente pe toate liniile de transport, sunt cu reducere pentru elevi. Abonamentul are și o hartă mică atașată, pare destul de simplu de descifrat. Mama ne explică pe harta primită cam pe unde ne aflăm și unde trebuie să ajungem. Ea locuiește pe Rue de Cadix, dar mie nu-mi spune nimic. Ne pornim într-acolo cu metrourl 14, schimbăm la Madeleine. Peste tot sunt indicatoare, mă gândesc că e greu să te rătăcești. Știu că mama își păstrează concediul pentru când vine în țară, așa că n-am decât să învăț să mă descurc. Nu prea m-aș lăsa pe mâna Danielei. De fapt, nu mă las pe mâna nimănui, niciodată. Schimbăm cu metrourl 12, și coborâm la Porte de Versailles. E foarte frumos, recunosc! Un cartier parizian cochet, cu clădiri nu mai înalte de cinci etaje, scăldate de lumina blândă a soarelui de august. Ajungem la străduța pe care stă mama, ne deschide ușa și urcăm cu liftul la etajul doi. Mă aștept să fie un apartament modest. Lăsăm bagajele într-un fel de hol micuț, ne descălțăm și intrăm. În stânga noastră e o baie cu două chiuvete și cadă, și o cameră mică, un fel de dormitor pentru oaspeți. Aici o să fie camera Danielei. Exact în fața holului e un alt dormitor, mai mare, aici o să dorm eu cu mama. Mă duc la geamul dormitorului și constat că pot să văd în apartamentele de pe partea cealaltă a străzii. Nu cred că au probleme cu intimitatea, sau mă rog, lipsa ei. Mama are perdele, obicei sănătos din România, pui o perdeluță, un milieut, ca să te simți acasă. Continuăm cu restul casei: sufrageria pe aceeași parte cu dormitorul, spațioasă, cu multe ferestre. În hol e o cămăruță mică: toaleta. Și în cele din urmă bucătăria care are o formă ciudată, parcă e o alveolă a casei, cu geamuri care dau spre spatele clădirii.

Timpul se scurge greu la Paris. Seara ieșim cu mama și colindăm străduțe și magazine. Ziua ne trezim târziu, când mama e deja la serviciu. Mâncăm în bucătărie, relativ în tăcere; nu prea știu ce să vorbesc cu Daniela, ea mănâncă puțin, se abține cred. Mă face să mă simt prost că îmi umplu golul din suflet cu mâncare. Are un iubit în România, iubit care o sună și stau de vorbă cu orele. Mi se pare așa ciudat, mai ales că știu că mama nu-și permite să facă asta, telefonul e destul de scump. Îmi dau seama că o invidiez pentru băiatul care îi face declarații, pentru faptul că are bani de haine și pentru că e mai slabă decât mine. Mă uit pe furis la pozele cu el, și parcă mi se strecoară o otravă în suflet. El nu m-ar suna niciodată, nu m-a sunat niciodată. Pentru Dumnezeu, nici nu ne-am văzut la lumina zilei! Probabil nu înseamnă nimic, nu sunt decât o fată cu care s-a culcat. Îmi joacă lacrimi în ochi. Mă apuc să fac puțină ordine prin casă. Oricum asta știu să fac cel mai bine: curățenie!

Mă apuc să șterg pe jos în baie, e plin de păr. În timp ce stau în genunchi și șterg gresia, îmi las lacrimile să curgă. Împing cu piciorul ușa de la baie și plâng. Iar mă apuca senzația aia acută de panică, senzația că nimeni nu mă iubește, că ceva e în neregulă cu mine. Că sunt urâtică, am nasul prea mare și nimic nu are sens. Rămân pe jos, cu genunchii la piept, sprijinindu-mă de cadă. Privesc în gol ... și las lacrimile să curgă, să mai scadă din încordarea care mă face să nu pot să respir. Instinctiv aș trage aer în piept, dar parcă mă sufoc. Mă ridic în cele din urmă, fac un duș și decidem să ieșim.

Vreo două zile le petrecem la Luvru, nu am înțeles nimic de acolo, nu m-a pasionat arta niciodată. Era un obiectiv de bifat și atât. Sigur că e ireal să te vezi acolo, să te plimbi pe Champs-Élysées dimineața, când nici nu prea e trafic. Am bifat grădinile Luxembourg, Acul Cleopatrei, am făcut câteva poze. Într-o seară am mers în Montmartre cu mama și am făcut o poză pe fundalul Turnului Eiffel pe care era instalat un ecran ce afișa numărul de zile rămase până în anul 2000: 491 de zile. Mama mi-a făcut o surpriză, mi-a luat niște adidași cu talpă mai groasă, adidași Spice Girls. Îmi dau seama că se bucură mult că suntem acolo și încearcă să suplinească lipsa banilor și a timpului. Toate plimbările sunt istovitoare, încercăm să acoperim cât mai multe obiective. Într-una din zile am mers să o luăm de la serviciu, dar înainte ne-am abătut pe la Galeriile Lafayette. Eram ca două sălbatice scăpate pentru prima dată în civilizație. Ce arome, ce bogăție de culori, parcă totul strălucea. Am deschis un luciul de buze Lancome și am închis ochii să savurez parfumul delicat, parfum de cosmetice de

lux. Banii de buzunar primiți nu-mi permit să cumpăr decât un suc...

Sâmbătă mergem în Bois de Boulogne, ne petrecem toată ziua pe acolo. E relativ aproape de apartamentul mamei. Duminică mergem la Disneyland. Cam aiurea să ajungi la Disneyland la 17 ani. Stau la coadă cu copiii, sunt cozi interminabile la distracțiile din parc: plimbare prin casa groazei, un montagne russe în care eu țin cel mai tare. Mă văd în pozele de la ieșire, poze care pot fi cumpărate ca amintire, dar pe care noi nu ni le permitem.

Spre seară stau cu mama în sufragerie și ne uităm la o emisiune franțuzească, un fel de stand-up comedy. Înțeleg toate poantele, dar tot nu am curaj să vorbesc lejer franceza.

- Mamă, vreau să vin să stau cu tine, mă trezesc spunând. De unde a ieșit asta?!

Mă panichez în secunda următoare...

- Irinuca, eu m-aș bucura mult! Nu am vrut să insist, dar știu că e mai bine așa. Ai avea alte oportunități aici, plus că și eu mă simt singură.

- Cum facem?

- Păi, în primul rând ai nevoie de o împuternicire pentru taică-tu, în caz că e nevoie de acte oficiale. Trebuie să mergi la liceu să-ți iei fișa matricolă, să o traduci undeva, cred. Mă mai interesez și eu. Măine o să schimb rezervarea să plecați mai devreme să ai timp să rezolvi totul. Vorbesc și cu șefa mea să-mi spună la ce liceu merge băiatul ei.

- Bine! Atunci rămâne stabilit!

Simt că mă sufoc. Îi zic că merg în pat, dar de fapt mă duc în baie să-mi domolesc respirația și panica. Vreau să stau cu ea, dar ce se va întâmpla cu viața mea, cu prietenii mei, cu Rozé, cu el?! În baie mă uit în oglindă la figura unei adolescente cu ochii triști. Încerc să-mi zâmbesc în oglindă, de îmbărbătare. Mă spăl pe dinți și merg în pat; acolo pe întuneric încerc să-mi imaginez viitorul meu. Dacă merg în țară, termin liceul și cel mai probabil o să dau admitere la ASE. Apoi o să-mi găsesc un job de contabilă, că de cele mai multe ori economistul și contabilul se confundă. O să mă uit în calculator toată ziua, așa cum face și mama, încercând să identific de unde lipsesc 3 lei. Apoi măritiș, credit ipotecar pentru un apartament într-un bloc comunist, și în cele din urmă un copil. Și El?! El o să meargă pe șantier, eu o să vin în continuare după el la țară, să încerc să accept faptul că niciodată nu se va simți în largul lui în capitală. Oare aș putea să accept că nu e decât un zidar, sau că singura evoluție firească în cariera lui va fi patron al unei firme de construcții?!

Poate că nu ne-ar lipsi banii, dar ceva o să-mi lipsească mereu. Îl iubesc, atâta știu, dar uneori iubirea nu e de ajuns. Iar eu sunt suficient de matură să-mi dau seama de asta. Mereu am fost prea matură. Aș fi nebună să ratez ocazia unei educații la Paris. Cât eram la țară nu vedeam nimic, eram sub influența lui, eram ca imobilizată.

Lucrurile se precipită, avem rezervare pentru vineri, trebuie să iau ceva pentru Rozé. Liceul la care merge băiatul șefei se află la câteva stații de noi, pe Vaugirard. E un liceu tehnologic, dar are și clasă de resurse umane și comunicare. Am înțeles că mama va trebui să plătească o sumă mică, un procent din salariu. Faptul că va fi și acest băiat acolo, adică cel puțin un român mă face să mă simt mai bine.

Seara mergem la cumpărături, primesc niște pantaloni maro cu două rânduri de nasturi, și cumva nimerim niște reduceri monstruoase la lenjerie. Îmi iau un sutien de dantelă portocaliu cu chiloți asortați. Sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-am avut vreodată. Pentru Rozé iau un tricou galben, că ei îi place galbenul.

O juma' de zi o petrec cu Daniela în magazinul PrixUnique, desfășurat pe două nivele: la parter haine și cosmetice, iar la subsol mâncare. Ne uităm la geluri de duș, care nu se găsesc la noi, la luciu de buze, la deodorant Ushuaia de care am văzut doar în reclamele de pe M6. Nu mai coborâm la subsol, că nu suntem obișnuite cu mirosul pregnant de brânză. Parcă și Daniela a devenit mai vorbăreată, eu pare că mi-am luat o greutate de pe inimă. Ca și cum nu mai trebuie să mă gândesc la ce urmează să se întâmple, a hotărât universul și pentru mine. Practic tot eu am hotărât, dar parcă e totul mai clar. Fericirea mea nu mai depinde de un el, sunt liberă!

Vineri se apropie și când așteptăm să decoleze avionul simt că mă lovește realitatea. Măine e bălci la țară, că se apropie Sfânta Mărie și așa e în fiecare an. Îmi fac tot felul de scenarii, aș vrea ca cele 3 ore de zbor să treacă mai repede, ar fi bine dacă aș putea să dorm. Dar nu adorm, ascult anunțul de la bord, mănânc absent mâncarea din avion. Să mă duc la țară?! Să-i spun Rozéi din timp? De ea mi-e cel mai milă. Știu că o să înțeleagă, suntem prea înțelegătoare amândouă. Parcă trăim în afara corpului nostru, ne negăm emoțiile prea puternice. Anunțul de pregătire de aterizare mă trezește din visare. Acum abia aștept să cobor din avion.

Ne luptăm cu bagajele de pe bandă, acum sunt mai voluminoase decât la plecare. Daniela nu mai are răbdare și o înțeleg. Când ieșim simt că mi se rupe sufletul! Pe ea o așteaptă iubitul cu care a vorbit la telefon, cu un buchet imens de flori, o ridică în brațe și o sărută, toate astea sub ochii părinților ei. Pe mine mă așteaptă doar tata, nu știu

ce-mi imaginam.

- Bine ai venit, neică! Îmi zice și mă pupă formal pe ambii obraji.

Nu are timp să observe că sunt pe punctul să izbucnesc în lacrimi. În mașină îi zic că m-am hotărât să merg la Paris. De tot. E puțin descumpănit, că nu știe ce înseamnă asta pentru el. Acum îmi dau seama de ce nu ne manifestăm emoțiile, nu am avut de la cine învăța.

Ajungem acasă, o sun pe Rozé și îi spun că ne vedem mâine la 11.30 să mergem la rată. E puțin surprinsă, dar nu mă întreabă mai mult, telefonul ei e în sufragerie, al meu în hol. Adopt un ton mai vesel și îi spun că i-am adus câteva cadouri. Mănânc în liniște, alături de tata și de Kati. I-am adus și ei niște lucruri. Știe și ea că nu putem să vorbim de față cu tata. A făcut mămăligă cu brânză și ou fiert, e un fel de specialitate a ei. Asta și pâinea cu unt, scorțișoară și un pic de zahăr, la cuptor. După masă mergem în camera mică, adică dormitorul nostru. Îi povestesc cum a fost acolo și ce am hotărât. Îmi spune că ea vrea să termine facultatea, să se mute la bunica fiindcă se simte mai bine acolo. Nici nu îmi aduc aminte când am discutat ca două surori. Toată vara ea a fost la Gherla, nu știu ce s-a întâmplat acolo și nici nu-mi spune, dar bănuiesc că și-a făcut planuri cu băiatul ăla, Ștefan. Când suntem acasă amândouă nu reușim deloc să ne sincronizăm, pare că suntem debusolate.

A doua zi de dimineață, mă revăd cu Rozé în fața blocului și ne îmbrățișăm. Stăm înlănțuite mai mult decât de obicei. Mi-a lipsit Rozé și o să-mi lipsească și mai mult! Plecăm spre autogară.

- Vrei să mergem la bălci?

- Da, cred că merge toată lumea. Tu nu vrei?

- Nu știam dacă să-ți spun, cum să-ți spun. Am vorbit cu mama să merg la Paris. Nu știu pentru cât timp. Am completat și o cerere de înscriere la un liceu.

- Nu zic dacă te-ai gândit la mine. Dar la el te-ai gândit? Mi-a cerut poze și i-am dat.

- Mi-e și frică să nu fi vorbit cu cineva despre ultima noapte. E nestatornic, nu am nicio garanție cu el. Mi-e frică tot timpul că mă părăsește și nu mai pot. Dacă nu m-aș fi culcat cu el, dar nici asta nu putea fi amânat la nesfârșit. Nici nu-mi pare rău, să știi! Doar că pare fără viitor. Eu vreau certitudini, el nu vrea să ofere nimic. Când am ajuns la aeroport la întoarcere, am crezut că mor puțin când am văzut cum o aștepta pe Daniela. Dacă mă mulțumesc cu puțin mereu...

- Am înțeles!

- O să-mi fie dor de tine, de mamaie, de tot! Dar mă simt ca o fiară

hăituită, nu am loc nicăieri. Aici nu e casa mea, la țară nici atât. O înțeleg și pe mamaie, deși toată ființa mea se răzvrătește de nedreptate. Că pare că nu ne cunoaște, parcă am fi tot timpul cu gândul la băieți. Eu nu am înțeles nimic din prima noapte, tind să nu înțeleg care e marea revelație a sexului. Poate în timp e mai bine, dar acum nu e ceva spectaculos. Spune-mi că înțelegi, că o să vii să mă vezi!

- Îți dai seama că vin. Și înțeleg, dar aș vrea să rămâi cu mine, pare că mă părăsești și pe mine.

Am ajuns la autogară și mă opresc să mă uit la ea. Are ochii albaștri clari, fără urmă de lacrimă. E antrenată să nu manifeste nimic, nu-și dă voie să simtă. Dar e Rozé, știu că o să plângă acasă, departe de mine.

- Știi că te iubesc! Ești sora mea de cruce ... forever!

Intrăm în autogară și ne izbește mirosul familiar de urină. O traversăm în pas rapid să ne ferim de remarcele bețivilor. Putem lua bilete și din rată. Salutăm și ne retragem pe ultimele bănci. Gândul îmi zboară inevitabil către mijloacele de transport din Paris, și nu mă pot abține să nu fac comparații. Comparație e mult spus pentru că sunt două lumi complet diferite. Tot ce se presupune că făcea din București Micul Paris a dispărut. În rată sunt și câțiva prieteni de ai lui, sunt sigură că o să-l pună la curent cu venirea mea. Oricum nu am decât să aștept să-i văd reacția în seara asta.

Rata se leagănă pe drumul către Bolintin în stilul clasic. Cred că eternul ei șofer a observat că tot într-o oră face cei 30 de kilometri, fie că se grăbește sau nu. Pare că au trecut o sută de ani de la ultima mea vizită. E o zi mohorâtă, nu plouă, dar e frig pentru septembrie. Ajungem la bufet, stația noastră, iar după ce coborâm rămân puțin pe loc. Trag aer în piept, pregătită să înfrunt ultimul meu weekend la țară. Ce ciudată e adolescența, toate trăirile par definitive! Când ajungem la biserică simt că nu mai pot să merg. Toate astea sunt trăite în interior, nu o las pe Rozé să-mi simtă slăbiciunea. Încet ajungem la bancă, îmi arunc un ochi către banca „noastră”, către curtea părăsită. Încă două curți și am ajuns. Rozé mi se bagă în față și apasă cu hotărâre clanța de la poartă. Mamaie iese de după zidul casei, că bucătăria nu e aliniată cu restul casei.

- Ai, ce e cu tine?!
- Săru'-mâna, îi zic.
- Bine ai venit! Tot la noi e mai frumos, nu ți-a plăcut Franța...
- Mi-a plăcut mamaie, dar am vrut să merg la bălci. Luni plec înapoi, merg să stau cu mama.

- Hai să mâncăm, că tocmai mă pregăteam de masă. Am sos cu mămăliguță.

Răspunsul lu' mamaie la orice, să mâncăm! Nici nu știu ce ar putea să zică. În bucătărie miroase a usturoi. Mă descalț și intru în holșor. Din reflex mă uit prin ochiul de geam acoperit de macramé. Nu știu de ce mă uit pe geam, mamaie e afară. Traversez camera ei, mă opresc și mă uit la icoana în nuanțe de verde. Mereu mi-a fost frică de icoana aia, sau poate e un soi de teamă amestecată cu respect. Merg pe colidorul pe care l-aș putea parcurge și cu ochii închiși. E liniște în casă și răcoare. În camera noastră arunc ghiozdanul pe jos și deschid dulapul. Iau de acolo niște schimburi mai groase, rochia cu bretele e spălată și împachetată de Rozé. Casetofonul e și el șters de praf și lângă el sunt cele câteva casete ascultate de zeci de ori: una cu muzică tehno de 90 de minute la începutul căreia e *No Doubt, t-short* – albumul, *Ro-Mania*, o casetă pe care ne-a făcut-o DJ-ul din sat, *the Prodigy* două albume. E întuneric afară, în casă și în suflet.

În bucătărie e cald, mămăliga tronează pe masă.

Ne punem întâi brânză cu mămăligă, pe post de aperitiv.

- Ce făcea mă-ta?

- Mama era bine, se bucură că merg să stau cu ea. Altfel muncește mult, nu și-a luat concediu deloc. Cred că vine la iarnă sau mă rog, venim amândouă.

- Cu cine mergeți la bălci?

- Nu știu, mergem la Cristinica să vedem.

Nu apuc să termin, că se aude cineva strigând la poartă. E chiar Cristinica, care când mă vede dă un chiot de bucurie. E așa de bine să te simți bine-venit. Dacă veneau ea și Rozé la aeroport, cred că era altă atmosferă.

- Mergeți la bălci?

- Mergem, da' să mâncăm. Cu cine?

- Păi merge vără-miu cu mașina, și de acolo vedem noi. Ne cam înghesuim, dar nu contează.

Mă întorc în bucătărie și îmi pun o porție generoasă de sos cu o bucată de piept de pui. Asta e mâncarea mea de „acasă”, specialitatea mămăiței. Are și puțin usturoi, vin și bulion făcut de noi acum o lună. Nu-mi pasă de usturoi, pentru că deocamdată nu știu dacă mă pup cu cineva diseară. Oricum toată ziua mestecăm Orbit verde, preferatul nostru.

Drumul spre bălci e plin de hârtoape, dar noi nu simțim, chicotim înghesuite pe bancheta din spate a unei Dacii. Ajungem la bălci și ne întâlnim cu alte două fete, prietene de-ale Cristinei. E cam pustiu la

bâlci, cred că mâine o să vină mai multă lume. Cum înaintăm pe alea principală, suntem asaltate de mirosul specific de mititei și flo-ricile de porumb. Suntem ca niște găsculițe și atragem imediat atenția tuturor. Nu știu cum se face dar disting în mulțime geaca binecunoscută. Se apropie de mine și deja genunchii nu mai vor să asculte. Mă opresc și îl las să se apropie, să văd ce face.

- Mi-a zis cineva că ai venit, dar i-am zis că i s-o fi părut! Mă sărută zgomotos după care mă ridică în brațe. Sunt topită toată!
- Am venit, îi spun când mă lasă jos.

Fetele au început să strige la noi, și simt că am captat suficientă atenție.

- Ne vedem diseară, da? îmi spune și simt că e pentru prima oară când vocea lui e plină de speranță.
- Da, sigur! Ne vedem!

Mă sărută din nou și mâna lui o caută pe a mea, apoi se desprinde din îmbrățișare strângându-mi degetele ușor. Mă întorc încet către fete, aștept să mi se ducă roșeața din obraji. Am timp să observ că și el a aruncat o privire în urmă, cu un zâmbet golănesc pe buze.

Acum pot să mă bucur și eu alături de fete, fără să mă gândesc dacă el vine diseară sau dacă mă va băga în seamă după ultima noapte. Ne dăm în lanțuri și de data asta Disneyland-ul pălește. Ne învârtim una altele lanțurile legate de scaunul și rămânem față în față până ne ridică în aer. Apoi dăm drumul și ne învârtim cu totul. E cu atât mai palpitant cu cât toată tiribomba e șubredă, nu știi dacă o să se prăbușească cu tine. Muzica urlă în boxe ceva de la *3SudEst* și ne învârtim cu fața către cerul trist de septembrie.

Ajungem acasă frânte, cu turtă dulce și halviță pentru mamaie. O să meargă și ea mâine să-și ia arpagic. Îmi aleg cu atenție ținuta pentru diseară, vreau să arăt bine. Noua mea lenjerie îmi ridică moralul, pare că am uitat că planurile au fost făcute și nu mai e cale de întoarcere.

La discotecă ajungem printre primii, El e deja acolo pe scena improvizată pentru DJ. Discoteca e luminată doar de un bec chior, am venit cam devreme. Se ridică și vine spre mine, mă sărută din nou, mai puțin ceremonios. Mă ia de mână să ieșim din discotecă.

- Nici nu ne prefacem că dansăm?! îi spun.

Mergem pe latura discotecii, un loc mai ferit, deși acum nu are importanță. Parcă s-a schimbat tot în două săptămâni, curtea discotecii e pustie, vacanța pe sfârșite.

- Mi-a fost dor de tine și știi că eu nu dansez.
- Și mie mi-a fost, recunosc.

- Mă gândeam că mai ai cheia și de-aia vrei să ne retragem...
- Mai am cheia, dar nu cred că e cazul să insist acum cu asta.
- Adică nu ți-a plăcut? Oricum nu am apucat să vorbim despre asta, și eu aș vrea să vorbim.

Se foiește cam neliniștit, vorbitul nu e punctul lui forte.

- Mă simt cam aiurea că am insistat să facem asta înainte să pleci.
- Nu aveam încredere că te întorci, adică nu știam dacă te întorci la mine.

Acum mă simt și eu cam aiurea, că de fapt nu m-am întors să stau. Adevărul e că niciodată nu mi-a vorbit așa și la Paris mă gândeam cum să-l fac să sufere, să simtă și el ce simt eu. Să simtă că nu poate să respire fără mine. E o prostie, acum știu. Că suntem prea tineri să avem planuri de viitor. Mi-e greu să accept că poate tot timpul ăsta el a fost mai înțelept decât mine. Ceea ce e între noi nu e o relație, e doar o iubire de vară.

- Ce faci? Nu e genul tău să nu ai replică! Îmi zâmbește puțin superior, mă simt brusc intimidată.
- Mă gândeam la ce ai spus. Atât! Mă gândeam că poate m-am luat prea în serios, până la urmă am doar 17 ani, am uitat să fiu adolescentă. Sau mă rog, nu-mi aduc aminte să fi fost adolescență. Mi se pare foarte trist că tu te duci la muncă, eu la școală, s-au terminat toate prea repede.
- Și ce dacă mă duc, ne vedem în weekend, nu?
- Da, dar eu vreau să știu cât o să dureze, dacă o să dureze. Și da, știu că nu e normal să te întreb asta. Mi se pare foarte complicat. Nu știu să iau lucrurile cum vin, trebuie să încerc să le influențez.
- Înțeleg, dar dacă nu-mi plăceau lucrurile astea la tine...crezi că mă forțam să fim împreună?! Din prima seară ai vorbit mult, e clar că ai alte preocupări față de toate fetele cu care am fost până acum. Dar mi-a plăcut, îmi place de tine! Nu pot să zic de viitor, eu nu mă gândesc la viitor. Dar acum e bine că te-ai întors!

Ce să mai zic?! Să-i spun?! În singurul lui moment de sinceritate să-i spun: Îmi pare rău, te părăsesc!

Ce dramatic sună! Credeam că nici nu am ce să părăsesc, mi-ar fi fost mai ușor să se poarte oribil cu mine. Dacă am luat decizia greșită? Dar cine poate să spună cum arată viitorul? Prezentul e sumbru, e lipsit de perspective și suntem prea tineri. Oare pot să aleg să-l iubesc fără să-l urăsc că e ceea ce e? Sau să nu mă urăsc pe mine că aleg să plec? În clipa asta pare că eu fug când dau de greu, ceea ce nu-mi e specific. Poate în alte condiții, în altă viață...

Noroc că decide să-mi întrerupă șirul gândurilor cu un sărut. Își lipește buzele de ale mele până mi le strivește. Tot ce nu mi-a spus se transmite în acest sărut. Și printre buze scapă și un „te iubesc mult!”. De ce? De ce îmi spui acum? Nici nu are nevoie să audă că și eu îl iubesc, cred că știe de mult. Ne petrecem restul serii mai mult în afara discotecii.

Când ajungem la locul cunoscut, la păticul șubred, deja simt că e sfârșitul. Mi se pare totul fals, nu mai suport să-l simt că revendică drepturi asupra corpului meu. Încerc să nu mă revolt în fața nedreptății. Nu vreau să mai simt nimic când mă atinge pentru că oricum pare fără sens. Eu nu mai dau înapoi, am promis că plec și o să plec!

În fața porții Rozé intră în curte încet și ne lasă singuri.

- Ne vedem mâine? eterna întrebare.

Mă uit la el, mă uit în jos la saboții mei. E prea frig deja, nu ar fi trebuit să-i mai port. Pregătesc cu atenție minciuna, stăm exact sub becul imens de la poartă, și eu roșesc când mint. Poate nu se prinde.

- Da, ne vedem mâine. Nu te duci la muncă luni?

- Ba da, dar pot să stau până la 12 – 1! E ultima duminică, nu? Că dacă începi școala nu cred că mai stai duminica.

- Da, e ultima duminică!

Îmi cuprinde mâinile cu ale lui și mă trage aproape. Aproape că simt cum se rupe ceva înăuntrul meu! Ne pupăm scurt pe gură ca niște copii. Suntem copii care se joacă de-a adulții!

- Pa!

- Pa! mă întorc cu spatele și nu mă uit în urma lui cum fac de obicei. Ochii îmi joacă în lacrimi, și îmi vine să urlu, deși ce a fost mai greu a trecut. Dar oare o să treacă vreodată de tot?! Rozé așteaptă să mă ia în brațe și plâng încetșor. Plâng prima mea dragoste, plâng acum ca să las aici tot. O să o las și pe mamaie, care a fost mama mea în primii ani de viață. Mamaie care făcea ceva bun din nimic, care încropea mâncare „la clipă”. Las casa asta bătrânească cu mirosul ei, cu amintirile. Las curtea cu brazii la poalele cărora creșteau lăcrămioare – preferatele Rozéi și micșunele. Cu părul și tufele de zmeură. Și iar înăbuș orice sentiment, orice zgomot, ca și cum suferința mea ar deranja fiind așa evidentă.

Duminică dimineată îmi strâng hainele, îi las Rozéi și poze și casete și ursul Alexuț. Nu am voie să mă agăț de nimic. O pup pe mamaie ca la ocazii speciale, urmând să ne vedem de Crăciun. Până la Crăciun nu sunt decât trei luni! De la Rozé îmi iau rămas bun luni, înainte de-a pleca la aeroport.

Luni dimineața mergem la primul notar ca să fac o procură pentru tata. Verific totul de două ori, să nu uit nimic. Asta e o rutină oarecare, că nu am multe lucruri. Sun la liceu să întreb cum se procedează cu foaia matricolă. Se pare că pot să o trimită ei prin fax. Mă uimește cât de simplu e să lași în urmă totul, cel puțin birocratic.

Rozé mă strigă, e în fața blocului. A venit cu rata de dimineață. Cobor și ne îmbrățișăm iar.

- Uite, nu știu cum să-ți spun ... începe Rozé. Mă gândesc că îi e greu să-și exprime sentimentele.
- Spune cu cuvintele tale, încerc eu o glumă.
- A venit cu mine. Când am mers la discotecă aseară, a venit la mine și m-a întrebat dacă ai rămas afară. I-am spus că a trebuit să plec la București pentru o urgență. A încercat să afle mai multe și poate ar fi lăsat-o baltă, dar eu n-am putut. I-am spus că plec azi! Nu a mai zis nimic și dimineață era în stație. Nu am vorbit nimic tot drumul, doar atât mi-a spus că vrea să te vadă la lumina zilei și să-i spui în față că plec. Așteaptă la colț, la cofetărie.

Deja se învâрте totul cu mine, nu pot să cred că a venit după mine.

- Irina, hai că întârziem! Țsta e tata. Nu întârziem, știu sigur, dar el e stresat când trebuie să plecăm undeva. Nu am chef să mă cert cu el, dar...
- Rozé, spune-i că nu pot. Nu pot nici să-i spun că plec, nu am voie să mă răzgândesc și el ar putea să mă facă să mă răzgândesc. Numai faptul că e aici mă face să cred că e o greșeală că plec. Dacă el e sufletul meu pereche, oare ce ar însemna asta?! Spune-i că-l iubesc, dar am luat o hotărâre! Și pe tine te iubesc, Rozé!

O îmbrățișez, știu că ne vedem în câteva luni. Fug sus, mă încălț, verific geamantanul. Tata coboară după mașină. Îmi trece prin cap să fug până la colț. Aș avea timp până aduce mașina din spate, ar face însă o criză dacă nu m-ar găsi în fața scării. Cobor, târând de geamantan și cu ghiozdanul în spate. Urc în mașină și pornim. Când ajungem la colțul străzii îl văd sprijinit de gard cu piciorul flexat. Tata semnalizează dreapta, ca să intrăm pe Iuliu Maniu. Mă uit la profilul lui, cum trage din țigară în stilul caracteristic. Mă vede și el, schițează un gest, mai ales că mașina stă pe loc o clipă. Îi zic un „Pa!” mut, și ochii mi se umplu de lacrimi. Tata e preocupat de condus, nu se uită la mine cum șterg lacrimile care mi s-au prelins pe obraji.

Pa!

„Te desparți de mai multe ori până te desparți, iar când e să fie de-adevăratelea simți cum moare pentru tine speranța fericirii despre care nu bănuiești ce întindere are în ființa ta și cât de adânc este ea împletită cu bucuria de a trăi, bucurie care până atunci crezuseși că e autonomă și nu poate fi alungată de nimic.”

MARIN PREDĂ

Partea a-II-a

Martie 2004

E o zi plăcută de primăvară. Stau la masa cafenelei Le refuge, sunt printre clienții fideli. Mă uit în laptop, la cursorul care clipocește pe pagina goală. Am de predat un articol, dar sunt lipsită de inspirație.

Îmi mut privirea de pe laptop, spre copacii proaspăt înverziți și închid ochii două secunde. Închid laptop-ul și îl împing deoparte. Mă uit la ceașca cu cafe-au-lait, ai crede că m-am franțuzit de tot. Nici pe departe! Am ajuns cât de cât unde mi-am dorit, sau aș zice că am ajuns unde nu mi-am imaginat vreodată. În România lucrurile păreau așa clare, aveam un traseu predefinit. Viața la Paris se dovedise din prima clipă o piatră de încercare pentru mine. La liceu am optat pentru clasa de comunicare ca să mă stimulez să învăț franceza. Pe de altă parte, ei aveau nevoie de cunoștințele mele de engleză. Abia scoteam două vorbe în clasă, așa că mai toți profesorii mi-au dat teste să vadă dacă nu cumva sunt întârziată ... în gândire. Nu aveau voie să-și dea cu presupusul. Evident că testele au relevat ceea ce eu știam deja, că trebuia să fiu la facultate după standardele învățământului francez. La ei chiar se putea să sari peste clase dacă dovedeai că ai capacitatea necesară. Eu o aveam, dar am preferat să parcurg materia alături de colegi, nu voiam să fac notă discordantă. Plus că aveam nevoie să fiu foarte bună la franceză. Nici nu știam ce vreau să fac mai departe. Eram privită ca un geniu sau mai mult o ciudată. Ciudată eram și în România, nimic nou până aici. Nu mergeam în cafenele după ore, nu pierdeam vremea la săli de Internet. Inițial și Rozéi preferam să-i scriu scrisori lungi în care povesteam despre noua mea viață. Uneori vorbeam și la telefon folosind cartele pentru telefonul public. Nu avea rost să încarc cheltuielile de la apartamentul mamei. Nici Rozé nu putea să vorbească din sufrageria alor ei.

Cel mai greu mi-a fost să leg o relație cu mama. O vreme am

crezut că suntem prietene, apoi ne-am resemnat să fim mamă și fiică. Ea muncea la agenție, ne auzeam la telefon când ajungeam eu acasă. De ieșit nu prea ieșeam că nu ne permiteam să luăm masa în oraș ca francezii. Încercasem ce-i drept câteva restaurante, dar eu nici după aproape cinci ani nu mâncasem melci. Treceam pe lângă mesele bistroturilor întinse în plină stradă și mă uitam în farfuriile lor. Tot mâncarea românească era baza, dar de cele mai multe mâncam salate și chestii ușor de pregătit. Uitasem gustul ciorbei cu borș și leuștean, care de fapt nu-mi plăcuse niciodată. O mâncam de dragul mămaței. Deși promisesem că mergem la țară de Crăciun, nu o făcusem. Venise tata la Paris și petrecusem primul Crăciun în Paris și apoi primul Revelion.

Ceea ce părea ca o rană care nu se închide, făcuse loc obișnuitei și adoptării unui stil de viață mai blând. Primul an fusese mai dificil. Eram ca un copil înțărcat înainte de vreme, așteptam să treacă timpul ca să nu mă mai raportează la sistemul meu de referință: țara. Întâi fusese ceva de genul: acum o lună era ziua lui Rozé și îmi pierdusem virginitatea, acum două luni eram la poartă și ne giugiuleam...până s-a făcut acum un an. Acum un an am venit la Paris și am început școala. Și gata! Primul an nu am mers în România deloc. Primul an am refuzat să răspund avansurilor colegilor. Eram și câțiva români, ai căror părinți lucrau la Paris, ca mama. Țștia erau cel mai rău soi. Simțeau că au atins un nivel superior de parvenire, dacă acest lucru ar fi fost posibil. Păstrasera tot ce era mai nepotrivit din firea românească: judecata aspectului exterior, categorisirea după nivelul de trai și infatuarea. Unul din ei a încercat în câteva rânduri să mă conducă acasă. Având în vedere că școala nu-mi pune probleme majore, preferam să merg pe jos cele câteva stații. Îmi tot răsunau în minte cuvintele lui Vasile, tatăl Rozéi. Ne spusese la un moment dat că la 16 ani nu îți trebuie un iubit constant: azi e Gheorghe, mâine e Ion. El cam avea dreptate, dar iubirea de adolescent te consumă, se trăiește la cote maxime de dramatism. Să zicem că acest Ion tot încerca să mă convingă că franțuzoaicele sunt lipsite de inhibiții în ce privește sexul. Eu eram prea politicoasă să-i spun că mă obosește cu părerile lui despre orice, dar când a încercat să-mi bage limba în gură, am terminat cu politețea. Apoi erau francezii, adolescenți în călduri, care rosteau promisiuni și îți spuneau că ești cea mai frumoasă. Cred că eram frumoasă în accepțiunea lor, aveam obiceiuri bune dobândite în România. Eram tot timpul surprinși că ești îngrijită și miroși frumos.

La prima vacanță de vară a venit Rozé. Nu prea aveam ce colegi să-i prezint, sau o gașcă de prieteni. Socializam la școală, dar apoi mă

retrăgeam acasă, la televizor sau citind cărți în franceză. Oricum nu se compara cu viața de acasă. Nu mă puneau nimeni să spăl, să calc. Un sandviș, un croissant sau un iaurt serveau de masă de prânz și d-astea aveam mereu acasă.

Luna petrecută cu Rozé a fost ca un balsam pentru sufletul meu. Îi arătam mândră orașul luminilor, eram în prima noastră vacanță adevărată. Nici ea nu mai mergea la țară, că fără mine nu avea justificare. Se întâlnise de câteva ori cu Cristinica în piață și atât. Urma să dea la facultate și se hotărâse pentru Agronomie, dar nu avea nimic de pregătit, era primul an de admitere pe bază de dosar. Ai ei erau mulțumiți că trecuse cu bine de BAC și îi făcuseră cadou vacanța la Paris. Era vorba doar de pașaport și bilet de avion, dar faptul că se lipsiseră de ea la Moldova era mare lucru. Am dormit în același pat, stăteam de vorbă până târziu, apoi dormeam până la prânz. O vreme ne gândeam la cum era cu un an în urmă, dar niciodată nu a fost rostit ceva cu voce tare. Nu avea sens! Nimic nu se potrivea în noul peisaj, nici noi nu mai eram la fel. Ea ieșea cu cineva din liceu și înțelesese că eu lăsasem totul în urmă când nu mai făcusem nicio referire la el în scrisori.

Dar până și amintirea vacanței cu Rozé pare că pălește. Trecuseră anii. Eu reușisem să o ridic pe mamaie la rang se sfântă. Uitasem că frica de a o face de râs ne stricase ultima vacanță la țară și mă făcuse să fug. E nedrept să spun că ea mă făcuse să aleg Franța. Îmi tot spusese că nu mai contează. E ciudat cum mintea reușește să domine orice simțire. Într-un colț al minții rămăsese ceva, dar pe măsură ce trecea timpul se estompa. Instinctul de conservare te împiedică să muști din propria carne. Așa că mă încălzeam mereu la gândul că alegerile făcute sunt cele mai bune.

După liceu am ales să merg la Facultatea de Jurnalism, părea o urmare firească. De fapt se numea „**École supérieure de journalisme**”. Spun că nu-mi imaginasem vreodată să ajung aici pentru că fusem mereu interesată de științele exacte. Cred că avea legătură cu faptul că eu tot simțeam că trebuie să demonstrez ceva, mie și lumii. Am vrut să aprofundez limba franceză și să-i bat pe francezi cu armele lor. Pe ei îi durea în cot de războiul meu tacit cu... mine. Școala era menită să dezvolte creativitatea, niciunul din profesori nu încerca să-ți pună bețe în roate, sau să-ți spună ceva de așteptări realiste. Aveam consilier educațional, un psiholog blazat.

La liceu în România se încercau ieșiri din vechiul sistem, părea că aveam libertate de exprimare, dar nu ca aici. În Franța erai încurajat să te exprimi liber, aveau nevoie de idei originale. Olimpiada de

limba engleză cu eseurile de trei sute de cuvinte părea o chestie demodată. Inițial m-am îndrăgostit de ideea de jurnalism, de comunicare de orice fel. Apoi am început să-mi exersiez scrisul. Oricum erau suficiente ocazii și profesorii păreau să înghită toate gogoșile. Nu știu, poate eram prea aspră cu mine, ca de obicei. În continuare eram rățușca cea urâtă, eram nesigură pe mine, pe cunoștințele mele, dar cumva reușeam să conving de contrariu. În fața unei coli goale puteam să fiu altcineva. Cineva de care îmi plăcea. Devenisem femeie fizic, psihic eram o copilă într-un oraș străin care se încuraja zilnic să iasă din casă. În clasa a 12-a am început să scriu la revista liceului câte un articol în engleză. Erau chestii simple despre viața de licean. Mă propusese o colegă care lucra deja la revistă. Voiau în felul ăsta să-i încurajeze pe elevi să citească. Apoi m-am înscris la facultate cu un eseu despre importanța de a te ridica după eșec, să vezi partea plină a paharului. Le-a plăcut mult, iar la interviul pentru admitere am continuat cu ideea de reușită într-o țară străină, perspectiva unei adolescente românce asupra vieții. În timp ce vorbeam, simțeam că îmi vine să urlu la ei: Sunteți nebuni?! Nu vă dați seama că sunt o prefăcută? Dar m-am abținut și ei chiar au crezut tot.

Odată cu începerea facultății mi-am adus aminte de vorbele vecinului de bloc comunist, domnul Barbălată: „O să vezi Irina că la liceu băieții sunt mai maturi!” Nu am apucat să văd asta în România, și apoi nici în Franța. Dar la facultate s-au schimbat lucrurile. Nu mai dădeai peste toți frustrații, colegii mei erau interesați de jurnalism, doreau să-și facă meserie din asta. Citeau mult, dezbăteau și la cursuri și în pauze. Treptat am intrat și eu în jocul lor, deși tot îi simțeam mai inteligenți. Mă tot muștrăm că nu am citit destul, mergeam la bibliotecă și căutam tot felul de autori de teamă să nu fiu prinsă pe picior greșit. Nu aveam voie să nu știu! Nu mă băteam cu pumnii în piept, dar aveam grijă să punctez în locuri unde îi simțeam nepregătiți. Apoi eram surprinsă că nu vrea niciunul să iasă cu mine. Mai ieșeam cu fetele, dar nu la petreceri, nu în baruri. Erau câteva colege care mă plăceau, dar nu reușeau să se apropie de mine. Eu aveam o grămadă de cunoștințe din cărți, eram amuzantă, practicam auto-ironia la limita cinismului. Îmi dădeam seama că urma să împlinesc curând 23 de ani și sunt senină la chestiunile vieții ca o zi de primăvară. Că nu fusesem sărutată de multcel și că oricum corpul meu își cerea drepturi normale pentru această vârstă. Dar încă roșeam când cineva îmi invadea spațiul personal sau îmi adresa o întrebare pe care o consideram indiscretă. Cu mama nu mă încumetam să vorbesc, ea

era mulțumită dacă ziceam că ies cu colegii. Nu cred că vroia să știe mai mult, nici nu dăduse semne că ar vrea să-mi vorbească din experiența ei.

De mai puțin de un an colaborez cu diverse reviste glossy și începusem să câștig bani, bani adevărați. Spiritul practic adânc înfipt în sufletul meu de român mă împiedica să mă bucur de viață. Aveam un job bun, făceam traduceri în/din engleză pentru diverse reviste și uneori, rar, primeam un subiect de articol. Nu eram independentă financiar, dar nici nu eram ținută într-un birou.

Gata, ajunge! Luasem o pauză prea lungă. Trebuia să scriu ceva despre femei care se îndrăgostesc prea ușor. Cum să nu confunzi dragostea adevărată cu infatuarea?! Acum sincer, eu de unde să știu...

- Salut!

O voce masculină mă trezește din periplul pe memory lane. Ridic ochii și văd un tip cu mâinile sprijinite de spătarul celui alt scaun de la masă. Îl întoarce invers și se așează pe el. Apoi... rămâne așa, holbându-se.

- Salut! îi răspund cu o voce pierită.

Mă uit la el mai atent, mai ales că ne desparte o masă relativ mică. Are alură de arab, ei sunt mai curajoși în abordare, dar nu mi s-a întâmplat să se așeze la masă până acum. E așa de aproape că nu mă pot abține să nu observ câteva puncte negre pe nasul lui. Nu are nasul acvilin cum au unii arabi și fața e rotundă. E tuns scurt și are ochii de un albastru ireal, parcă puțin reci.

- Mă uit la tine de ceva vreme. Și cred că ți s-a răcit cafeaua.

- Da... mersi. Nu știu ce să-ți spun la partea cu uitatul!

- Părea că te uiți în gol, dar la un moment dat ai zâmbit ușor. Mă gândeam că zâmbești unei amintiri. Ai un zâmbet frumos, puțin strâmb, cred că o să faci riduri în zona aia.

- Poftim?! Cred că nu ești avizat să vorbești despre riduri. Nu-mi amintesc să te fi invitat la masa mea. În afară de asta, am de lucru.

Întind mâna spre laptop, poate reușesc să-l fac să plece.

- Nu pare că ai chef de lucru...ți-am zis că mă uit la tine de ceva vreme.

Ridică degetul către chelner:

- Ne aduci două ceaiuri, te rog? Negru, ceai negru!

Apoi se întoarce spre mine. Cred că sunt prea șocată să mă mișc. Aș părea sălbatică să o iau la fugă. Plus că nu mă sperie, doar mă intimidă abordarea. Nu e prefăcut, dar pare că vede prin mine și mi-e frică să nu par eu prefăcută.

-
- Sper că îți place ceaiul negru, deși probabil ei nu au unul de bună calitate.
 - Îmi place, reușesc să răspund cu vocea gătuită.
 - Îmi reproșez în gând că nu am exersat flirtul de ani de zile. De parcă ar fi comparabil cu jocul de adolescenți...
 - Hei, ce faci? Nu e politicos...Iar ai căzut pe gânduri!
 - Ciudat să-mi vorbești de politețe, tocmai te-ai așezat la masa mea... neinvitat!
 - Ai dreptate, dar am o justificare!
 - Între timp vine ceaiul. Chelnerul ne pune în față câte un ceainic mic și o ceașcă. Alături aduce zahăr cubic.
 - Care e justificarea? întreb, surprinsă că mi-am revenit. Poate flirtul nu e punctul meu forte, dar dacă e o dezbatere, mă descurc.
 - Văd că nu te mai simți intimidată de prezența mea.
 - Serios?! Ce m-a dat de gol?
 - Corpul tău, limbajul corpului mai precis...
 - Corpul meu îți vorbește deci?
 - Da, zice după care își pune un cub de zahăr între buze și soarbe din ceaiul fierbinte. E bunicel ceaiul, încearcă.
 - Îmi aduc aminte de copilăria mea când puneam mult zahăr în ceai și îl sorbeam cu lingurița. Era tot ceai negru.
 - Copilăria ta unde? Nu ești franțuzoaică...
 - Iar îți vorbește corpul, am înțeles! Nu sunt, ai dreptate! Sunt româncă.
 - Eu sunt tunisian, mă cheamă Kaseem. Întinde spre mine mâna să facem cunoștință.
 - Irina, sau Irene cum ți-e mai ușor. Are mâna caldă de la ceașca de ceai.
 - Nimic nu pare ușor cu tine, Irina!
 - Aș vrea să te contrazic dar... în clipa asta pare un compliment. Așa că, mulțumesc!
 - Ai un telefon mobil? Aș vrea să-mi dai numărul, că pare că vrei să fugi.
 - Am, dar e de la serviciu. La fel și laptopul. Și chiar am de lucru.
 - Ce lucrezi? Nu e frumos să pleci, nu ai băut din ceai.
 - De ce nu ți-ai amestecat zahărul în ceai? Nu vreau să vezi cât zahăr îmi pun eu ...
 - Așa facem acasă, nu aș putea să-ți spun de ce. Deși m-am născut aici, păstrăm niște obiceiuri culinare acasă.
 - Nu ești cam mare să locuieste cu părinții?!
 - Tu nu ești cam mare să folosești ironia de fiecare dată când te
-

simți atacată?!

- Da, ai dreptate. E arma mea cea mai prețuită!
- Îmi pun două cuburi de zahăr, amestec și beau din ceai. E bun, e parfumat.
- Nu-mi place să beau lucruri fierbinți. Și lucrez pentru diverse publicații, traduceri în principal. Câteodată mai scriu și articole. Cum ar trebui să fac acum și nu am inspirație.
- Sunt impresionat, ai reușit să zici ceva fără să te comporți defensiv. Despre ce e articolul?
- Despre femei care se îndrăgostesc ușor.
- Păi hai să-l scriem împreună. Când trebuie predat, poate te îndrăgostești până atunci?
- Trebuie predat în 3 zile. Și propun altceva: hai să facem ca în *Serendipity*. Dacă ne întâlnim în următoarele trei zile, înseamnă că așa a fost menit. Articolul îl fac din imaginație, iar dacă ne găsim îmi poți spune unde am greșit.
- O romantică, deci! Accept! Peste trei zile e sâmbătă, și provocarea este să ieși cu mine la cină.
- Accept provocarea!

Se ridică odată cu mine, ca orice bărbat bine-crescut. Îmi îndeș laptop-ul în geantă și mă grăbesc să plec. Mă gândesc că până plăteș-te am un avans de câteva minute. Doamne, cât sunt de sălbatică!

Plec spre casă, fără să mă uit în urmă. Ajung la bloc, mă uit în jur, și constat că nu m-a urmărit nimeni. Nici nu știu de ce mi-e așa frică. E drăguț, a fost civilizat, și conversația mi s-a părut chiar antrenantă. În fine, probabil nu o să-l mai văd, nu cred că are chef de jocuri. Îmi iau o sticlă de Orangina din frigider și o așez pe măsuta care îmi servește de birou în sufragerie. Nu am putut să scap de acest obicei al temelor făcute cu televizorul deschis. Așa era de pe vremea când ajunsese MTV-ul în România. Pun cablul de internet și deschid din reflex Yahoo! messenger. Deschid Word-ul și pun un titlu provizoriu:

„Îndrăgostiți de dragoste” (*In love with love*)

Mă deranja faptul că scriam în engleză majoritatea timpului, parcă nu aveau curaj să mă lase să scriu în franceză. E adevărat că unele articole erau preluate de reviste de peste ocean, și asta ar fi trebuit să mă flateze. Poate m-ar fi flatat dacă numele meu nu apărea la grămadă cu mulți alții, la categoria Colaboratori.

„*It's springtime in Paris. For those of you that haven't seen Paris in autumn, don't worry, it's just as beautiful in spring. No cliché, no smart twist of phrase can describe the way nature contributes to the charm of the City of Lights. Some say you come to Paris to fall in love. Does love float*

in the air? Yes, in Paris it does!

First you must keep in mind that this is the capital city of fashion, the place famous poets and painters wrote and illustrated love. The women of Paris are used to being praised and this translates in their confident walk, in the way they casually play with their hair, in the elegant manner they drink their coffee. You never see women worried for being late, they don't chase the metro, they just exist. They know their place, the very same place their mother and grandmother held ... earth goddesses!

It's easy to see why love floats in the air, is just as casual as all the good things: croissant and coffee, éclair, the sweet smell of a good perfume...

And men ... men get easily caught in this web so graciously built. And eventually surrender! Not to women' charm, or their beauty, they fall for the life creator, mother, mistress and girl. It's easy to fall in love, love is accesible, love is everywhere. Women love the idea of loving, and love gives them a special glow, one that cannot be caught in any painting. They love, they are love and move from one lover to the other without suffering. Women of Paris accepted their faith, a faith that has the most followers in the world. We cannot celebrate love but by being love!"

Mamă, ce porcărie! Se potrivește aia cu „bullshit!”. Da, unele lucruri sunt adevărate. Femeile din Paris sunt conștiente de puterea lor, își înțeleg defectele dar asta nu le împiedică să meargă cu capul sus. De multe ori le vezi cu niște combinații de fuste înflorate combinate cu teniși. O oroare! Chestia cu igiena lor îndoielnică e adevărată pe alocuri. Nu sunt obsedate de sprâncene perfecte, de manichiură și epilare. Eu am învățat să-mi curăț unghiile de la vreo 11 ani. Nu le dau cu oă, că nu am astfel de deprinderi practice. Pentru mustață însă nu există justificare!

Dau un save și închid puțin laptop-ul să mă uit la clădirea de vi-zavi. M-am obișnuit de mult cu faptul că toată lumea vede în casa ta, cu perdea sau fără. Deodată înlemnesc! Tipul de la cafenea se uită în sus la mine, de pe trotuarul din față. Îmi face un semn discret, ca un salut marinăresc și pleacă. Mă face să zâmbesc, speram să mă fi urmărit. Eu nu cred în șansă!

Sâmbătă dimineață mă trezesc parcă puțin nerăbătoare. Nu știu ce o să se întâmple azi, și parcă nici nu mi-e frică de necunoscutul ăsta. Mă întind între cearceafuri apoi arunc un ochi la mobil, e deja zece. Se simte că e weekend. Cumva parcă așteptam să mă sune, dar asta ar fi fost prea ciudat. Am făcut schimb de dormitor cu mama, l-am luat eu pe cel mare, care are ferestre mai mari care dau pe Rue de Cadix.

Cel mic, parcă e prea întunecat, îmi aducea aminte de camera din blocul comunist.

Ies din dormitor în chiloți și tricou, ținuta mea de dormit. Miroase a cafea și a tot ce-i mai bun într-o casă, vorba lui Chirilă. Ascultasem albumul ăla până se stricase caseta. Preferata mea era de departe Vama Veche, așa îmi imaginam eu dragostea: puțin sărata.

- Bonjour, maman! mă alint eu.
- În vreo cinci minute veneam după tine, se răcește cafeaua.

Mă așez pe scaun, cu un genunchi sus, poziția mea preferată de stat la masă. Pun un strop pe lapte în cafea și îmi scot un iaurt cu fructe din frigider.

- Ce faci azi?
- Nu știu, adică nu știu dacă să îți spun.
- Asta era acum... Ai cunoscut pe cineva? Adevărul că începusem să-mi fac griji.
- Pe bune?! Și eu care credeam că... lasă nu contează ce credeam. E un tip care să zic că m-a agățat la Le refuge. A rămas că ne vedem azi, dar nu i-am dat numărul, a rămas așa...

Nu vreau să-i spun că m-a urmărit, nu vreau să-și facă griji. Nu-mi fac nici eu, mi se părea inofensiv. Îmi place să cred că o femeie simte lucrurile astea. Dar ce femeie eram eu?! Mă culcasem cu un singur bărbat, o singură dată. De la încercarea colegului de liceu de a-mi băga limba în gură, nimic.

- Vrei pâine prăjită?
- Normal, un camion întreg...

Mama înfige câte o furculiță în două felii de pâine și le prăjește la flacăra de la aragaz. Obicei rămas de acasă, nici nu am simțit lipsa unui toaster, așa fumegându-se sunt mult mai bune. Cu unt puțin sărat. O dimineață de sâmbătă la Paris cu miros de România.

Mă duc la baie, și pentru prima oară de multă vreme mă uit la mine. Sprâncele sunt cam stufoase, așa îmi place mie, nu țin cont de sfaturile din Marie Claire. Pistrii sunt la locul lor, animați de diminețile de primăvară de la Le refuge. Îmi zâmbesc în oglindă, exersând zâmbetul strâmb moștenit de la tata, odată cu nasul. Are dreptate, acolo o să fac primul rid. Mă bag în duș. Îmi iau o pereche de blugi, o bluză sport cu glugă peste tricou. Ciufulesc părul puțin ondulat de la aburi. Nici nu știu unde merg, poate că el a uitat între timp. Am trimis articolul aseară, nu-mi place să trec pe la sediul revistei. Trec uneori, dar nu mă simt în largul meu.

- Irinuca!
- Da, mamă, sunt în baie, dar poți să intri.

- Tu nu ai uitat că mergem acasă, sper!
- Credeam că aici e acasă, încerc o glumă. Neinspirată!
- Ne așteaptă mama, i-am promis.
- Da știu ... mergem! Ai luat biletele deja?
- Nu le-am luat, dar ce mare lucru! Ieși?
- Da, ies puțin sau nu știu.

Zâmbesc cu gura până la urechi. Ar fi culmea să mă fi îndrăgostit de primul bărbat care mă bagă în seamă. Sunt gata, atât cât știu eu să mă aranjez. Verific să am șervețele în poșetă, un gloss, mobilul, portofelul și o carte, normal. Ies în fugă de parcă am întârziat undeva.

- Pa, mamă! Te sun.

Nu mai aștept răspunsul.

Ies din bloc în trombă, mă uit pe partea cealaltă a străzii, dar nu e nimeni. Mă uit și în stânga, nimic. Nu știu ce a fost în capul meu... mă întorc și mă reped într-un trecător.

- Pe mine mă căutai? mă întreabă Kaseem cu un zâmbet cam superior.
- De fapt... da!

Deja m-am înroșit, dacă încerc să mint va fi mai rău. E chiar mai drăguț de cum îmi aduceam aminte, sau poate că nu îndrăznisem să-l privesc pe îndelete. Are mâinile pe brațele mele, cum a încercat să mă oprească să nu mă lovesc prea tare de el.

- Trois fois? Comme les français? Eu sunt nelămurită, dar până mă dezmeticesc mă pupă pe obraji de trei ori.
- Te-ai trezit cam greu, m-am cam plictisit de când te aștept. Și am impresia că ai uitat să vorbești. Păcat, mi-era dor de limba ta ascuțită!
- M-ai speriat! Nu mă așteptam să fii aici. Speram într-un fel, dar... în fine. Și m-ai pupat, adică... lasă-mă un minut să-mi revin.
- Te-am pupat, ai zis bine! Știi că francezii sunt renumiți și pentru altceva, care tot cu pupatul are legătură. Aș fi făcut asta și atunci amândoi am fi petrecut o zi mult mai relaxată.
- Credeam că așteptarea face totul mai incitant!
- Da, dar vorbim de un sărut. Cred că suntem amândoi adulți.
- Da, presupun că suntem. Câți ani ai?
- 27. Tu?
- Împlinesc 23 în mai.
- Atunci aș zice să suntem la diferența de vârstă ideală!
- Serios, cum ai ajuns la concluzia asta?! îi zâmbesc și trebuie să fiu de acord cu el, măcar în gând.

- Deci? Unde mergem?
- Credeam că ai un plan! Sunt puțin dezamăgită, mă alint.
- Păi am un plan pentru cină! Hai să ne plimbăm și vedem unde ajungem. Ai mâncat?
- Da, am mâncat cu mama.
- E sus? Aș vrea să o salut...
- Eu zic să nu ne grăbim! Mă simt în largul meu cu acest om, e dezarmant.

Mă ia de mână ca și cum e normal. Mergem către stația Porte de Versailles și apoi continuăm înainte pe Rue Ernest Renan. Pare că știe unde vrea să mergem. Mă las condusă și din când în când îi arunc câte o privire. Are sprâncene stufoase și gene lungi ca de fată.

- La ce te uiți?
- La nimic, mint.
- Vrei să te ajut cu geanta aia? Pare foarte grea.
- Nu e! Îmi iau tot timpul o carte în poșetă.

Ne oprim puțin la o intersecție și o cotim pe o străduță. Intrăm într-o chocolaterie Leonidas, o știu după nume, dar recunosc că nu am intrat niciodată. Am presupus că sunt scumpe și atât. Oricum în supermarket găseai eclere congelate care erau mai bune decât orice mâncasem eu vreodată în România. Eu îl las să comande, dar deja mă simt puțin jenată. Nu mă întreabă dacă vreau ceva, alege el. Adevărul că nici nu au costat prea mult, până în 20 de euro. Îmi dau seama că sunt tot fata de la țară, neadaptată și fricoasă.

- Iartă-mă, trebuia să vin pregătit. Adevărul e că nu știam nici eu cât am de așteptat în fața blocului tău.
- Nu e nicio problemă. Parcă stabilisem că suntem adulți. Acum ce faci, mă vrăjești cu ciocolată?
- Și cu ciocolată! Credeam că ești sub vraja personalității mele, zice apoi îmi face cu ochiul. Ce carte citești?
- Nu-ți spun, că o să râzi! Nu sunt clasicii francezi, sigur. Și e o carte tradusă în română. Mi-e teamă să nu uit.
- Și ce carte e, totuși? Un roman siropos? Apropo, cum a ieșit articolul?
- Mă bucur că ai întrebat! Șefilor mei le-a plăcut. E în engleză oricum. Nu că aș presupune că nu știi. În general scriu în engleză. Am mințit, am scris eu ceva siropos care ar merge la americani. E o imagine romanțată a iubirii în Paris. People come to Paris to fall in love, right?
- Some even do!

Între timp am ajuns în apropiere de Parcul Rodin. Am mai nime-

rit și eu în zonă în plimbările mele. E un loc bun pentru citit...

Parcul e destul de plin, doar e sâmbătă. Chiar și așa poți să găsești o bancă liberă. Deja simt că mă doare stomacul de stres. Am început să mă panichez. Acum va trebui să stăm față în față și tot insistă cu ținutul de mână.

- Hai să stăm aici!

Evident el decide unde ne așezăm, la fel cum a luat toate hotărârile până acum. Mi-aduc aminte de chocolaterie. Mă așez.

- Știi... mă îngrijorezi, pari cam reținută, lucru care mă stânjenește. Am zis sau am făcut ceva? Nu îmi place să-mi analizez comportamentul...

- Nu știi, îmi vine să fiu familiară cu tine, apoi îmi aduc aminte că nu te cunosc. Da, sunt reținută. Și la Leonidas nici nu m-ai înțeles.

- Da, pentru că nu ești o fetiță pe care o scot în oraș. Vreau să te simți liberă să-mi spui ce vrei. Eu mă simțeam prost că trebuie să afli cât costă totul. Nu vreau să te impresionez, cel puțin nu așa.

- Am înțeles.

Mă uit în jos la mâinele mele care se odihnesc în poală. Are dreptate cumva. El se așează pe bancă pe latul ei, ca să se poată apropia de mine mai mult. Mă ia de mână și cu cealaltă mână mă cuprinde de mijloc. Se apropie încet de părul meu și rămâne așa, cu nasul în părul meu. E un moment care o să mă bântuie multe zile de acum încolo. Nu zice nimic, nu face nimic. Eu încerc să-mi liniștesc respirația. Am stomacul în gât. Știu că așteaptă, dar nu mă pot întoarce spre el. Îmi sincronizez respirația cu el și asta pare să ajute. Mă întorc spre el, mă uit scurt în ochii lui și apoi îi închid. Simt buzele lui pe ale mele, cum așteaptă să mă acomodez, apoi mă sărută cu adevărat. Nimic în jur nu se mai aude, e bine, comme il faut. Doamne, a trecut așa mult!

- Mă uitam la buzele tale la cafenea și aș fi vrut să te sărut din prima clipă. Cred că te-aș fi speriat și mai tare!

- Probabil!

- Părul tău miroase a flori de primăvară.

- Nu așa trebuie să miroasă o femeie?! Râd și îmi dau capul pe spate. M-am mai destins puțin.

Acum mă pregătesc de cină. Kaseem mă lăsase acasă acum vreo două ore. Urma să vină să mă ia la cină pe la opt, iar eu nu aveam nimic de îmbrăcat. Mă rog, nimic adecvat pentru o cină în Paris. Plus că ar fi fost prima oară când ieșeam seara cu altcineva decât mama.

Decid să-mi iau o pereche de pantaloni de stofă, primiți de mama cadou de ziua ei. Îi asortez cu o bluză mai elegantă, cu un umăr dezgolit, ceva cu temă marină. Nu am niciun rimel, un blush sau ce or mai folosi fetele. Mă dau cu modestul meu parfum de la Yves Rocher. Am unul cu liliac și unul cu bujor. Parfum de primăvară. Asta e! Mama citește ceva în sufragerie, mă duc să-mi valideze ținuta.

- Irinuca, ești tare frumoasă!
- Da, mamă, mulțumesc! Ar fi ciudat să nu ți se pară că sunt frumoasă, nu crezi?!
- Știi că eu nu zic decât dacă asta simt!
- Știu, știu ... O las așa, că apoi îmi aduc aminte cum îmi ia mâncarea din mână sau se forțează să mănânce un sandviș, doar ca să nu mănânc eu două.
- Plec! Pa!

Ies în fața blocului și nu îl văd. O mașină din apropiere îmi face semn cu farurile. E un Renault, asta știu sigur, m-a învățat tata toate mărcile după siglă, din revista AutoMoto. Cred că nici nu m-au preocupat vreodată mașinile. A apucat să coboare și mă sărută scurt înainte să-mi deschidă portiera din dreapta. Apuc să mă uit în sus și o văd pe mama la geam zâmbind. Slavă Domnului că e semi-întuneric!

- Ce faci?

Nu știu ce să-i spun. Cred că e nepotrivit să-i spun adevărul și anume că ultimele două ore m-am gândit la el.

- Bine!
- Ce înseamnă asta?!
- Păi întrebarea asta e un fel de salut. Nu așteaptă nimeni să dai un răspuns detaliat. Dar dacă vrei să știi, mă gândeam că e prima oară când ies la o cină adevărată, adică fără mama, în Paris.
- Bine! Zâmbește și mă strânge ușor de mână înainte să o pună la loc pe schimbător. Te duc în unul din locurile mele preferate.

Mă uit pe geam la orașul care se pregătește de viața de noapte. Parisul pare inofensiv noaptea, dacă stai să-l compari cu Bucureștiul. Dar eu am încetat demult să fac comparația.

Ajungem relativ repede, traficul e lejer.

Nu apuc să văd numele restaurantului, mă bulversează agitația lui cu deschisul portierei. Nu știu să aștept. Suntem conduși la o masă. Nu pare genul de local scorțos, așa cum mă temeam. Eu abia la 11 ani aflasem că furculița se ține în stânga când consumi friptura. Nu avusesem timp să aprofundăm regulile de bună purtare și nici nu prea ieșisem la restaurant.

- Doriți ceva de băut până vă hotărâți? întreabă chelnerul în timp ce ne înmânează câte un meniu.

- Da, te rog! Câte o limonadă cu mentă! Mersi!

Mă uit la el cu reproș.

- Iartă-mă! Vroiai altceva?

- Nu, e OK! Doar că nu sunt obișnuită să ia altcineva deciziile pentru mine.

- Eu nu beau alcool. Nici nu încurajez consumul.

- Nici eu nu prea beau. Îmi place ideea de cocktail colorat, dar ultima oară când m-am îmbătat m-am certat cu prietena mea. Altă poveste!

- La noi în familie nu se consumă și eu nu am simțit niciodată nevoia să beau. Prefer să-mi iau senzațiile tari din alte surse. Se uită la mine de parcă ar trebui să înțeleg ceva. Zâmbesc ca să nu par ignorantă.

- Uite, o să comand mai multe feluri care îmi plac. Restaurantul are specific libanez, dacă e ceva care știi că îți place, spune-mi.

Urăsc să recunosc că nu știu nimic despre bucătăria libaneză. Mă simt iar aiurea. Mi-aduc aminte de pâinea prăjită la flacăra aragazului. Lucrurile familiare de care ne-am înconjurat ca să nu ne simțim străine ne-au izolat.

- Nu, nu am mai mâncat niciodată la un restaurant libanez, răspund în cele din urmă. Văd că au o salată cu vinete coapte, așa vrea să încerc.

- Sigur!

Face semn chelnerului.

- Ne-am hotărât! Vrem un mix de aperitive calde și reci, o porție de baba ganouj, 2 lipii, chiche taouk cu orez și legume la grătar. La desert baclava cu nucă și Maamoul.

Îmi țin paharul cu limonadă între palme. Am impresia că îmi ard obraji. De asta m-am ascuns atâta timp: de situații pe care nu le poți controla, senzații care nu sunt descrise în niciun manual.

- S-a întâmplat ceva? mă întreabă, după ce chelnerul se retrage.

- Nu, nimic!

- Pare că te-ai îndepărtat brusc! Iar am făcut ceva?!

- Mă simt, mă simt ... dau să spun și mă bâlbâi. Mă simt copleșită! Nu am ieșit la o cină adevărată de la 11 ani. Și atunci era vorba de un fast-food

- Urmează să-mi spui că nu te-a sărutat nimeni până la 23 de ani?! Râde și pare vizibil încântat de glumița lui.

- Acum mă iei peste picior!

- Cineva trebuie să o facă. Te iei prea în serios. Eu înțeleg, Paris-ul te copleșește! Prea multe senzații, prea multă culoare...
- Spune-mi despre tine, ca să aflu lucruri jenante și să mă simt mai bine! îi zic.
- Păi nu știu dacă e așa de mult de spus. Bunicii mei au venit din Iran, s-au stabilit în Tunisia înainte să se nască mama și singurul lor copil. Au plecat din Iran pentru că erau considerați indezirabili din cauza credinței lor. Mama s-a măritat cu un tunisian cu care împărtășea aceeași credință și au venit la Paris. Tunisia e în proporție de 90% țară musulmană. Nu suntem musulmani. Eu m-am născut în Franța. Părinții mei au încercat o afacere cu mâncare persană, în încercarea de a păstra obiceiurile culinare din Iran. Nu au avut succes, așa că s-au limitat la un magazin etnic. Eu am preluat afacerea după ce am terminat studiile la American Business School în Retail Administration, afacere de care mă ocup și acum. Am încercat să creez un spațiu unde oamenii să se întâlnească, să stea de vorbă, să se consulte asupra celor mai bune produse pentru restaurante și ceainării. Așa că e un fel de magazin cu specific oriental și salon de thé. Părinții mei locuiesc lângă Paris. Eu mi-am petrecut toate vacanțele cu bunicii în Tunisia și de acolo am moștenit pasiunea pentru aromele orientale. Și tot acolo am preluat obiceiul cu ceaiul. Cam atât!

- Ca să fii consultant nu presupune să cunoști foarte bine cultura orientală?
- Ba da! Dar pentru asta m-am pregătit toată viața. Nu pot să vizitez Iranul din considerente religioase, dar altfel am călătorit peste tot. Am clienți arabi, turci, indieni. E adevărat că rivalizează cu bucătăria franceză, dar fiecare minoritate încearcă să se simtă acasă. Și mâncarea e cea care îi aduce aproape. Comercializez mirodenii, ceaiuri, dulceață, diverse feluri de orez, orice mai puțin carne. Am învățat să gătesc de la bunica mea, așa că o să vreau să-ți gătesc într-o zi.

Mă așteptam la orice, nu la o poveste despre pasiunea pentru gătit și cultivarea tradițiilor culinare ale minorităților din Franța. Mai sorb din limonadă, care s-a încălzit între timp de la palmele mele. El mă ia de mână și mi-o sărută. Mi se pare un gest foarte erotic, încerc să nu mă mai uit în jos ca o fetișcană.

- Acum e rândul tău, îmi zice brusc.
- Rândul meu?! Eu nu am așa o poveste de viață interesantă. Am venit la Paris la 17 ani, mama lucra aici la agenția companiei

aerieni naționale. Am urmat cursurile unui liceu și apoi „École supérieure de journalisme”. Acum lucrez cu diverse publicații, asta știi deja.

- Des amoureux?
- Acum ai stricat tot! După ce că nu aveam o poveste romanțată, acum o să fie de-a dreptul patetic! Nu am avut niciun iubit de când am venit aici. Au fost câteva tentative, am încercat să le dau o șansă, dar mă oboseau. Erau fie prea plini de ei, fie dornici să... sărim etape. Apoi am obosit să încerc...
- Așa tânără și obosești așa ușor... țâțâie din buze a dezaprobare.
- M-am concentrat pe altele, să zicem. Nu știi dacă mai importante.
- Adică ești virgină? continuă să mustăcească. Mă uit spre tavan, sperând să mă salveze cineva de omul ăsta insistent.
- Non, mais je suis presque vierge! Satisfait maintenant?
- Iar ai roșit! cu greu se abține să nu râdă în hohote. Ce înseamnă presque vierge?
- Cred că ți-ar plăcea să știi!
- De ce te superi?!
- Spune-mi despre iubitele tale!
- Nu a fost nimic serios niciodată, franțuzoaicele nu sunt... sta-tornice. Nu râdeam de tine, mă surprinde doar că există femei ca tine.
- Poate nici nu există!
- Atunci mă bucur că te-am întâlnit eu! îmi aruncă ironic.

Mâncarea ne salvează de conversația care amenința să o ia pe căi greșite. Mă simțeam puțin umilită de interogatoriul lui, deși nu mă jignise cu nimic. Ar fi fost ridicol să mă ridic de la masă să plec. Denota lipsă de maturitate și mie îmi lipseau altele.

Chelnerul pune pe mijlocul mesei un platou cu mai multe aperitive și salate în boluri mici. Într-un coș are lipii aburinde. Mă uit la Kaseem, îl las să înceapă el.

- Trebuie să încerci din toate. Uite și salata pe care ți-ai comandat-o. E din vinete coapte, ceapă, roșii, ulei de măsline și lămâie. Țăsta e un iaurt mai gras cu mentă și ulei de măsline, iar aici e humus cu muguri de pin.

Rupe o bucată de lipie și își pune din humus pe ea. Nu folosește farfuria. Eu îmi iau din salata de vinete. E foarte bună, sunt toate aromele amestecate. Pare și puțin caldă, nu știu dacă așa trebuie să fie, dar mie îmi place salata de vinete caldă. Îmi aduce aminte de o salată de vinete făcută de mine, cu ceapă și roșii din grădină dispuse pe marginea bolului, stropite cu puțin ulei și sare grunjoasă. Pentru o

secundă mi se umezesc ochii.

- Ei, cum e?
- E foarte bună! Avem și noi salată de vinete în România, să știi. Și mama o pregătește mereu cu puțină zeamă de lămâie. Uleiul de măsline nu e așa popular. Sau poate nu era când am plecat eu.
- Adică nu ai fost acasă de 5 ani?!
- Nu știi ce e acasă. Pentru mine acasă era la bunica, care m-a învățat și pe mine să gătesc. Bucătăria românească nu cred că fascinează pe nimeni. Nu a păstrat nimic din epoca de glorie când Bucureștiul era considerat Micul Paris. Ne lăudăm cu sarmale și un amestec de carne tocată numit mici, dar sarmale am văzut și în meniul de aici.
- Adică trebuie să gătesc ceva deosebit, să te impresionez!
- Cred că m-ai impresionat suficient!

Continuăm masa povestind despre trecut, mai destinși acum. Desertul e genial! Baclava mai mâncasem și mi se părea foarte dulce, dar celălalt... e un fel de cremă de griș parfumată cu esență de trandafiri și presărată cu fistic. La finalul mesei Kaseem cere tot ceai negru, care surprinzător, se potrivește foarte bine.

Plătește și ieșim. S-a făcut cam răcoare, eu nu m-am gândit să-mi iau un șal, de fapt ar fi trebuit să apelez la garderoba mamei. Înjur puțin în gând spiritul meu practic! Cum ieșim din restaurant Kaseem mă trage spre el și mă sărută. Sunt așa de surprinsă de gestul lui, mă gândeam că oamenii mari nu fac gesturi demne de Hollywood. Simt că mă sufocă, parcă am uitat de frig, se învârtă totul cu mine. Acum înțeleg ce vroia să zică cu senzațiile. Eu nu mă pot lăsa în voia lor, cel puțin nu încă.

- Iartă-mă! Am simțit că nu pot să aștept.

Îmi sărută și umărul dezgolit.

- Hai, că o să îngheți! Eu nu am o geacă să-ți pun pe umeri ca-n filme!

Mă gândesc că nu geaca e cea care dădea tonul filmului... Pornește căldura în mașină, eu mă uit pe furiș la el cum conduce preocupat. Ajungem în fața unui bloc, nu știu în ce zonă că nu am fost atentă la drum. Oprește motorul și eu încep să regret că m-am lăsat fascinată de el. Până la urmă e un străin!

- Uite, aici e magazinul meu!

Îmi indică un spațiu commercial la parterul unui imobil, dar vitrinele sunt acoperite de un grilaj.

- Știi că nu poți să vezi mare lucru, dar simțeam nevoia să-ți arăt. Și la etajul doi locuiesc eu. Te-aș invita sus, dar ai o privire de

căprioară surprinsă de lumina farurilor!

Expir ușurată, nu e vreun violator în serie!

- Ești foarte fermecător, dar mama lui Bambi are ochii mai expresivi!

- Merita să încerc! Zâmbește și pleacă de pe loc. Dar săptămâna viitoare? E prea devreme? Vreau să-ți gătesc!

- Ahhh... am uitat să-ți spun, dar vineri plecăm acas... adică în România.

E Paștele ortodox.

- Nu rămâi acolo, nu? simt un fel de îngrijorare în vocea lui.

- Nu, nu am motive. Plus că stăm doar trei zile. Luni ne întoarcem.

Nu știi de ce simt nevoia să mă justific cumva.

- Știi că atunci când mă uitam la tine la Le refuge, mă gândeam că ești prea melancolică. Prea tânără să fii așa serioasă. Nu știi de ce am impresia că ai lăsat ceva acolo.

- Am lăsat o parte din suflet, îi zic. Zâmbesc trist, pentru că nu am vrut să-i spun asta. Pur și simplu așa a ieșit. Uite, nu vreau să te întristez. Am lăsat tot când am venit la Paris, dar sunt încă legată de oameni, familia mea e acolo...

- Ai lăsat și vreun iubit?

- Am lăsat și nu m-am uitat în urmă. Doar nu ești gelos, abia ne cunoaștem! Și aveam 17 ani!

- Aș vrea să știu că rămâi cu mine în gând, ca să te întorci la mine.

- Ok, mă obosește discuția!

- Da, ai dreptate!

Oprim în fața blocului meu, se întoarce să-mi spună ceva apoi se răzgândește. Îmi deschide portiera și mă conduce spre intrare. Sunt puțin dezamăgită că nu a încercat să mă sărute. Poate s-a supărat, dar nu-mi place să fiu luată la întrebări. Mă dau preocupată căutând cheile în poșetă. El așteaptă răbdător.

- Bine, atunci ne auzim! încerc să închei cumva.

Mă împinge spre perete și mă sărută ca și cum ar respira aerul meu. Iar sunt luată prin surprindere, dar plăcut, îi simt parfumul discret, bărbătesc. Mă cuprinde cu brațele într-o îmbrățișare cam sufocantă. Nu înțeleg ce e cu gesturile astea, parcă sunt prea extreme. Eu care am învățat de la tata să practic moderația în toate aspectele vieții, mă simt luată pe sus.

- Te sun mâine!

Rămân să-l urmăresc cu privirea. Are pantaloni de stofă care se așează bine pe el, și o cămașă. Merge hotărât, așa cum îi e și firea, dar acum câteva minute l-am simțit vulnerabil. Nu îmi trece prin cap că

aș avea efectul ăsta asupra lui... eu sunt o femeie ștearsă. Am rămas cu privirea fixată pe mașină, el se uită la mine și eu nu-l văd. Când în sfârșit ies din propria reverie, îi adresez un zâmbet care se vrea cald, dar cred că e doar trist. Îmi zâmbeste și el.

Nici nu știu cum a trecut săptămâna asta. Acum plecăm spre aeroport. Am dosit repede în geamantan haine pentru trei zile. Iau laptopul că mai am niște lucrări neterminate. Am petrecut fiecare după-amiază cu Kaseem, în parc, la cafenea. Am făcut plimbări lungi cu opriri dese, cu sărutări care mă surprindeau de fiecare dată prin intensitatea lor. El mă surprindea cu cheful de viață, părea neobosit. Ziua era la magazin, uneori nu mai avea răbdare să treacă pe la apartament să se schimbe. Era ciudat să-l văd în ținută business, parcă nu i se potrivea. În timpul petrecut împreună tot simțea nevoia să umple toate golurile, toate pauzele, de teamă că o să devin melancolică. Eu mă simțeam hăitută de gândul că merg la țară. Mai fusesem o singură dată, altfel evitasem orice contact. Am mers într-un an de Crăciun, dar atunci am stat câteva ore doar, apoi am luat-o și pe mamaie la București. În fine! Sper să fie bine! Aseară i-am zis lui Kaseem că ne descurcăm cu transportul, ne duce colegul mamei de la agenție. Asta ca să-i înfrânez orice inițiativă de a o cunoaște pe mama. O să vină vremea și pentru asta.

Pe drum în sfârșit pot să stau liniștită cu gândurile mele. Omul ăsta pare că mi-a invadat existența, exact cum și-a dorit. Nu vreau să recunosc nici față de mine că îl plac, mă dezarmează, e fermecător. Aș putea să mă îndrăgostesc dacă nu aș sta să analizez totul. Și dacă săruturile mă lasă fără aer, altceva cum o fi ... semnalul luminos pentru centuri se aprinde. Aterizăm la București!

Ne așteaptă tata, protocolar ca de obicei. Mă pupă pe obraji scurt, la fel și pe mama. Nu cred că am văzut mai mult de atâta afecțiune între ei.

- Bine ați venit!
- Bine te-am găsit, tată!
- Parlez vous français? întreabă retoric. E gluma lui preferată.

Pe drumul dinspre aeroport îi povestește chestii mărunte mamei, ascult o vreme conversația lor. La țară mergem abia mâine, să o ajutăm pe mamaie. Ajungem în Militari, totul arată la fel, și străzi și copaci, poate mașinile sunt mai răsărite. Oricum românii au prins gustul mașinilor străine, pentru ele sacrifică tot. Blocul de pe Ion Manolescu, fostă Semințelor, arată la fel de trist și murdar. Ghena de

pe fiecare etaj răspândește un miros discret de gunoi în descompunere. Oricum mai bine decât vara. Tata a pus o ușă nouă, metalică, așa e la modă acum. Apartamentul a fost renovat de la ultima mea vizită. Mă descalț și merg spre camera mică, camera mea. Tapetul cu trandafiri a dispărut, lăsând loc unor pereți albi, simpli. La fel și patul meu de copil, înlocuit cu o canapea. Deschid dulapul din reflex, dar nu găsesc nimic familiar.

- Tată! Kati nu vine acasă?

- Nu vine, dar v-am așteptat să vă spun eu vestea. Se mărită cu Ștefan în august!

Nu-mi vine să cred, mă bucur pentru ea. Se pare că totuși unii oameni știu ce își doresc și chiar le reușește. Putea să-mi spună pe messenger, dar ... ce mai contează. Brusc îmi aduc aminte de Rozé, să o sun. Mă duc la telefonul fix aflat exact în același loc pe hol. 021760...

- Alo? Rozé e acasă? Sunt Irina.

- Ooo, bine ai venit! recunosc vocea Marianeii. Mi-a zis că vii. E pe afară. Sun-o pe mobil că bănuiesc că știi numărul.

- O sun! Mulțumesc!

- Stai nu închide! Să treci pe la noi că am făcut pască!

- Trec, mulțumesc!

Mă duc la geamul de la bucătărie și mă uit pe stradă. Asta era activitatea preferată a Rozéi, spunea că ar putea sta ore în șir să se uite la oamenii care trec pe stradă. O văd și bat în geam. Ea se uită la geam din reflex, dar nu mă vede prin termopan. Deschid repede.

- Rozé!

- Ai venit!

- Am venit!

- Hai pe la mine! A făcut mama pască!

- Știu, tocmai am vorbit cu ea pe fix.

...

- Mamă, mă duc pe la Rozé.

- Bine!

Scot repede din geamantan cadoul pentru Rozé, era pus la îndemână. Între timp primesc un sms de la Kaseem în care mă întreabă dacă am ajuns cu bine. I-am zis să nu mă sune că e telefonul de serviciu și nu vreau să se știe că sunt în România. Nu e nicio problemă, dar simțeam că mă controlează. "Nous sommes arrive! Tu me manqué beaucoup!".

Pentru cineva care se ocupă cu scrisul sunt cam zgârcită cu cuvintele.

Cobor scările în grabă și o îmbrățișez pe Rozé. O țin în brațe secunde bune, mi-a fost dor de ea. Vorbim zilnic pe messenger, dar apropierea fizică e altceva.

- Mi-ai adus ceva?

Știe că da, dar se alintă. Cu mine își permite să se alinte și e bine așa.

- Normal!

Eu nu mă pricep să ambalez cadouri, așa că le-am pus pe toate într-o pungă aurie. Iau tot timpul lucruri care știu că i-ar plăcea, până și alegerea pungii e o întreagă filozofie.

- Ce e? Ce e?

- Hai că o desfaci sus! Mi-e poftă de pască!

- De ce, te-ai săturat de croisanți?!

Special le pocește numele. Scara ei de bloc e mai curățică, așa a fost mereu. Apartamentul alor ei e fix la fel, doar că vederea e spre spatele blocului. Miroase puternic a cozonac în toată casa și e foarte cald. Salut pe toată lumea, după care ne retragem în camera ei, cu o sticlă de Borsec, pahare și o farfurie cu pască și chec. Ca-n vremurile bune, doar că acum avem voie să mâncăm desertul înainte.

- Povestește-mi tu prima! o îndemn. Și eu am multe de povestit, dar mi-e greu să vorbesc și să-mi îndes chec în gură în același timp. Fuck croisanții!

Îmi povestește de noul ei iubit, Vlad. Despre job, primul ei job serios. Mai bea apă și apoi povestește mai mult. Din când în când tatăl ei vine și ne verifică. Mereu a fost foarte curios. Ar vrea și Rozé să se mute de acasă, dar deocamdată nu se pune problema. Chiriile în București sunt prohibitive pentru un tânăr absolvent. Mă uit la colecția ei de mașinuțe Volkswagen și îmi aduc aminte că nici nu a deschis cadoul.

- Rozé, nu mai ești curioasă?

Deschide punga și i se luminează privirea. Slavă Domnului! Am nimerit-o și de data asta! E o machetă de dubiță Volkswagen gen flower power, galbenă. Și alte mărunțișuri care știu că-i plac.

- Mulțumesc!

Mă bucur să o văd radioasă!

- Hai, acum zi și tu! mă îndeamnă.

- Nu știu ce să-ți zic mai mult decât ți-am povestit pe mess. Mi-e frică!

- Păi tu oricum ești fricoasă! Știi când am băut vișinată...

- Da, mi-aduc aminte!

Mă pufnește râsul la amintirea noastră mâncând sub nuc aburite de vișinata băută într-o zi călduroasă de vară.

- Știi sigur că se așteaptă să mă culc cu el când mă întorc, adaug la scurt timp.
 - Să știi că asta nu e așa nasol! Iar mă ia peste picior, dar așa e Rozé, e prietena mea din toate timpurile...
 - Nimic din ce am făcut cu el nu pare neplăcut, nici greșit. Eu sunt greșită! Mi-a zis că vrea să mă gândesc doar la el, să știe că sunt sub vraja lui, sau ceva. Sună așa a... obsedat! E drăguț, e blând, dar când vrea să conducă... mă face să-mi fie frică. Pare că nu sunt stăpână pe nimic și ideea de a-mi controla corpul, e așa...
 - Ca de obicei analizezi prea mult. E ok să conducă și el. Știi ce zice tata: azi Gheorghe, mâine Vasile! Culcă-te cu el, vezi cum te simți, și dacă nu e să fie, asta e!
 - La tine cum merge cu acest Vlad?
 - Merge bine, știi că eu nu mă agăț de amănunte. De fapt nu vreau să mă agăț nici de el!
 - Păi atunci ce mă sfătuiești pe mine?! Tot acolo suntem!
 - Acolo?
 - Acolo unde eram și acum cinci ani. Vreau un iubit, dar vreau independență. Nu vreau să mă sufoc cu pretenții. Până la urmă ce e sexul?! Doar o eliberare de serotonină, dopamină, reacții chimice.
- Rozé mă privește amuzată.
- Interesant cum vorbește cineva care nu a făcut sex niciodată, practic vorbind!
 - Whatever! Îmi dau ochii peste cap. Știi bine că nu sunt chiar străină, mă preocupă subiectul. Se consideră sex și ăla care nu implică altă persoană?!
 - Nuuuu!

Ne pufnește râsul! Mi-era dor de Rozé, mi-era dor de glumele noastre familiare.

S-a făcut târziu, mă duc acasă. Rozé are planuri, nu are chef de țară. Mi-ar fi plăcut să fiu cu ea la înfruntarea trecutului. Dar nu pot să-i cer asta, viața ei e aici.

La culcare, stau întinsă pe noua canapea din camera mică. Posterele nu mai sunt aici, nici Mark, nici Nick. Dar e Kaseem! Sms-ul lui mă întrerupe din privit pereții: "J'ai envie de toi! Je t'embrace. Bonne nuit!". Cum sună asta! Aproape m-aș duce acum la aeroport, decât să văd satul, pe mamaie și cine mai știe ce! Adorm cu telefonul în mână, fără să răspund.

A doua zi, mă trezesc în sunet familiar. Merg la bucătărie, știind că o să o găsesc pe mama acolo.

- Neața!
- Hai că am făcut cafea! Mănânci ceva?
- Pâinică prăjită cu unt, normal! Sau îl trezim pe tati să ne facă faimoasa lui omletă?
- Lasă-l să doarmă!

Mâncăm în tăcere. Eu nu știu ce să zic. Nu vreau să merg la țară!?

Ne organizăm și plecăm, apoi mă trezesc privind pe geamul mașinii la peisajul de lângă autostrada București – Pitești. Nu s-a schimbat mare lucru. Înspre Ciorogârla s-au construit multe vile. O luăm pe un drum nou, tăiat de-a dreptul pe câmp. De-a lungul timpului am văzut multe astfel de drumuri, dar acum pare că e făcut să rămână. Se construiesc ceva depozite în zonă, e intrarea dinspre satul Ghionea. Drumul e plin de hârtoape, nimic nou aici. Ieșim exact la biserică la Ulmi, inima începe să-mi bată. Recunosc tot, garduri vopsite proaspăt scăldate de soarele de primăvară. La intrarea în sat e un semn frumos, nou-nouț, care te anunță că ai intrat în Trestieni. Discoteca pe partea stângă a drumului, cu porțile deschise, pare părăsită. Lângă bufet cineva și-a deschis un magazin de materiale de construcții, direct în curte. Noi oricum facem stânga pe ulița cunoscută. Mi se pare incredibil că totul e atât de familiar și totuși atât de îndepărtat. Cimitirul are un gard nou, nu seamănă cu ce știam eu. Nu văd nici urmă de cauciucuri, deși nu mai sunt decât câteva ore până la Înviere. Ciudat! Încerc să-mi ocup mintea cu asta, aș vrea să mă prefac că nu știu unde sunt. Să mă prefac că nu sunt pe partea care îmi permite să mă uit la poarta "noastră". Nici aici nu mai e nimic!

Pățicul șubred e aproape îngropat într-un morman de nisip. Casa cu cerdac are anexe noi, cerdacul e renovat hidos. Încă o curte, și am ajuns. Mă strâng, de parcă aș vrea să nu mă ating de nimic. Noroc că tata deschide poarta și eu nu trebuie să cobor decât în curte. Nici nu parchează bine și iat-o că iese din bucătărie. Cu basmau puțin hâită, cu făcălețul în mână. Pare mai mică față de ultima dată când am văzut-o.

- Mamaie! O strig și aș vrea să-i sar în brațe, dar mi-e teamă să n-o dărm.
 - Hai, bine ai venit!
- Ne pupăm, dar îmbrățișarea e scurtă. Asta nu s-a schimbat.
- Ai făcut ceva bun, mamaie? întreb plină de speranță.
 - Am făcut! Ia vezi!

Dacă nu aș cunoaște-o, aș crede că mi-a făcut cu ochiul. Bucătăria e toată un abur, două din ochiurile aragazului sunt ocupate: un tuci cu mămăligă care fierbe molcom și... urzici! Nu îndrăzneam să sper

la așa o delicată de primăvară.

- Mamaiță, ai păstrat urzici pentru noi!

- He, he! Se bucură și ea de bucuria mea.

Merg să-mi iau ghiozdanul și nici nu-mi dau seama să întreb dacă e deschis la colidor. În antreul dintre baie și bucătărie mă opresc la ochiul de geam cu perdea de macramé. Totul e la fel, masa, soba, icoana. Pe masă sunt zambile și narcise într-o vază improvizată dintr-un pahar înalt. Intru după ce cu greu îmi înghit nodul din gât. Asta nu e casa ta, Irina! Pe colidor e miros greu de gaz, dar mobila strălucește. Deschid ușa de la colidor, o proptesc cu încălțăminte mea și îmi bag nasul în perdelele proaspăt apretate. Miros a săpun de casă. Mă încumet spre camera mea. Dau ușa de perete, ca și cum m-aș aștepta să sperii pe cineva ascuns acolo. Nu e nimeni evident. Patul a fost înlocuit cu canapeaua din sufrageria de la București. Casetofonul e pe măsută, acoperit frumos de un milieu. Și în cameră miroase urât, așa cum zicea Nicu. Miroase a mucegai, a mobilă veche. La oglindă e un Fa Ice Tea. Îl scutur, dar e gol. Mă uit pe spatele oglinzii să văd dacă sunt aceleași ziare îngălbenite. Normal că sunt acolo, așa cum erau și înainte să mă nasc eu.

Deschid dulapul, care acum găzduiește niște paltoane. Mă schimb repede, pentru că risc să plâng. De ce? nici eu nu știu. Ies să văd curtea, care la prima vedere e neschimbată. La colțul solarului a înflorit tufa de ghiociei galbeni. Mă duc spre partea cu cotețe și mă surprinde un ieduț. În locul destinat porcului, e o capră albă, cam slăbuță. Dacă mă uit la ieduț înțeleg de ce.

- Mamaie, ți-ai luat capră? Întreb de parcă nu e evident...

- Da, o cheamă Irinuca.

Mă întreb în gând de la ce s-o fi inspirat...

Scoatem masa afară, să mâncăm sub nuc. Mamaie scoate de la sa-ramură niște brânză de capră grasă, care merge bine cu mămăliga. Iar urzicile... urzicile sunt geniale. Ce dor mi-era de mamaie, de mâncarea ei, de casă, de curte, de nuc, de... atât. De orice altceva m-am despărțit cu mult timp în urmă. Tata ciugulește din mămăliga cu brânză și ou și se pregătește să plece. Nu i-a plăcut niciodată să stea peste noapte. După-amiază trece repede, cu treburi premergătoare sărbătorii. Toți pomii au fost deja dați cu var de mamaie, așa că nu mi rămâne decât să mătur. Curtea e golașă și ceapa verde e prea mică pentru a fi servită la masa de Paște.

Pe seară mamaie merge să se odihnească în vederea slujbei de Înviere. Eu rămân cu mama să vopsim ouăle. Mi se pare foarte ciudat să fim împreună aici. Încearcă o conversație despre Kaseem, dar eu

nu am chef. Ce să-i spun?! Că abia aștept să mă întorc să mă culc cu el. Că pare că trezește în mine ceva ce am lăsat adormit de prea mult timp. Că într-adevăr mă gândesc numai la el, și oricât de dor mi-ar fi fost de toate astea... locul meu nu e aici. Nu știu dacă locul meu e la Paris, dar aici nu o am decât pe mamaie. Dacă mă gândesc că mamaie a vrut să plec departe decât să fiu cu cineva din sat, mi se pune un nod în gât. A nu știu câta oară azi. Nu văd rostul acestor dileme.

Când se întunecă intru în casă și dau drumul la televizor. Mă urc în patul mămăiței, pat care și el făcea parte din mobilierul lui Nicu. Are și noptierele asortate. Și pe noptieră tronează un telefon fix, abia acum îl observ. Îl ridic să văd dacă are ton... și da, funcționează. La televizor nu e nimic, nici nu pot de fapt să urmăresc vreo dramă cu Iisus. Mama pleacă cu mamaie la biserică, eu intru la duș. Stau în baie și ascult zgomotele familiare din curtea vecină. După duș mă duc în cameră să încerc să lucrez la ceva. Dar nu pot să lucrez aici. Mă duc la sertar și scot caseta pe care scrie t-short cu oja gri. Bag casetofonul în priză și apăs play:

*"Spune, hai spune ceva...
Nu cred c-ai uitat de mine,
Clipe frumoase am avut,
Amintiri de neuitat!"*

Simt cum mi umplu ochii de lacrimi și le las să curgă în voie. Respirația mi se precipită și simt că mă sufoc. Ies pe colidor și apoi până la poartă, dar nu o deschid. Stau acolo și mă uit prin gard la... adolescența mea, la amintirile pe care nu le-am uitat. Însipir și expir ritmic ca să-mi revin, dar nu pot. Mi-aduc aminte de telefonul fix, și formează numărul cunoscut: 092...

- Rozé?! întreb cam nesigură.
- Da, dar nu știu cine e la telefon...
- Eu sunt, nu știu ce să fac, mă sufoc!
- Irina, ce ai pățit?! Unde ești?
- Sunt la mamaie, are telefon fix mai nou, îi zic după ce îmi trag nasul.
- De ce ai vocea asta, nici nu te-am recunoscut... ai plâns?
- Am dat drumul la casetofon în camera noastră, apoi m-am panicat... am crezut că sunt pregătită să le înfrunt!
- Ieși din casă măcar!
- Am ieșit, dar a fost mai rău. Și mi-e frică!
- Vrei să vin? Vlad a băut ceva, dar poate îl conving.
- Nu, e ok. O să fiu bine! Nu știam unde să sun.
- E bine că m-ai sunat. Dă drumul la televizor, citește,

nu te gânde...

- Așa fac! Te pup! Noapte bună!

Închid înainte să aud că închide. Adevărul că aş prefera să vină, să mă mângâie, să mă ajute să dorm. Mă duc înapoi în cameră, opresc casetofonul și sun.

- Alo? Kaseem?

- Da, ce s-a întâmplat?

- Nimic, voiam să te aud, atât!

- Atunci mă bucur! Ai vocea schimbată...

- Mi-era dor de tine, nu pot să mă odihnesc aici, sunt nedormită... mint. Mint pentru că oricum nu contează.

- Mie mi-e dor de când ai plecat, mai ales că nu ai vrut să te conduc. Mă gândesc la tine.

- Ne întoarcem luni, te sun când ajungem în oraș. Te sărut!

- Și eu. Să dormi bine, cu gândul la mine!

- Ok!

Închid și rămân pe covor cu privirea pierdută. În câteva secunde mă trezește un sms de la el: *Je t'aime!*

Adorm în patul mamăiței, mi-a fost frică să mă întorc în camera mea. Le aud când se întorc de la biserică, totul e familiar, până și scârțâitul ușii.

Ziua de Paște trece repede, bifăm tot ce trebuie, și spre marea mea bucurie nu mai găsesc niciun reper din vacanțele de altădată. Seara plecăm spre București și a doua zi, la prima oră, în aeroport.

Nu am reușit să lucrez nimic, așa cum mă și așteptam. Aș vrea să-i iau o ceva lui Kaseem și mă suprim că gândul revederii cu el mă animă. În fine, găsesc o carte a lui Radu Anton Roman în *duty free*, ceva despre gastronomia românească.

Trei ore mai târziu, suntem pe Charles de Gaulle, ne așteptăm bagajele. La un moment dat mi se pare că-l văd, apoi mă gândesc că am luat-o razna. Dar nu, chiar nu! Kaseem așteaptă cu un buchet imens de flori, face semne desperate cu mâna.

- Irinuca, băiatul ăla te caută pe tine?

- Da! recunosc, puțin jenată. E Kaseem...

Ieșim și Kaseem se repede la mine, mă ridică în brațe, simt că îmi ard obraji de rușine. Prea multă afecțiune, îmi urlu în gând!

- Bonjour, *madame!* Întinde mâna și face cunoștință cu mama, apoi îi întinde florile. Îmi dați voie să o răpesc pe fiica dumneavoastră?

- Sigur că da! Mulțumesc pentru flori, sunt superbe! Mama se întoarce către mine:

- Du-te Irinuca, mă descurc, vine de la agenție să mă ia! Îi zâmbește aprobator... cred!

Kaseem mă târăște de o mână, mi-a luat toate bagajele, am impresia că ne privește toată lumea, deși știu sigur că francezii sunt obișnuiți cu gesturile extreme. Pe mine nici tata nu m-a îmbrățișat, deși nu mă văzuse de ceva vreme. Oare ce mi-a venit să mă gândesc la asta...

- Hai că am lăsat mașina în parcare subterană... îmi spune.
- Ți-am luat ceva din România, zic, vrând să umplu cu ceva liniștea.
- Și eu ți-am luat ceva, e în mașină.

Ajungem în sfârșit, îl aștept să pună tot în portbagaj, parcă mă simt pierdută acum că mi-a dat drumul la mână. Mergem apoi către portiera din dreapta, pe care o deschide protocolar ca de obicei și tot ca de obicei mă proptește în mașină și mă sărută. Îi răspund la sărut și îmi dau voie să recunosc că sunt lucruri cu care m-aș putea obișnui. Un bărbat care mă așteaptă la aeroport, care mă vrea... pe mine! Îmi șoptește la ureche că i-a fost foarte dor de mine și să-l las să mă conducă dacă mai plec.

- Te las, dar pare că vrei să controlezi totul, sau pe mine! Și mie mi-a fost dor, dar nu vreau și nu pot să recunosc așa deschis.
- Mi-e mai greu cu exprimarea sentimentelor.

Urc în mașină. Îmi pune în brațe o cutie de metal cu ceva desene arabe, flori și scris în franceză.

- Am rugat-o pe bunica să-mi trimită astea pentru tine. Eu nu le aduc la magazin. Să zicem că nu sunt așa... comerciale.
- Transmite-i mulțumiri bunicii!
- Aș vrea să o cunoști într-o zi, și pe părinții mei.
- Le-ai povestit ceva despre mine?
- Le-am spus că am cunoscut o fată.

O fată... cum sună asta, adică nu sunt nici femeie nici iubită, îmi zic în gând. Dar oare ce am fost eu vreodată pentru cineva...doar o fată. O fată de la școală, o prietenă, o nepoată, o fiică, o soră... nicio-dată a cuiva anume. Mă imaginez de mână cu Kaseem făcând cunoștință cu părinții lui: *Ea e Irina, fata de care vă ziceam! O fată!*

Iar m-a uitat Dumnezeu cu ochii pe geam în timp ce mașina gonește către Paris.

- Ce faci? La ce te gândești?
- Nu pot să-ți spun, e prea devreme. Nu de alta, dar s-ar putea să crezi că vreau ceva, ceva care poate fi prea mult acum... sau poate oricând poate părea mult.
- Prea devreme?! Eu ți-am zis că te iubesc, ce poate fi prea mult?

- Știi că ți-am zis că prima oară am luat masa în oraș la un fast-food. Ei bine, am luat masa cu un coleg care petrecuse în Franța trei ani și s-a întors la mine crezând că mă iubește. Aveam 11 ani și îmi spunea că mă iubește...
- Eu nu am 11 ani și da știu că francezii trăiesc momentul și pare că se îmbată cu propriile cuvinte ... așa simt acum. Nu pot să-ți spun ce va fi peste o lună, peste un an, acum simt că te iubesc!
- Eu nu pot să trăiesc niciun moment și majoritatea timpului pare că trăiesc existența altcuiva, că fac parte din familia greșită, că trăiesc experiențele altcuiva. Pe la 14 ani am citit, la insistențele surorii mele o carte numită: „*Teiul sălbatic*”. Era o carte care povestea de iubiri adolescente, era reprodusă exact existența noastră în România, aproape că îți erau familiare personajele. La un moment dat personajul feminin se duce în vacanța la iubitul ei, care locuia în alt oraș. El tot încercă să-i intre în chiloți spunându-i că o iubește. Și la un moment dat ei i se pare să și natura conspiră la dilema ei, spunându-i: Mă iubești sau mă dorești?

Nu apuc să-mi termin propoziția că mă repede:

- Adică eu te doresc și vreau doar să-ți intru în chiloți! Asta încerci să-mi spui?
- De ce te enervezi, tu vrei să-ți spun ce gândesc, apoi faci asta!
- Adică?
- Dacă asta e părerea mea acum, de ce vrei neapărat să o influențezi?
- Ai dreptate, pentru că vreau să te conving de ceea ce simt. Nimeni nu oferă garanții, nu înțeleg ce-mi ceri!
- Nu-ți cer nimic! Pare că tu îmi ceri!
- Da, vreau să mă culc cu tine! E așa neobișnuit?
- Nu e deloc neobișnuit! Și eu vreau, dar nu vreau să crezi că fac asta pentru că îmi spui că mă iubești... deja simt cum îmi vine să strig, lucru total nefamiliar pentru mine.

Mi-e puțin frică pentru că suntem în mașină, el are viteză și cred că l-am scos din sărite...

- O să-ți spun asta o singură dată: Nu sunt omul care aleargă după femei ca să se amuze! Am încercat până acum cam tot ce mi-am dorit, de obicei fără să mă implic emoțional. Nu vreau să te vrăjesc, vreau să vrei. Dacă mă vrei! Am fost deschis până acum... atât pot să ofer.

Ce naiba să zic la asta?! Sună foarte bine! Dar eu nu știu dacă m-a vrut cineva vreodată. Mă uit în oglindă și văd nasul prea mare, pe care francezii au avut delicatețea să nu-l remarcă niciodată. Văd o

tână ră femeie nesigură, care habar nu are ce caută în Paris, sau unde o să o ducă viața. Văd tristețe și singurătate, auto-impuse!

- Bine, nu vreau să mă cert! Poți să accepți că mie mi-e frică de tot, mi-e frică să trăiesc prea bine, mi-e frică să mă bucur, mi-e frică pur și simplu?

- Asta se vede, nu trebuie să-mi spui. Ți-e frică și de mine, ți se pare că aș fi un om cu înclinații... întunecate?

- Nu, îmi vine să râd. În sfârșit conversația ia o direcție mai puțin sumbră. Mă destind în scaun, îmi relaxez mâinile de parcă ele ar fi purtat conversația și zic șoptit către geam: Mi-e frică să te iubesc!

Îmi ia mâna și îmi sărută degetele, gest care din nou îmi aduce aminte că a trecut prea mult...

- Cred că ne vom descurca cu asta! Cel puțin o vreme!

Ciudat cum replica asta mă face să mă simt mai degrabă amenințată, decât relaxată.

- Nu vrei să încerci dulciurile?

Ba da, aș mânca toată cutia, și dacă ar fi pudrate cu sare de lămâie! Mă simt așa de încordată, de încolțită. Desfac cutia și dau peste un soi de fursecuri, acoperite cu un strat generos de zahăr pudră. Iau unul și fac o încercare să-l scutur de zahărul în exces. Nici nu știu de ce fac asta, pentru că eu iubesc zahărul și derivatele sale. Cred că e o chestie rămasă de la atâtea observații primite referitor la silueta mea. Nu sunt slabă, așa cum nu am fost niciodată, și dacă nu m-aș abține, aș avea niște forme și mai generoase. Oh, fuck it! Iau tot fursecul, ca să nu se scuture prin mașină și îl bag în gură. Doamne! E genial! E cu fistic și are o aromă subtilă pe care nu pot să o identific. El se uită la mine, mă întreabă cum e, dar am gura plină, și acum mi-a stricat și momentul... nu pot să mai savurez. Mă șterg la gură și termin de mestecat.

- E foarte bun! Are o aromă interesantă, e ceva ce nu am gustat niciodată.

- Probabil apă de flori de portocal! Mă bucur că îți place!

Îmi place așa de mult încât nu aș ezita să mănânc toată cutia dacă nu ai fi lângă mine! *Pentru că mă enervează sentimentul ăsta de neputință pe care îl am în preajma ta, mă faci să mă simt ca o fetiță pe care o scoate tati în oraș. Un tati care știe ce-i place fetei lui, un tati curajos, care încearcă lucruri noi.*

Mă scutur puțin dezgustată de acest gând, plus că nu știu de unde mi-a venit. Doar nu e așa mare diferență de vârstă între noi! Ok, e mai experimentat, știe ce le place femeilor, nu e așa grav!

- Ne apropiem de Paris! mă anunță pe un ton vesel. Ce vrei să faci azi? Eu mi-am luat liber.
- Vreau să-mi arăți cu ce te ocupi! Dar înainte de asta vreau să fac un duș și să mă schimb.
- Adică mă inviți la tine?
- De fapt te invit la mama, acum că tot ai făcut cunoștință cu ea. Cred că ești în siguranță! zâmbesc și în mod ciudat gândul că vine cu mine nu mă stresează.

Ajunși acasă, îi dau cadoul, ca să aibă cu ce să-și ocupe timpul cât stau eu la baie. De obicei stau mult în baie, furată de cine știe ce gânduri! Aleg o pereche de blugi și o bluză din hainele rămase acasă, pentru că tot ce am în geamantan miroase a România, a țară...

Ies în sfârșit din baie cu părul ud, mi-e lene să-l usuc și nici nu e mama aici să-mi atragă atenția. Mă duc spre sufragerie unde l-am lăsat pe Kaseem, cumva să verific dacă nu a dispărut între timp. Parcă mi-era frică să nu-l fi speriat! Sare și el în picioare, de parcă a fost surprins făcând ceva nepermis. Bine că nu am vreun jurnal ascuns pe undeva, că sunt sigură că și-ar fi băgat nasul. Pare genul de bărbat care vrea să-ți invadeze existența, sau poate sunt eu prea disperată. Ultima variantă, mai sigur!

- Sunt gata!
- Ești sigură? Îmi cuprinde fața cu palmele, și eu închid ochii, plăcut surprinsă de gestului lui. E gestul care mă fascinează în toate filmele. Aproape de sărut, dar nu tocmai! O mână îi coboară pe talie și apoi urcă spre sân. Îl văd că se uită la mine și aș vrea să pot să-i susțin privirea cât timp face asta. Nu pot să-l opresc, și nici nu vreau. Mă uit în ochii lui ciudat de albaștri și tresar puțin surprinsă când ajunge la țință. Pare că se încruntă puțin... nu-mi dau seama dacă vrea să-și demonstreze că poate. Mai ales după discuțiile din mașină.

Da, cred că vroia doar să demonstreze că poate. Nu mi-e frică de el și poate că o să ajungem acolo unde vrea mai repede decât îmi imaginesem eu. Poate că și eu mi-am negat prea mult niște dorințe firești.

- Bucătăria românească nu e așa plicticoasă pe cum ai vrut să o faci să pară.
- Recunosc că nu m-am obosit să o aprofundez. Pentru mine mâncarea e mâncare, nu am fost educată în acest sens. Pare că toată copilăria mi-a fost foame, era foarte dificil să-ți imaginezi cum e o prăjitură bună dacă nu văzuseși niciodată una. Cred că asta e problema poporului scăpat de comunism, umplem doar un gol. Din stomac, din suflet...

- Nu crezi că exagerezi, sună cam pompos...
- Nu știu cât exagerez, sau cât e trăit din perspectivă personală. Am plecat din România în 1998, și cel mai bun lucru pe care l-am mâncat acolo e un fel de piure de urzici cu mămăligă. Iar pentru mine un desert ideal e checul sau sponge cake. Sună romanțat?
- Acum mă faci să mă simt prost. Sună trist! Mă mângâie cu vârful degetelor și se uită la fața mea de atât de aproape...
- Hai să te hrănesc atunci! Nu-ți usuci părul?
- Nu, acum nu! Scap de mama și dau de tine. Nu răcesc, e OK!

Doamne, care e treaba cu uscatul părului?! Oricum îl spăl zilnic și nu am răcit până acum de la asta.

Ajungem în fața localului lui și îmi vine să râd de el, și-a luat o zi liberă ca să vină tot aici. 51 bis, rue Sainte Anne, 2eme Arondissement. Băiatul ăsta trăiește viața bună! Mustăcesc!

- Ce e? Sunt amuzant?
- Mă gândeam că ți-ai luat o zi liberă ca să vii tot aici!
- Nu mă deranjează, mi-e mai simplu să-ți explic de ce am preluat afacerea asta.

Intrăm în localul cu vitrine largi: „*Chez Kaseem: Salon du thé orientale*!”. Simplu și la obiect. Vitrinele au câte un rulu desenat cu o scenă de deșert, oameni care servesc ceaiul așezați turcește. Mă rog, ca în deșert, că dacă te duci acolo nu le spui că stau turcește! Mă aștept să mă lovească un miros puternic de mirodenii, ceva care să te copleșească cu arome orientale. Dar nu! Totul e aranjat frumos, în borcane și cutii de tablă viu colorate, pe câte un raft cu steag. Mă apropiu de cel cu steagul tunisian și deschid un borcan mare pe care scrie tabil. Pare un amestec de ardei iute uscat cu niște boabe. Mă uit peste tot și apoi ajung undeva în spatele rafturilor, ascuns de o draperie grea de catifea e salonul de ceai sau cafeneaua sau ce-o fi.

- Hai, așază-te, te rog!

Face un semn discret și se apropie de noi o fată. E brunetă, cu tenul curat și un păr lung, negru, împletit și strâns într-un coc în vârful capului. E îmbrăcată cu ceva ce pare de inspirație indiană.

- Adu-ne ceva gustări! Ea e Irina, e iubita mea, te rog să ai grijă de ea! Îi zâmbește cald și pentru prima oară mă simt puțin geloasă.
- Bună ziua, Irina! Eu sunt Myriam, îmi pare bine să te cunosc! Eu mă ocup de protocol, marketing, cercetare și altele. Merg la bucătărie și poate îți povestește mai multe Kaseem.

În primul rând aș vrea să discutăm asta cu iubita, apoi nici nu știu... oare o fi fost iubita lui...

- Deci, ce vrei să știi? mă întreabă la scurt timp după ce Myriam dispare într-o încăpăre în spate.
- Sincer vreau să discutăm despre felul în care m-ai prezentat și apoi despre faptul că pare că ai mângâiat-o cu privirea... apoi poți să-mi spui cu ce se ocupă!

Iar mă privește așa puțin amuzat, ca și cum ai îngădui unui copil să se alinte. Pentru Dumnezeu, nu sunt un copil!

- Păi cum ai vrea să spun? Vrei să fie totul într-o categorie, ca-n filmele americane? Știi că te-ai uitat la *Sex&the City*, de acolo aveți chestia cu exclusivitatea. Da, mă văd doar cu tine! Nu, nu mă simt atras de Myriam, tocmai de aceea avem o relație profesională foarte bună. De ce ești atât de nesigură?
- Pentru că... pentru că nu vreau să... cum să spun asta fără să sune patetic...tot ca în filmele americane. Trag aer în piept și spun pe nerăsuflăte: Pentru că mi-e frică să nu mă rănești! *A sunat patetic, da!*
- Chiar mă întrebi asta, la 23 de ani? Nu poți să te tot protejezi...
- Da, ai dreptate! Iartă-mă! Spune-mi, te rog, cu ce se ocupă Myriam... îi zic spășită.

Între timp apare și Myriam cu o tavă. Kaseem o roagă să se așeze și se apucă să servească el. Pune pe masă o salată cu măsline și ceva ardei iuți, niște chestii care par colțunași, humus și lipii. Acum le cunosc și eu, cât de cât.

- Myriam, povestește-mi tu, te rog! Kaseem nu a apucat...
- În primul rând eu fac cercetare. Adică citesc cam tot ce apare nou în literatura de specialitate, reviste, cărți de bucate. Apoi testăm unele rețete în bucătăria de aici, avem un bucătar care vine o dată pe săptămână. Din punctul ăsta de vedere, am libertate totală. Eu selectez rețetele și apoi decidem împreună dacă vrem să promovăm un anumit condiment unui client. În general la o negociere venim cu lecțiile făcute, facem propuneri concrete de preparate etnice. Acum e deschiderea mai mare, chiar și franchezii sunt dispuși să accepte că tradiționalul poate suferi unele infuzii. Apoi mă ocup de mese de protocol, să avem tot timpul la bucătărie un minim de gustări. În principiu sunt aici să mă asigur că lucrurile merg cum trebuie.

În timp ce ea povestește rup din lipie și gust salata de măsline. Are pe lângă măsline, ardei iute, pătrunjel și ulei de măsline... e foarte bună! Mănânc și o ascult pe Myriam, așa deschisă, sinceră, mi-e cam greu să nu o plac așa din prima. Mă gândesc că poate în altă viață jobul ei mi s-ar fi părut ideal.

- Mi se pare foarte interesant jobul tău, recunosc în cele din urmă. Mulțumesc și pentru gustări, sunt foarte bune. Poate ar trebui să mă obișnuiesc cu lucrurile asta. Îi spuneam și lui Kaseem că eu nu prea am avut parte de educație în acest sens. Adevărul că nu m-am gândit niciodată prea profund la mâncare. Mi-ar plăcea să-mi povestești mai mult.
- Sigur, te aștept cu drag când dorești. Mă scuzați acum. Merg să vă aduc ceai și... Kaseem?
- Adu-ne curmale la ceai, te rog!
- Imediat! Apoi am ceva de rezolvat, o să vă las să vă savurați ceaiul în liniște. Kaseem ți-am amânat o întâlnire pentru mâine și restul le-am rezolvat prin telefon.

O urmăresc cum strânge cu eleganță, de parcă ar îndeplini cine știe ce ritual. Kaseem o conduce să-i deschidă ușa bucătăriei, apoi îi șoptește ceva la ureche și ea încuviințează discret din cap. M-am mai liniștit, ce-i drept, dar tot sunt geloasă că se cunosc bine.

- Vine și ceaiul imediat! mă anunță Kaseem. Cum ți se pare?
- Mă simt puțin rușinată!
- De ce? Legat de Myriam?
- Nu, sau mă rog poate indirect. Mă gândeam că v-am judecat greșit. Eu credeam că vindeți condimente și atât! simt că roșesc puțin, noroc că e lumina slabă aici. Mă simt aiurea să spun... să spun exact ce îmi trece prin cap. Nu am exercițiul ăsta.
- E ok, știi că asta gândește toată lumea.
- Recunosc că am simțit că poate mi-ar fi plăcut jobul ei. Vorbește cu atâta pasiune despre ce face...
- Păi nu-ți place ce faci?
- Îmi place, dar parcă nu am libertate în exprimare... nu știu cum să-ți explic. Îmi place să scriu în engleză, dar francezii nu prea se omoară cu engleza. Iar în franceză fac traduceri și simt că nu prea apreciază nimeni cât de bună sunt eu la traduceri. Poate par mofturi, dar așa simt! oftez când termin. Nu vreau să simtă că par nemulțumită.
- Poate trebuie să ai mai mult curaj în exprimare sau în intenție. De ce nu mi-ai dat să citesc ce ai scris despre dragoste?
- Pentru că mă iei peste picior... Și în mintea mea: pentru că nu vreau să mă judeci, pentru că nu vreau să te simt superior...

Devine brusc serios, se vede în ochii lui. Poate iar am parte de vreo lecție sau ceva în zona aia.

- Vreau să te simți bine cu mine, să poți să te exprimi liber. Nu prea pot să te menajez dacă simt că asta afectează ce e între noi.

Te sărut și simt că te lupți cu mine, dacă să te abandonezi sau nu. Uite... îmi ia mâna și mi-o pune pe obrazul lui: Poți să faci și tu asta, nu aștepta să vin eu spre tine mereu. E ok, nu o să asociez nimic în plus acestui gest. Deși aș vrea să-i asociez orice acestui gest. Pare că ești încolțită, te strângi să ocupi mai puțin loc cumva.

Mă gândesc că pe canapeaua pe care stau, e greu să nu mă simt așa. Când el tot vine spre mine, mă atinge, îmi vorbește așa de... normal, de calm. Îmi las mâna pe obrazul lui mult timp, încerc să mă uit în ochii lui, să văd ceva... ceva care să infirme tot ce pare să spună el. Și nu găsesc! Mă duc mai aproape și îl sărut ușor pe un obraz, pe ochii închiși, și în cele din urmă pe buze. Totuși mintea mea nu se oprește: oare fac asta pentru că a zis el, pentru că e normal să fie așa, sau pentru că așa simt...

Mai târziu mergem să-i văd apartamentul. Pare așa entuziasmat să mi-l arate, încât nu pot să-i stric bucuria. Îmi imaginez un apartament de burlac, cu pereți în culori închise, puțin murdar, dezordonat. Se pare că și de data asta m-am grăbit cu concluziile. La intrare e o ușă mare albă, peste tot predomină culorile calde. Sunt două camere mari, mai înalte decât la mama. Sufrageria sau camera de zi e zugrăvită cu un crem, aceleași ferestre mari, acoperite parțial, care dau spre rue Sainte Anne. Canapeaua e de un verde viu și nu seamănă cu nimic din ce știu eu în materie de mobilier. Nu mă pot abține să nu pun mâna pe conturul de lemn și pe tapiteria fină. Bucătăria e minusculă, nu știu ce se tot laudă că gătește. Cred că poți să gătești doar un ceai acolo. Apreciez că seamănă cu o bucătărie vintage, probabil frigiderul e ascuns după una din uși, ca să nu strice armonia. Totul e curat, prea curat, pare mâna unei femei. Mergem și la dormitor, dar nu intru acolo, mă uit din ușă. Pe jos e un covor alb, genul în care par să ți afunde picioarele. Un pat dublu domină încăperea, încadrat de două noptiere, și un dulap cu oglindă pe una din uși. E frumos, și realizez cât modest este apartamentul în care stăm noi. Mama e deja de 6 ani în Franța și agenția nu a investit nimic. Pare frumos doar din prisma apartamentului în care am locuit eu în România. Cum să fac să nu par impresionată de toate astea? Mă întreb dacă vreau viața asta, dacă vreodată m-aș obișnui să nu mai compar. Se pare că nu e bine să uiți de unde vii...

- Ei, cum ți se pare? mă întreabă Kaseem când vede că am rămas sprijinită în ușa dormitorului.
- Mi se pare prea curat pentru un apartament de burlac...
- Nu sunt burlac, sunt într-o relație cu tine...

- *So cheesy!* Nu te prinde!
- Vorbește franceză, te rog!
- *Très bien, papi!* Mă uit la el să fiu mai convingătoare și să înțelegă că nu pot fi disciplinată așa.
- Biiiine! Acum că ai văzut unde stau, vii sâmbătă la cină? Și discutăm atunci despre chestia cu papi.
- Bine! Sâmbătă la cină! Ce gătești?
- O surpriză!

Sâmbătă se apropie relativ rapid. Mă uit nehotărâtă prin garderoaba săracuță. Nu am îndrăznit să cheltui din banii mei decât pe prostioare: produse de îngrijit părul, ceva lenjerie și recomandări de cosmetice din Marie-Claire. Ultimele două categorii au fost cercetate îndelung în ultimele zile. Aleg tot blugi. Golesc geanta pentru laptop și pun în ea schimburi pentru o noapte, periuța de dinți, deodorantul și parfumul cu miros de liliac.

- Mamă vezi că plec! O anunț din ușă în speranța că nu vine după mine.

- Gata?

O aud cum se ridică de pe canapea și încep să-mi compun în minte cum să-i spun.

- Ce faci? Doar nu vrei să lucrezi?!

- Nu...de fapt, ăăăh...s-ar putea să rămân la el! o spun repede, de parcă vorbele ar dispărea dacă le rostești rapid.

- Am înțeles! Ți-ai luat tot ce-ți trebuie?

- Da, cred că da...

Mi-am luat tot, mai puțin ceea ce ar trebui să-mi spună mama în astfel de situații. Dar ce contează! Nu e ca și cum ne prefacem acum...

- Bine, am plecat!

Acum ar trebui să iau un taxi, dar nu am exercițiul ăsta, plus că mi-e puțin teamă. Îmi sună mobilul. Rămăsese să-l sun pe Kaseem când plec de acasă, dar am uitat.

- Hei! îi răspund cu un fals entuzism.

- Sper că nu te-ai răzgândit, încearcă o glumă...

- Nu, acum voiam să te sun, mint.

- Iei taxi, da?

- Nu aș vrea, nu mă simt în largul meu...mă gândeam să iau metroul.

- Bine, cum vrei. Te aștept!

A mers bine, mă așteptam să încerc să mă convingă. Mă gândesc

că până la metrou am timp să mă las furată de gânduri, parcă nu vreau să ajung imediat.

Merg încet și încerc să nu mă duc cu gândul la prima și ultima noapte cu El. Îmi vine să o sun pe Rozé... cobor la metrou, ezit... schimb metroul și pe peron rămân cu ochii pironiți la aparatul cu răcoritoare... la prima dată când am văzut asta...

În cele din urmă cobor la Pyramides, fără să fi sunat pe nimeni. *Take a walk, take a chance*, îmi spun să mă îmbărbătez. De fapt, e doar o cină alături de un bărbat frumos, el nu m-a invitat să rămân.

Sun la interfon și ușa de deblochează. Urc pe scări cu sentimentul că le voi urca de multe ori...

Ușa de la intrare e deschisă și de cum intru inspir o aromă delicată, pe care nu știu unde să o încadrez.

- Hei! Bine ai venit!

Mă duc spre el, relativ curajoasă și îl sărut în colțul buzelor. E îmbrăcat casual, arată mai tânăr și parcă mai puțin protocolar. E la el acasă!

- Am venit, da! Credeai că renunț?

- Da, mi-a trecut prin cap că poți să te răzgândești... zâmbește, deci e o glumă.

- Mă duc să mă spăl pe mâini.

Revin în sufragerie, unde masa e pregătită deja pe o măsuță mică. Cred că o să stăm pe covor, după cum se prezintă lucrurile.

- O să stăm pe jos, dacă nu te deranjează. Bucătăria e prea mică. Vrei să bei ceva?

- Aș vrea un Pepsi, dar nu cred că ai.

- Surprinzător, dar am. Nu știu de ce am impresia că te-ai cam săturat de ceaiuri.

- Nu m-am săturat, vreau un Pepsi. Ce miroase așa de bine?

- E orez basmati, garnitura oricărui fel de mâncare persan, uneori e chiar fel principal. Și probabil șofranul.

Mă uit la masa pregătită relativ simplu: un platou cu orez cu bob alungit colorat pe alocuri de șofran, roșii coapte și frigărui din două feluri de carne, pui și încă ceva.

- Tu ai gătit totul? Întreb cam neîncrezătoare. Știu că și tata gătește, dar altfel de repere nu am. Poate doar bucătarii din emisiunile culinare.

- OK, m-ai prins! Eram cam în întârziere și am comandat. Am gătit doar orezul.

Mâncăm în liniște, eu servesc din toate și mă minunez în sinea mea cât de bune sunt. Îl complimentez pe Kaseem pentru orezul care

nu seamănă nici cu pilaful de găină al mămaitei, nici cu cel sârbesc al mamei. La îndemnul lui pun lângă orez un sos de iaurt cu mentă și usturoi. La masă a adus și sferturi de lămâie, eu mi-am pus în Pepsi, el pe frigărui. Nu înțeleg de ce mă simt așa stingheră, pare că și el e mai tăcut decât de obicei.

Strânge masa și face un ceai, evident. Nu mă obosesc să-i ofer ajutorul. E casa lui, mă las răsfățată. Deschide televizorul pe un post oarecare și stăm pe canapea, tăcuți. Îndrăznesc să închid ochii, să mă relaxez, și cred că pentru câteva minute adorm. Probabil sunt obosită de la stresul interior. La un moment dat, simt că îmi întoarce fața către el:

- Vreau să rămâi!

- Ok!

Atât! Doar suntem oameni mari.

Îl las să se ocupe de tot, așa cum a făcut și până acum. Deși mintea mea e neobosită, ca de obicei, totul decurge extrem de firesc și plăcut. Acum stăm pe canapea îmbrățișați, adică el mă ține, de parcă i-ar fi teamă că fug. Aș vrea să merg la baie, dar la fiecare mișcare, mă simte și strânge îmbrățișarea. Aștept să adoarmă mai adânc. Mă uit la televizorul care merge cu volumul la minim, la blocul de peste stradă în care se aprind luminile. Nici nu știu când s-a făcut noapte.

În cele din urmă îi dau mâna la o parte și mă duc la baie. Încui ușa și mă uit la corpul meu gol în oglindă. Totdeauna am avut impresia că acest corp mă urăște, sau oare eu îl urăsc? Am coastele proeminente, ceea ce îmi face abdomenul mai rotund decât e. Brațele au rămas cam solide de la munca fizică prestată toată adolescența. Mă așez pe toaletă și rămând privind în gol către caloriferul pe care e atârnat un prosop. Uit să clipesc și când o fac, pe obraji îmi curg lacrimi calde. *De ce plângi?* mă întreb singură.

Nici nu știu de cât timp stau acolo, când aud o bătaie în ușa de la baie.

- Irina, ești bine?

Fuck! Shit! Mă uit în oglindă și arăt ca naiba! Am fața tumefiată de la plâns.

- Sunt bine, vreau să fac un duș!

- Știi când ai plecat de lângă mine, nu faci duș!

Încearcă ușa și constată că e încuiată. Asta nu o să fie bine!

- Irina, deschide ușa!

Mă uit în oglindă încă o dată, de ascuns goliciunea nu are rost, așa că deschid.

- Ce ai pățit? se răstește la mine.

Nu prea pot să-l iau în serios, e dezbrăcat și după ce s-a consumat între noi, am descoperit că e un amant blând, așa că nu mi-e nici teamă.

- Nimic, nu am nimic!
- Te doare ceva?
- Nu, n-am nimic!
- De ce arăți așa? Am făcut ceva?

Deja are tonul mai calm.

- *You broke my boundaries!*
- *What the fuck is boundaries?*
- Te rog nu țipa!
- Nu țip, încerc să înțeleg!

Acum m-am panicat, e prea târziu. Am impresia că brusc m-am dezgolit mai mult, și îmi acopăr sânii cu brațele.

- Uite, eu nu am fost cu cineva de mult și mi-e greu. Mi-a plăcut totul, dar mă enervează că îmi place totul. Sună ca naiba, știu! Mi se pare că mă vrăjești cu mâncarea ta, cu atitudinea. Eu nu știu să mă bucur pur și simplu! Cred că orice bucurie trebuie muncită, trebuie să doară întâi... ca apoi să fie bine.

Încerc să-mi recapăt suflul după ce am zis toate astea, dar mă simt de parcă am alergat la maraton. Nici față de mine nu aveam curaj să recunosc.

Kaseem se apropie de mine, întâi întinde o mână, cumva să nu mă sperie.

- Hai să facem un duș!

Mă cuprinde cu brațele peste brațele mele și mă împinge delicat către cabina de duș. Îl las să mă spele pe spate, să mă acordez ritmului impus, siguranței pe care o emană. Apoi lăsăm apa să curgă. Mă simt ca un copil, again! Ieșim din baie și mă înfășoară într-un prosop. Din geanta lăsată în hol îmi scot un tricou de dormit, mi-l trag pe mine și mă întind în așternuturile răcoroase. Adorm aproape instant.

Dimineața mă trezesc încolăcită de brațele lui Kaseem și un picior care mă imobilizează. Stau nemișcată să diger ce s-a întâmplat aseară. Simt că mi se aprind obraji la ideea că m-am închis în baie după o partidă de sex. O partidă plăcută! Cu un bărbat bun, blând și care din nu știu ce motiv mă place. Irina, respiră!

- Te-ai trezit?

Ce pot să răspund? Nu?!

Simt cum îmi mângâie ceafa, și mă sărută pe gât.

- Nu e corect, îi zic. Nu merit asta, la felul în care m-am purtat. Ca o adolescentă rănită!
- M-am resemnat la ideea că ești puțin ciudată!
- E clar, își bate joc de mine!
- Mulțumesc! Să știi că mă doare tot corpul! Te-am cărat în spate toată noaptea? Eu am dormit somn fără vise!
- Nu știu despre ce vorbești, eu am dormit foarte bine! Se întinde mulțumit de el.

Are și de ce să fie încântat, îmi zic în gând. Mă gândesc că am fost așa obosită că am uitat să mă strecor la baie să mă spăl pe dinți. Am văzut prea multe filme clar!

- Ce facem azi? Sper că nu vrei să fugi!

Mă întorc în sfârșit spre el, uimită de apropierea fizică și intimitatea cumva impusă.

- Aș fugi, dar mă ții cam strâns! Nu putem să nu facem nimic? Vreau o zi în care să nu am program!
- Nici măcar ce am făcut deja?! Nu putem să exersăm, sau să repetăm... promit că nu mergem prea departe... cât de departe ne duce imaginația. Serios acum, te doare ceva?
- Am așa ca o febră musculară, dar era de așteptat. Nu-ți face griji, sunt bine! Îmi pare rău pentru chestia din baie, nu-mi stă în fire... de fapt, nici nu știu ...
- Mic dejun sau... mai stăm puțin în pat?

Adică?! *Fără să ne spălăm pe dinți?* Nu apuc să mă gândesc prea mult că liniștea mea e interpretată drept acord... și în mai puțin de trei secunde nici nu-mi mai pasă...

Stau sub duș și las apa să-mi curgă pe corp. E momentul meu preferat, deși uneori mă simt cam vinovată pentru apa consumată. Nu știu de ce îmi aduc aminte de alte vremuri când mă durea fiecare fibră a corpului și nu avea nicio legătură cu sexul. Când am cules porumbul de la locul de la colțu' Iconii, de a doua zi nici nu ne aminteam cum ne cheamă. Așa de îndepărtate par amintirile, parcă i s-au întâmplat altcuiva. Caut un semn că o femeie a locuit vreodată în casa lui și nu găsesc nimic. Îi folosesc gelul de duș plus șampon, un produs atât de practic, gândit special pentru bărbați.

Ieșim pentru micul dejun care între timp s-a transformat în prânz. Constat cu surpriză că pe strada pe care locuiește sunt foarte multe localuri cu specific japonez. Mă gândesc să cercetez asta. Două străzi mai departe, găsesc o cafenea și servim un mic dejun francezesc. Ai avea impresia că renumitul croissant are același gust peste tot. *Silly me!*

- Ce faci? La ce te gândești?

- Mă gândesc că e frumoasă viața la Paris!
- Minți!
- De fapt mă uitam la tine și speram să nu mă observi... nu am voie să mă simt bine?

Se uită la mine așa de intens că dacă nu aș fi spus adevărul cred că eram roșie ca focul. Îi susțin privirea și apoi rămân cu ochii pe trăsăturile lui. E puțin încruntat, de parcă ar privi în sufletul meu și nu-i place ce vede. E un bărbat frumos, emană siguranță, prea multă siguranță...

Îi schițez un zâmbet.

- Tu la ce te uiți?
- Am impresia că e mult mai mult decât spui tu, decât se vede, îmi zice în cele din urmă.
- Tu de ce faci asta? Ce rost are să-ți pui întrebările astea? Mi-ai zis înainte să plec în România că vrei să mă gândesc numai la tine. De ce ai dori să-mi acaparezi existența?
- Nu existența, doar gândurile!
- Dacă îți spun tot, unde mai e farmecul?! M-ai dezbrăcat de haine, nu e suficient?
- E suficient deocamdată! Vrei să te mai dezbrac... vrei?
- Am zis că azi e fără planuri... vreau ceva bun în schimb.
- Ce e ceva bun?
- O prăjitură cu cremă de ciocolată și blat crocant!

Mă trezesc a doua zi cu gândul tot la el, rememorez ziua de ieri și zâmbesc încântată. A fost o zi bună! Mă urnesc cu greu să deschid laptopul așa pe stomacul gol. Nu e deloc sănătos lucrul de acasă!

Am un reply la articolul cu dragostea în Paris, lucru care mă îngrijorează puțin. Credeam că l-au publicat deja, eu nu-mi permit să cumpăr toate revistele, nici ca material de cercetare. *Fuck!* Nu e a bună! Mă cheamă la sediu și urăsc să merg acolo. Azi după prânz!

Mă uit pe celelalte mail-uri fără prea mare tragere de inimă, nu pare nimic urgent. Rozé nu e online și poate e mai bine așa, aș fi pierdut o grămadă de timp povestindu-i ziua de ieri.

La Défense e ultimul loc în care îmi doresc să ajung într-o zi de luni. O zi de mai când Paris-ul e atât de frumos! Nu am pantofi adecvați, răscolesc dulapul de parcă nu i-aș cunoaște conținutul. Nu, clar nu e nimic care să semene cu o ținută office. Ies pe ușă cu sentimentul clar că arăt săracă!

Ajung relativ repede cu metrourl, am învățat unele trasee pe de rost

și asta îmi permite să mă gândesc la ale mele în timpul ăsta. Ajung la clădirea de birouri toată sticlă și oțel, și înainte să intru pe imensa ușa rotativă, arunc o privire în sus copleșită. Trebuie să ajung la etajul 21 cu liftul ăsta minunat, care la urcare îți lasă un gol în stomac.

- Bună ziua, sunt Irina, am întâlnire cu Marie la ora 13. Cred că am ajuns mai devreme, încerc să mă scuz cumva și mi se pune un nod în gât. Mă intimidază locul ăsta și fata de la recepție cu părul strâns la spate într-un coc perfect și trăsături armonioase. Cine zice că perfecțiunea e plicticoasă?!

- Bine ați venit, îmi răspunde domnișoara. Luați loc! Doriți ceva de băut?

- O cafea cu lapte vă rog.

Mă așez pe unul din fotoliile din recepție, cât mai aproape de colecția generoasă de reviste dispuse pe o măsuță de sticlă. Îmi strâng picioarele sub mine, de parcă aş murdări mocheta moale. Știu locul ăsta pe de rost, deși pot să număr pe degete dațile când am fost nevoită să vin aici. E totul perfect, culori calde, mirosul unui parfum bun te izbește de cum ieși din lift.

- Domnișoară, sunt pregătiți să vă primească! Vă aduc și cafeaua imediat!

Sunt, cine sunt?

Împing ușile de sticlă imense și intru în biroul cu vedere. Nu am înțeles niciodată care e șmecheria cu biroul pe colț, la etajul 21. Eu aş prefera oricând să lucrez în mijlocul naturii...

- Bine ai venit, Irina! mă întâmpină Marie Ballot editor șef la revista Pariscop, una din revistele cu care colaborez. Acesta este Victor Florent, director al mai multor publicații.

- Bună ziua, zic și încerc să nu mă fâstăcesc. Îmi pare bine de cunoștință!

Suntem întrerupți de recepționera care aduce cafeaua mea într-o cană transparentă și două cești de espresso. Le așază la o măsuță și Marie îmi face un semn cu mâna să mă așez. O ascult și îmi fac de lucru cu un plic de zahăr, până se așază și ei.

- Irina, mulțumim că ai venit, deși a fost așa din scurt... Motivul pentru care te-am chemat este ultimul tău articol.

În secunda aia obrăzii îmi iau foc, o să-mi spună că l-am scris neglijent. O dată aleg să scriu liber și uite ce iese!

- Ne-a plăcut foarte mult și vrem să extindem colaborarea cu tine. Sunt aspecte pe care nu le putem controla, cum ar fi de exemplu faptul că oamenii petrec mult timp online. Treptat o să renunțăm la ediția publicată a Pariscop, astfel că până la sfârșitul anului va

fi doar online. Mă gândesc că pentru tine astfel de vești nu sunt noutăți, evident că suntem generații diferite.

- Nu știu ce să-ți zic despre asta, adevărul că eu prefer să citesc cărți tipărite. Am una în geanta chiar acum, îi zic!
- Mă așteptam cumva să ai o carte la tine! continuă Marie și îmi zâmbește. Ne gândeam să-ți acordăm o rubrică săptămânală în Pariscope și vom avea nevoie de 2 articole săptămânal, minimum o mie de caractere pe diverse teme. Aceste articole vor apărea sub semnătura ta sau un pseudonim.

Vede că nu zic nimic și continuă: În Pariscope vrem să facem o serie de articole dedicate francezilor care vor să-și descopere orașul. Pentru că am observat că tu poți să surprinzi orașul cu ochii unui vizitator, dar maturitatea unui nativ. Putem să-l numim: Paris prin ochii Irinei, sau Parisul meu!, te gândești tu exact ce ți se potrivește. Aici o să-ți acordăm libertate asupra temelor abordate. Pentru celelalte o să stabilim un calendar editorial și articolele vor fi distribuite în publicațiile din cadrul trustului. Cum ți se pare?

- Sunt puțin copleșită! (și chiar sunt). Mulțumesc pentru încredere! Mie îmi sună foarte bine, doar că nu mă așteptam. În principiu sunt de acord, dar va trebui să discutăm și aspectele financiare înainte să spun da.

Sună așa nefiresc să aduc vorba de bani, dar chipurile joc dur. Sunt mai mult decât încântată, sunt extaziată. O să pot să-mi semnez articolele!

- Evident că vrem să-ți facem o ofertă care să te mulțumească. Ne gândeam să-ți acordăm un buget de cinci sute de euro pe săptămână. Înainte să te entuziasmezi trebuie să-ți spun ce înseamnă asta. Noi avem unele așteptări: niște articole care presupun să mergi de exemplu într-un local să încerci meniul și să oferi părerea cuiva care nu e specialist. Pentru asta vei avea nevoie să plătești consumația. De asemenea o să te rog să mergi la cinema și să recomanzi un film, evident subiectiv. Vrem să construim un personaj care să fie apropiat de publicul ăsta. Nu vrem opinia unui expert culinar sau a unui critic de film! Gândește-te că un meniu de restaurant va costa mai mult decât un film. Știu că e multă informație, dar trebuie să știm dacă ne putem baza pe tine.

Acum chiar sunt copleșită. Practic înseamnă două mii de euro pe lună, o sumă imensă pentru mine.

- Pot să mă gândesc înainte să accept? Aș putea să accept și acum, îmi zic în gând. Dacă aveți calendarul editorial se poate să mi-l trimiteți pe mail? E o ofertă foarte bună și apreciez că v-ați gân-

dit la mine.

Nu vreau să pară că am nevoie de convingere, doar că e un pas mare pentru mine.

Marie mă privește într-un fel care îmi dă încredere, e aproape o privire maternă. E o femeie cum îmi doresc să ajung și eu, emană siguranță de sine și impune respect. În cele din urmă îmi răspunde:

- Sigur, Irina! Poți să te gândești până la sfârșitul săptămânii. Mi-a fost și mie teamă că o să te sperii, dar din scrierile tale reiese că ești mult mai matură. Atunci te așteptăm vineri și dacă răspunsul e pozitiv, vino să semnăm un contract de colaborare.

Îmi dau seama că timpul acordat a cam a expirat, așa că mă ridic înainte să se ridice ei. Victor nu a scos un cuvânt tot acest timp, ceea ce mă face să cred că fie nu are habar cum scriu, fie a venit pe post de observator. Nici nu-mi pasă!

Ies din birou și îi arunc o privire triumfătoare domniței de la recepție, în timp ce îmi iau la revedere. Nu știu de ce simt că am câștigat ceva!

Ies pe ușile rotative și mă opresc pe primele scări să-mi trag suflul. Nu-mi vine să cred că toate astea mi se întâmplă mie. Am visat la ele, am visat să fiu recunoscută cumva, cititorii să se poată identifica cu mine. Dar niciunul din articolele mele nu spune cine sunt eu, Irina. Irina care se simte săracă, Irina care se simte urâtică și lipsită de talent scriitoricesc. Despre ea nu vrea nimeni să vorbească, le împachetăm pe toate în poleială și le livrăm. Nici măcar eu nu am curaj să mă uit mai atent la mine! În afară de toate astea, pare prea scos din *Sex&the City*, noroc că eu nu știu mare lucru despre sex. Cum zicea BIG în ultimul episod: *I have to hand it to you kid. Most people come to Paris to fall in love. You came and got slapped.* Cam așa sunt și eu!

Cică Parisul meu?! Păi de unde să fie Parisul meu? Eu sunt observator, *pretty much as in real life*. Mă uit în depărtare la oraș, la partea care nu e office și cumva îmi trece prin cap că aș putea să fac asta. Doar că trebuie să învăț să trăiesc în Paris! Locuitor nu spectator! Irina, scrie despre ce știi! Oamenii ăștia te-au ales cu un scop, o să vezi totul cu ochi noi nu cu blazarea parizianului. *Bring them to the basics!* Poate aleg să trăiesc pur și simplu! Asta ar fi o adevărată schimbare. Mă ridic de pe scări oarecum hotărâtă și pornesc către stația de metrou.

16 mai 2004

Stau la birou și încerc să scriu despre filmul pe care tocmai l-am văzut. Sunt în sufrageria lui Kaseem, mi-a dat cheile de la

apartamentul lui acum vreo 2 săptămâni. Firesc, aş zice! Nu mă simt în largul meu aici pentru că îmi dă senzația că sunt la dispoziția lui mereu. Am acceptat jobul propus de Marie și deja m-am obișnuit cu noul ritm. Practic nu diferă foarte mult de ceea ce făceam înainte, dar cu siguranță e mult mai antrenant să scriu decât să traduc. M-am ferit să mă consult cu cineva legat de noile atribuții, oricum luasem hotărârea cam din ziua respectivă. Mama ar fi fost exaltată, iar Kaseem tot timpul spunea ce trebuie. Asta nu a sunat bine, dar așa simțeam!

Recunosc că fusesem deja să văd *Harry Potter și prizonierul din Azkaban* fără el, pentru că amuzase pe seama mea când scosesem cartea să citesc înainte de culcare. Ajunsesem mai departe de prizonierul din Azkaban cu lectura, dar filmele se lansau mai greu. Așa că nici azi nu mi se păruse mare lucru să merg singură la *The Notebook*. Oricum nu mergea multă lume la proiecțiile din timpul zilei, iar francezii erau patrioți, nu se înghesuiau la filme americane. Am plâns la film, ca o romantică incurabilă ce eram! Dar a fost mai bine că el nu era cu mine, pentru că ar fi trebuit să mă prefac. Chestia cu prefăcutul se extindea cumva și îmi acapara toate aspectele vieții. Eu așa simțeam, deși e posibil să mă flatez singură. Că eu știam cine sunt! Sunt tot Irina care a copilărit la țară, care nu are experiență de viață, nu are încredere în aspectul și inteligența ei. Tot căutam confirmări profesional, deși părea că am evoluat foarte repede. Simțeam că sunt ascunsă, că înșel pe cineva... deși pe Kaseem începusem să cred că îl iubesc. Mă simțeam aiurea doar pentru că îmi treceau prin cap lucrurile astea.

Cu dispoziția asta m-am apucat să scriu o recenzie cam aspră la adresa filmului *The Notebook*, de parcă mă răzbunam pe oricine ar fi putut să vadă că am plâns la un film mediocru. Tocmai aruncam cu noroi în povestea de dragoste, blamând coincidențele stupide și faptul că protagoniștii erau prea tineri ca să se îndrăgostească pentru toată viața – când l-am auzit pe Kaseem intrând în casă.

- Salut! rămăsese salutul nostru neprotocolar din ziua în care ne cunoscusem.

- La ce lucrezi? mă întreabă, dar nu așteaptă răspunsul. *Nosy man!*

- Am fost la un film și voiam să scriu cât sunt informațiile proaspete.

- Ai fost la film singură?

- Da, dar nu e prima oară. De ce?

Simt deja o amenințare în vocea lui și nu-mi place.

- Pentru că nici măcar nu te-ai obosit să mă întrebi! îmi răspunde

oarecum răstit și nu vreau să las lucrurile așa.

- Nu văd de ce ți-aș fi spus, e doar un film american. Nu vreau să intervin în programul tău de lucru.

- Păi nu era vorba de asta! Dacă îmi spuneai, îmi făceam timp.

- Și dacă voiam să merg singură, ce?

Dacă vrei să ne căutăm motive de ceartă, pot și eu să mă joc!

- De ce să vrei să mergi singură? Ce e atât de rău să fac parte din viața ta?

- Faci parte, doar că asta ține de profesional cumva.

- Și când nu am arătat eu că respect ceea ce faci?! Vreau să fiu alături de tine tot timpul, să împărtășim toate experiențele!

De ce? mă întreb singură. Lasă-mi și mie ceva al meu! Tot el continuă, când vede că nu zic nimic:

- De ce nu mă lași? asta a sunat ca un urlet de neputință.

- De ce urlî? M-am dus la film și atât!

- Pentru că te lupti în continuare să demonstrezi ceva și nu înțeleg ce! Vreau să mergem împreună la film, la masă, vreau să te văd fericită. Singurele momente când pare că te detașezi e atunci când facem sex, dar nici pe alea nu aș paria că nu te prefaci!

- Kaseem, asta nu e corect! Nu aduce asta în discuție!

Pentru mine oricum s-a terminat discuția, s-a terminat tot. Adică și el simte că mă prefac, ceea ce nu e adevărat. Nu mă prefac când facem sex, mă enervează că știe ce să facă și corpul meu răspunde de parcă ar conspira cu el. M-am înroșit și nu am cum să ascund asta, așa că mă apuc să-mi strâng laptop-ul să ies cât mai repede de acolo.

- De ce strângi? mă întreabă Kaseem cu glasul mai scăzut.

- Pentru că vreau să plec, pentru că nu aveam chef de asta. Nu am făcut nimic greșit, vreau doar niște lucruri pentru mine. Sunt mai mult sau mai puțin singură de vreo cinci ani. Nu vreau să-ți dau ție socoteală pentru ce fac, unde merg. Vreau să fiu independentă și pentru prima oară pot! De ce nu mă lași să mă bucur de asta?

- Te las! Dar nu vreau să pleci, vreau să înțeleg. Și discutăm, asta fac toate cuplurile! Te iubesc!

- Nu mai folosi chestia asta ca pe o armă, ok? Eu ar trebui să spun că te iubesc și să mă agăț de tine sau ce? Ca să-mi iau doza de ridicol am fost la film, mulțumesc!

- E ridicol să mă iubești sau să te agăți?

- E retoric sau chiar vrei să știi? Ce vrei de fapt să știi, mă întreb și eu.

- Vreau să-mi spui ce e ridicol!

- Te iubesc într-un fel în care mă urăsc pe mine! Te satisface răspunsul ăsta?

Kaseem se uită la mine cu speranță, probabil e cel mai frumos lucru pe care i l-am spus.

- M-ar satisface, dar nu-mi dau seama dacă trebuie.

- Iubesc bărbatul din tine și mă urăsc pe mine că am orgasm când abia mă atingi, că știi cum să faci asta. Mă urăsc pe mine că nu mă pot abține să nu-mi placă. Mă urăsc că nu știu să mă prefac suficient de bine și te urăsc și pe tine că vezi asta. Vreau un bărbat, dar nu vreau să am nevoie de el. Dacă pleci nu vreau să nu mai pot să trăiesc. Nu vreau să fi mai înțelegător, nu vreau să par eu imatură. Nu vreau să știi prea multe despre mine, așa cum știi acum exact ce să atingi ca să declanșezi anumite reacții. Iubirea e slăbiciune și dependență și eu nu vreau asta!

Mă prăbușesc pe covor sub greutatea prostiei din capul meu. Știam că așa stau lcururile, dar dacă le spun cu voce tare sună patetic. Sună ca și cum *I was biting into my own skin!*

Kaseem se apropie de mine ezitant și se așază în genunchi. Mă îmbrățișează peste brațele mele căzute pe lângă corp. Cred că îi e greu și mă comport aiurea, de parcă ar ieși din mine frustrări de ani de zile. Dacă mi-ar zice că mi-a lipsit iubirea necondiționată, cred că aș putea să-l pocnesc. Numai faptul că el știe ce mi-a lipsit și totuși e dornic să stea lângă mine, mă face să-mi vină să fug.

- Nu vreau să ne certăm! îmi zice încet.

- Îmi pare rău! Îi zic și eu, dar uit să promit că nu mă mai împotrivesc.

- Se apropie ziua ta, ce vrei să faci?

- Nu știu!

Mint. De fapt, m-am gândit că e prima oară când aș vrea să fie altceva decât ieșit la masă cu mama. Îmi dau seama că urăsc ritualul cu șampania ieftină, de fapt nu-mi place șampania de niciun fel.

- Uite, îi zic, nu trebuie să fie ceva special, 23 nici nu e o aniversare importantă.

Ne adunăm în cele din urmă și el vrea să ieșim așa cum facem în fiecare seară. Eu aș prefera să comandăm ceva de mâncare și să stăm în casă. A trecut mai bine de o lună de la ultima ceartă, când mă închisese în baie. O lună de tatonări, de încercat să mă acomodez cu el, cu intimitatea, cu sexul și disponibilitatea. Era mai mult decât invaziv și ținea să mă conducă discret. Eu simțeam că trebuie să mă răzvrătesc cumva împotriva acestei dirijări discrete a existenței mele. Cine se credea?! Și chestia asta cu ziua mea, presimțeam că nu o s-o

lase baltă, că deja făcuse planuri.

Mai târziu în aceeași seară, constat că nu pot să adorm. Ascult respirația liniștită a lui Kaseem și mă gândesc. Mă gândesc că mă comport ca o idioată și o să reușesc să-l scot din minți, o să-și piardă răbdarea. În mai puțin de două luni de când îl cunoscusem, mă transformasem, dar refuzam să cred că are vreun merit. Evoluția jobului meu mi se părea oarecum firească acum. Pentru mine începuse o nouă etapă, așa zice că renăscusem. Și banii contribuiseră semnificativ la transformarea mea, dar asta nu recunoșteam decât în sinea mea. Îmi plăcea să fac tot felul de strategii de a descoperi Paris-ul, mă simțeam importantă. Marțea și joia mergeam în piețele de cartier și observam oamenii care treceau pe acolo. Uneori ajungeau la urechile mele înjurături românești. Cuvintele erau aruncate firesc de două doamne cu părul vopsit mov, care se țineau de braț. Eu știam cine sunt, erau venetice ca și mine! Gustau din pasta de măsline oferită generos de vânzători, dădeau apreciativ din cap, dar nu cumpărau niciodată nimic. Eu îmi construiam în minte articolul, amuzată. Astăzi era vorba de un coș de picnic cu brânzeturi, struguri, o baghetă și câteva dulciuri pentru o ieșire în parc. Lucruri familiare francezului, care îi flatau stilul de viață. În alte zile alegeam să caut locuri unde te puteai ascunde de fluviul de turiști. Încercasem să-l implic și pe Kaseem, așa că într-una din seri am cinat la un restaurant marocan. Mâncarea nu a fost pe gustul meu, dar eu nici nu aveam o educație în acest sens. A fost drăguț că m-a lăsat să plătesc având în vedere că era în scop de cercetare. Îmi dădeam seama că revolta asta venea de undeva, dar nu-mi dădeam exact seama de unde. Eu țineam neapărat ca jobul să fie separat de relație, adică era prima oară când simțeam că însemn ceva, nu voiam să împart asta cu nimeni. Nu avea legătură cu el, pentru că nu concuram, dar mi se părea important să fiu independentă. Încercasem să ascund undeva în adâncul ființei toate frustrările legate de lipsuri materiale pentru că îmi spuseseam mult prea des că materialul nu contează. Acum îmi dădeam seama că mă pregătisem să fiu un soi de ființă superioară. Cu faima câștigată relativ recent și cei câțiva euro în buzunar, nu consideram că trebuie să mai ating sfințenia. Asta cel puțin în teorie, pentru că în practică se dădea o luptă. Irina care fusese mereu fată cuminte și Irina care acum putea să cumpere blugii care nu îi trebuiau nepărat. Îmi dau seama brusc că nu știu de care din ele îi place lui Kaseem, pentru că schimbarea se petrecuse relativ repede.

Decid să mă ridic și să merg la laptop. Am energie de scris ceva și pentru prima oară de când am laptop-ul scriu în română, ceva care

nu e un mesaj pe messenger. Scriu despre ce știu! Despre primele mele amintiri la țară, despre mine stând singură pe un trunchi de prun și mâncând absent floricelele pe care mi le făcusem tot eu. Despre mamaie care nu era niciodată prezentă într-un singur loc, pentru că mintea ei căuta mereu modalități de a munci mai mult, mai repede. Despre tristețe, atât de multă tristețe și lipsă de perspective. Despre apartamentul de la București și despre mama care mie-mi părea mereu deprimată. Și din nou despre mine care în naivitatea de copil îi spuneam mamei că vreau să ne distrăm. Nici nu știu dacă asimilam cu ceva distracția asta, știu doar că era o ieșire din cotidian, poate o vizită. Distracție era și atunci când părea abundență în casă. Așa cum la mamaie era abundență când ne făcea o plăcintă o brânză. Sau ca atunci când de ziua lui Rozé, Vasile luase Pepsi.

Începusem să scriu neștiind unde vreau să ajung, acum se contura clar că nu avem noțiunea unor vremuri mai bune. Practic nu era vorba de distracție, era vorba de referință și aia lipsea. Nu aveam către ce să-mi îndrept ideile pentru că toate viața mea fusese muncă și frică. Ce mi se părea și mai trist era că Rozé avusese dreptate încă de acum șase ani. Mi-era frică să nu o supăr pe mamaie, pentru că asta ar fi însemnat că m-am distrat. Cumva cele două se suprapuneau în capul meu, nu exista distracție fără durere-muncă-frică. Îmi aduc aminte toate dățile când copil fiind, încercasem să o fac să fie mândră. Odată chiar a râs de mine, lucru care nu a făcut decât să mă ambiționeze să devin mai bună. Devenea din ce în ce mai clar că lupta cu Kaseem era rezultatul educației primite. Eu nu aveam cum să mă simt bine cu el atâta timp cât simțeam că e o plăcere vinovată. Nu mi se părea adecvat să fiu prea evident de mulțumită de mine, de fericită. Citisem undeva că bucuria prea mare, ca și tristețea, trebuie ascunse ca să nu deranjeze prin evidența lor. Dacă stăteam bine să cântăresc, nu era nimic spectaculos în viața mea. Putea cel mult să fie o existență tihnită, numai că mie mi-era frică. Era panica permanentă că odată ce te-ai relaxat, o să se întâmple ceva groaznic... las cursorul să clipească și mă uit la ecran. Simt mâna lui Kaseem pe umăr... pun și eu mâna peste mâna lui ca să-l asigur că sunt bine. Închid laptopul și îl însoțesc în dormitor. Mă relaxez și îmi promit că-l voi lăsa să mă iubească.

20 August 2004

În două zile se mărită Kati și eu sunt așa entuziasmată de parcă m-aș mărita eu. Mi-am ales cu multă grijă ținutele adecvate fiecarui

moment al zilei - pregătesc bagajul, iar mâine dimineată luăm cursa spre București. Mama e deja acolo, pentru a ajuta la pregătiri. Au hotărât să facă nunta într-un sat de lângă Cluj, de unde sunt bunicii logodnicului ei. Azi e ziua ei, dar știu că nunta e mult mai importantă în cazul ăsta. Adevărul e că aș fi vrut să fiu alături de ea și de ziua ei, dar oricum îmi propusesem să stăm mai mult săptămâna viitoare, cumva îl convinsesem pe Kaseem să ne luăm vacanță. Nu că el nu și-ar fi dorit, dar nu cred că vacanța lui ideală ar fi fost în România. Nici nu-mi pasă, abia aștept să-i arăt locurile care îmi sunt familiare mie! Să i-o prezint pe Rozé, pe Kati, pe mamaie.

Nici nu vine să cred că a trecut aproape o jumătate de an de când eram în avion cu aceeași destinație, cuprinsă de frica înfruntării trecutului. Acum eram mult mai încrezătoare, din când în când îi mai aruncam câte o privire lui Kaseem care citea ceva și era total pătruns de lectură.

La aeroport mă bag în fața lui la „Rent-a-car” și încep să vorbesc mult și repede cu omul de ghișeu. Dau actele mele de identitate, completez în română deși nu e o cerință obligatorie. Simt în ceafă privirea lui Kaseem, dar aleg să o ignor. În mai puțin de jumătate de oră ieșim pe DN cu direcția Brașov și apoi Cluj. Înainte de Comarnic e o benzinărie OMV și el propune să facem o pauză de cafea. Nu am nimic împotrivă, în plus mi-e și puțin foame. Mă uit în vitrina săracuță și am un contact brusc cu realitatea pur românească. Cer un produs de patiserie care nu arată deloc bine, dar pare mai proaspăt decât celelalte, Kaseem ia același lucru și două capuccino. Deja cred că se vede pe fața mea că m-am turtit toată. La masă, mă uit în farfuria inscripționată Viva și întorc spre mine farfuria de la cafea, să nu se vadă unde e ciobită. Mănânc fără chef și mi se pare că produsul ales e o palmă la adresa patiseriei franțuzești. Îmi zic că nu e important, am mâncat chestii mult mai proaste. Kaseem se uită în ochii mei în timp ce mestecă impasibil.

Până la Cluj am nervii întinși de la lipsa lui de reacție. Nu-mi dau seama dacă el se comportă normal și eu sunt cea care are o problemă. La următorul popas mă rugase să comand pentru el ceva specific românesc, și după ce contemplasem adânc meniul nu găsisem decât mici și ciorbă de burtă. L-am mințit că nu aveau nimic reprezentativ și am ales piept de pui cu cartofi prăjiți și salată de varză. Sper din tot sufletul că mâncarea de la nuntă se va abate cât de cât de la tradiție.

Ajungem în Săvădisla aproape de înserat și găsim și casa mătușii Maria. Avem și noi rude în acest sat, așa că suntem cazați pe la casele lor. Apoi mergem pe jos către casa lui Kati și totodată locul de nuntă.

Când o văd pe Kati, uit de Kaseem pentru o clipă și alerg să o îmbrățișez.

- Hei, hei, ești bine? Vezi că mă strângi cam tare, s-a întâmplat ceva?
- Nu, nimic, îi răspund în timp ce mă uit la fața ei de parcă o femeie aproape de măritiş ar arăta altfel. Îmi trag nasul discret, și aștept să-mi treacă lacrimile înainte să-l prezint pe Kaseem.
- This is Kaseem! Kaseem this is my sister: Kati.
- Hi! It's very nice to finally meet you. I heard you found the right guy, îi răspunde fermecător așa cum numai el știe să facă.
- Yes, I guess I found him years ago, I just had patience! îi răspund de Kati râzând. And you, are you planning to make an honest woman out of my sister?
- I am, but you know she can be a real pain in the....
- Hei, I am here... you do realise! Intervin înainte ca discuția să devieze.

Din urma lui Kati se apropie o siluetă cunoscută, cu o mână atârând lângă corp, iar cealaltă pare că o ajută să-și ia avânt. E mămăița și m-aș repezi în brațele ei, dar din nou am sentimentul că în această jumătate de an s-a făcut și mai mică.

- Ai ajuns, fa?
- Am ajuns mamaie! mă uit cu drag la ea. Mamaie, el e Kaseem.

Mamaie îi întinde mâna cu unghiile puțin îngălbenite. Îmi imaginez că s-a spălat zdravăn pe mâini, dar tot cred că se simt la fel de aspre cum îmi aduc eu aminte.

Mamaie dă din cap protocoal în timp ce îi explic lui Kaseem că e bunică mea, mama mamei mele. Curând îi voi face cunoștință și cu bunicii din partea lui tata și mi-e teamă că oricum nu poate să țină pasul cu toate astea.

- Auzi Irino, mi se adresează mamaie, ăsta înțelege ceva?
- Nu mamaie, numai engleză și franceză. De ce?
- Fa, e cam negru...
- Nu e, mamaie!

Mamaie strânge buzele cumva a nedumerire, de parcă nu ar exista nicio diferență între negri și arabi și mă gândesc că o să mă întrebe zilele asta despre credința lui.

Salutăm pe toată lumea, mâncăm ceva la restaurantul unchiului meu și ne retragem la culcare. Mergând pe drumul către casă, Kaseem se uită la mine drăgăstos și din nou am senzația că se simte mândru că mi-a făcut o bucurie. Îi zâmbesc scurt și îmi permit să adulmec aerul și toate miresmele specifice unui sat: puțin de lemn ars, vinete

coapte și de pământ prospăt udat.

A doua zi, după micul dejun rustic servit de mătușa, îmi dau seama că trebuie să ajung la stilistul lui Kati care o să se ocupe și de coafura mea. E totuși o nuntă, nu pot să mă bazez pe aburul de la duș. Îl întreb pe Kaseem dacă se descurcă cât timp o să aranjez, să nu pară că-l abandonez și îi spun că trebuie să ajungă la primărie în patru ore.

Când ne revedem, pare că suntem cu totul alte persoane. Eu o privesc cu Kati aproape cu venerație. E atât de frumoasă și emoționată. Are o coafură care pare să o facă mai înaltă, nu sunt obișnuitele „sarmale”, iar cu rochia albă cu umeri dezgoliți se aseamănă unei zeițe. O zeiță greacă, pentru că și ea moștenește nasul lui tata, deși pare că la ea se potrivește cu restul feței. Ștefan pare și el emoționat, dar știe că azi e totul despre ea, așa că nu o scapă din ochi. Pare și puțin stângaci, iar la întrebările de la primărie se bâlbâie într-un fel care pare regizat. Kaseem mă vede cred că prima oară într-o rochie și îl simt mândru să fie cel care mă ține de mână. Îmi dau seama că în toată agitația am uitat să i-o prezint pe Rozé. A ajuns și ea de dimineața, a venit cu trenul singură, se pare că e într-o pauză cu Vlad.

Ziua decurge lent, aerul se încinge, tocurile se înfig în pământ. Cununia religioasă are loc în curtea unde vor locui mirii, curte ocupată în marte parte de un cort alb și de o bucătărie amenajată în aer liber. Îl duc pe Kaseem să se uite la tuciurile imense în care clocotesc sarmalele. La un moment dat îl las cu tata, care îi explică cu engleza de baltă despre tradițiile românești de nuntă. Profit de ocazie să merg să discut cu Rozé, pentru că abia am schimbat două vorbe.

- Deci, cum îți place?
- Îmi place cum se uită la tine, asta e sigur! îmi răspunde Rozé.
- Adică...
- Adică pare că vrea să-i faci un copil!
- Rozé, eu te întrebam serios..
- Și eu tot așa ți-am răspuns, pare că te iubește sincer și asta nu am văzut de... mă rog, știi tu de când.
- Aia nu știi dacă era iubire, nici eu nu știu, hai să o lăsăm așa.

Rozé insistă:

- Uite, se fac șase ani de când nu am vorbit despre asta, mi se pare că te comporți copilărește. Îl iubeai sau nu, te mai gândești la el? Dacă da, ce faci cu Kaseem? O să pretinzi că ești fericită lângă el și speri ca el să nu observe că a mai fost cineva?
- Rozé, sunt cam multe întrebări și chiar nu înțeleg de unde interogatoriul ăsta. Adică am făcut ceva nelalocul lui, de ce acum și

nu astă-primăvară când ne-am văzut? Deja mi se pare ridicol că aproape ne certăm pe un subiect care părea îngropat.

Din când în când mă uit spre Kaseem, care e în continuare angajat în discuție cu tata și pare să se simtă bine.

- Pentru că atunci părea că ești în căutarea a ceva, acum pare că ești resemnată și îi faci acestui Kaseem o favoare că ești cu el.
- Wow, nu pot să nu exclam, de unde ai scos asta?! Ne-ai văzut o zi și ai impresia că știi totul despre relația noastră, De parcă tu ești în stare să ai o relație mai lungă de juma' de an. Măcar eu mă strădui. Credeam că ești prietena mea...
- Sunt, tocmai de aia îmi permit să-ți spun!
- Tu crezi că sunt tot la fel... ei bine, nu sunt! Toți anii ăștia de izolare au făcut din mine o cinică... eu nu mai cred în nimic. Nu pot să spun nimănui pentru că din afară se vede că duc o viață extraordinară, la Paris, trăiesc visul. Și tu ar trebui să fii alături de mine, ar trebui să știi mai bine că mă prefac.
- Atunci de ce te superi când spun că asta faci, când eu văd că te prefaci?

Rozé se uită la mine cu sinceritate și îmi dau seama că de fapt îmi vrea binele, că e prietena mea din toate timpurile. Nu a băut decât un cocktail de la barul amenajat în cort, dar nu asta e motivul pentru care spune adevărul. Ea chiar mă iubește, vede dincolo de suprafață.

- Îmi pare rău, Rozé! Mă faci să plâng în singura zi când am un machiaj elaborat pe față! Hai să beau ceva și să dansăm.

Știu că mă aștept ca prezența lui Kaseem să-mi arate că nu-mi lipsește nimic de aici. Că totul e precum farfuria de la OMT: ciobit, o realitate brută, care trebuie cosmetizată. Iau și eu un cocktail și dansez cu Rozé pe melodiile ce preced valsul mirilor. Vals pe care oricum Kaseem îl ratează, la fel și tata, prea absorbit de discuție și de propria persoană. Eu mă așez la masă lângă mamaie și o apuc de mână dornică să-i simt căldura și asprimea. Ea privește mirii cu un soi de mulțumire amestecată cu emoție. Mă uit pe furie la ea, cu basmaua de sărbătoare care are puțin verde să se asorteze cu costumul. Are pantofi negri cu puțin toc pentru că picioarele ei sunt obișnuite să umble libere, fără încălțări. *Mamaie, mi-a fost dor de tine*, îi urlu în gând!

În sfârșit, Kaseem intră în cort și mă caută cu privirea. Îmi zâmbește când mă vede, dar pe măsură ce se apropie îl văd că se încruntă la paharul cu umbreluță golit din dreptul meu.

- Ai băut?

- Am băut! Ți-am spus că îmi plac băuturile colorate. Îmi mai

aduci unul? îl întreb pe un ton care se vrea pisicos.

- Nu! De ce ai nevoie să bei?

- Nu am nevoie propriu-zis...

Kaseem e invitat la dans de mama și mă uit amuzată cum o lasă să conducă, știind că nu are încotro. Merg cu Rozé să mai luăm o băutură, iar DJ-ul trece pe melodii cunoscute de noi, *Dr. Dre și Tupac, Snap și Puff Daddy*. Uit de Kaseem, până îl văd că iese călcând apăsător din cort. Îmi dau seama că am exagerat, dar mai mult ca sigur alcoolul e cel care mi-a dat curaj.

Alerg după el și îl prind abia pe uliță. E semi-întuneric și mi-e teamă să nu mă împiedic de ceva.

- Kaseem, așteaptă! Ce faci?

- Glumești, nu? Eu sunt o glumă pentru tine? Plec asta fac! Dacă plec acum o să ajung mâine dimineață la aeroport.

- Poftim... dar de ce?! Știu de ce, dar trag de timp...

- Pentru că tu crezi că sunt prost sau orb, de-aia! Ți-am suportat toate toanele la Paris, pentru că am crezut că ești sinceră și chiar îți e greu. Apoi mă aduci aici ca să ce?! Să mă simt stingher că nu vorbește nimeni cu mine, să mă abandonezi cu tatăl tău. Și bei! Bei să mă sfidezi, crezi că ai nevoie de băutură ca să te simți bine cu ai tăi sau să nu-ți fie rușine cu mine?!

- Uite, Kaseem, îmi pare rău! Mi-a fost dor de casă, de Rozé, poate am uitat de tine pentru câteva clipe.

- În continuare ai impresia că sunt un prost. Am văzut în ce hal erai când m-ai sunat de aici. Că te-ai întors la Paris plină de dubii și sperai ca eu să ți le înlătur. Ei bine, asta am încercat!

- Cum ai încercat? Mintea mea, trează de acum, caută argumente. M-ai dus la părinții tăi de ziua mea, ai vrut să mă simt parte din familie. Parcă eram un pui de pisică salvat de pe stradă. Crezi că eu nu simt că mă privești din perspectiva celui care a fost încurajat mereu să devină tot ce poate să devină? Crezi că nu știu că sunt o sălbatică, că nu am avut parte de iubire și sprijin și tu vrei să mi le oferi necondiționat. Că părinții tăi mi-au organizat cea mai frumoasă zi de naștere și eu simțeam că mă sufoc de stres...

- Ai idee cât de aiurea sună toate astea? Sunt lucruri bune, Irina! Sunt pentru tine să te întinzi să le primești, *walk the extra mile*, că tot prețuiești limba engleză atât!

- Kati se mărită și are parte de nunta la care a visat, și eu, eu nu pot să fiu imună la asta...

- Vrei să te măriți, asta era?

În secunda următoare e în genunchi și mă cere de nevastă.

- Ai înnebunit?! Nu, nu vreau asta!
- De ce?! Ți se pare atât de groaznic? Se ridică și se apropie de mine cam intimidant. Eu plec mâine și vreau să pleci cu mine. Nu o să te rog, dar îți spun doar atât: Poate amintirile fac totul să pară mai frumos decât e în realitate. Nu e nimic aici pentru tine, nu o să-ți găsești locul, dacă asta speri. La Paris ai o carieră, ești cunoscută și ai un job la care ești bună. Aici nu sunt decât amintirile și familia, în rest, doar mult praf. Fericirea în această țară e o iluzie. Așa că alege acum!

- Kaseem nu e corect, am un ton plângăcios și știu că o să mi se prelingă tot rimelul dacă plâng.

- Nu plânge, pentru că m-am săturat să fiu manipulat! Da sau nu?

Cântăresc repede în minte și îmi dau seama că are dreptate. Îmi aduc aminte ce a spus Rozé, dar e irelevant pentru situația asta. Ea nu știe că nu vorbim de dragoste, vorbim de lucruri practice. Și practic nu am niciun motiv să rămân.

- Bine, plecăm mâine, dacă promiți că ne întoarcem și stăm până la sfârșitul nunții.

Îi întind mâna, sperând să accepte soluția de compromis. Acceptă și el!

Spre dimineață, mergem la culcare, ținându-ne de mână pe ulița relativ pustie. Mă dor picioarele de la dans, dar sunt resemnată cu totul. Kaseem are dreptate, era o iluzie! Ajunși în cameră, îl cuprind cu brațele și încerc să transmit în îmbrățișare toată recunoștința mea. Apoi încep să-i desfac nasturii de la cămașă încet, de parcă ar fi cea mai importantă sarcină.

- Irina, ce faci? mă întreabă, surprins de inițiativa mea.

- Mă revanșez!

„Farmecul unei ființe străine pe care o iubim întâia oară e farmecul primordial la care ar trebui să ne oprim. E cel pur, numai el ne redă o libertate despre care nu știam că e prizoniera unei melancolii adânci, a cărei euforie ne poate chiar face să ne credem fericiți...”

MARIN PREDĂ

Partea a-III-a

Octombrie 2004

Închid ochii și îi frec cu degetele în încercarea de a alunga oboseala. Am stat prea mult cu ochii în laptop. Nici nu știu cum au trecut ultimele două luni sau nu știu cum să le descriu. Mi-e prea frică să spun că sunt fericită, dacă nu știu cum arată fericirea adevărată. După nunta lui Kati plecasem o săptămână în Provence și niciunul din noi nu mai deschisese subiectul România. Eu îmi dorișem să văd renumitele câmpuri de lavandă și Kaseem era omul care nu aștepta prea multe sugestii pentru a pune în practică. Așa că la 23 de ani am avut parte de prima vacanță adevărată. El inițial ar fi vrut să mergem la bunicii lui în Tunisia, dar apoi s-a răzgândit, probabil pentru că nu-și dorea să strice echilibrul fragil dintre noi.

A închiriat o cameră într-o casuță cu arhitectură specifică zonei, cu piatra roasă de vânt și soare. Au fost șapte zile de leneveală și dragoste. Mă trezeam uneori în mijlocul nopții și mergeam la geam să simt aroma subtilă de lavandă care umplea aerul fierbinte de august. În câteva minute Kaseem era lângă mine, de parcă avea un senzor pentru momentul în care plecam din pat. Stăteam îmbrățișați în întineric, în liniște. Și era bine! Chiar și pentru mine care nu suportam liniștea îndelungată. Era ca și cum respiram pentru prima oară, de parcă încordarea din interior se topise. Era calm în interior și nici viitorul nu mai părea așa înspăimântător. Mă întrebam uneori cum ar fi fost să te simți așa bine tot timpul... dar de cele mai multe ori preferam să trăiesc în prezent.

Rozé se supărase pe mine și vorbeam foarte rar. A doua zi după nuntă am rugat-o să meargă cu noi către București, dar mi-a spus că preferă să meargă cu trenul. Mi-a reproșat că sunt o lașă, că eu nu eram așa ușor de manipulat, că am fugit și cu ani în urmă, că se fac 6 ani de când am părăsit-o prima oară și că, n-am decât să rămân în Franța toată viața pentru că ei nu-i pasă. Ce e mai trist e că, era 23

august și nici nu a vrut să primească nimic de la mine. Avea dreptate, o părăsisem de mult, ce rost avea să pretind altceva.

Kaseem se uita la noi și cred că înțelegea ce se întâmplă, dar a preferat să nu intervină. Rozé m-a lăsat cu cadoul în mână în fața gării din Cluj, iar eu eram atât de amorțită afectiv încât nu mă puteam mișca. Kaseem a coborât din mașină și a avut grijă să mă așeze pe locul din dreapta, spunându-mi că: *O să fie bine, o să vezi! E supărată acum, dar o să revină la sentimente mai bune!* Într-adevăr am reușit să ne împăcăm online, dar conversațiile pe chat își pierduseră farmecul, erau mecanice și nefirești. M-am gândit că e cursul firesc al vieții, la un moment dat alegi și mergi mai departe. Mai departe pentru mine însemna cafeaua servită la cafeneaua din colț și desert cu brânzeturi, smochine și struguri. Nu eram diferită, doar mă adaptasem la viața nouă.

Îmi sună mobilul și mă trezește din visare. E Nicu, oare ce l-a apucat?! Îi răspund ceremonios, ca atunci când eram copil:

- Săru'-mâna, unchiule!

- Lasă, fa, astea! Tre' să vii acasă, a murit mă-ta mare!

Ceee?! Capul începe să-mi zvâcnească instant în încercarea de asimilare a acestei grozăvii. Trebuie să mă adun cumva.

- Pe mama ai sunat-o?

- Am sunat-o, n-o mai suna și tu! A plecat la aeroport deja. Vezi cum faci să ajungi mâine.

- Ajung, nu-ți face griji! Pa!

- Pa!

Asta e tot?! Asta e tot?! Doamne, cum s-a întâmplat asta?! Telefonul începe să sune iar și pe ecran văd numărul Rozéi. Nu pot să-i răspund, mă uit tâmp la telefon până se oprește. În mai puțin de un minut vine un sms de la ea, un mesaj care nu o caracterizează despre ce crede că simt eu în clipele astea. Mă ridic precaut, de parcă aş risca să dezechilibrez ceva, de parcă aş putea pretinde că lumea mea nu a fost zduncinată. Mă duc în dormitor, scot geamantanul, haine, număr foarte calm schimburi pentru trei zile de priveghi, caut haine negre și o geacă de toamnă cât mai închisă la culoare. Oare trebuie să plec îmbrăcată în negru? Nu am fost la nicio înmormântare ca adult, mergeam doar când mă punea mamaie să merg să primesc batistă de pomană. Le așez pe toate într-un morman, apoi sun la agenție să-mi facă bilet pentru mâine dimineață. Când merg să-mi strâng minimul de cosmetice din baie, deja simt că nu mai rezist: izbucnesc în lacrimi deznădăjduite! Mă culcușesc lângă pereți și plâng necontrolat. Plâng amintindu-mi că ea m-a rugat să o

jelim și nu știu dacă am putere să fac asta mâine. "Irina, țin minte ce trebuie să faci când mor...că mă-ta nu știe nimic." Săraca mama, ce-o fi în sufletul ei?!

Oare a murit singură, oare a murit în somn așa cum spera că mor oamenii bolnavi de inimă? Îmi aduc aminte de noaptea în care se simțea rău și mi-a zis că dacă văd că nu mai răspunde, să merg la Păpușa. Ca să ajung la Păpușa trebuia să trec pe lângă cimitir și eram doar un copil. Am profitat de neatenția ei și mi-am tuns un breton, dar știu că visul din noaptea aia l-am ținut minte toată viața. Moartea venise după mamaie, era o moarte zugrăvită de imaginația unui copil crescut cu povești ortodoxe. O moarte cu glugă care ascundea o față zbârcită, înarmată cu o coasă. Eu am fugit la ușa de la colidor și am închis-o, apoi urmăream cum moartea se îndrepta spre ușa de la bucătărie, așa că am fugit și am închis-o și p-aia. Stăteam în dreptul geamului și sfidam moartea căreia îi închisese ușa în nas. De atunci am amintirea primei poze de pașaport cu bretonul ciuntit. Atunci o apăsasem, dar acum?! Acum nu am putut pentru că alesesem să fug cu ani în urmă... Irina, nu știai că e cursul firesc al vieții?! Cum naiba cursul firesc e un capăt de linie, ce e porcăria asta, Doamne?

Kaseem apare și se uită la mine cu teamă.

- Ce s-a întâmplat?

- A murit mamaie, îi zic printre sughituri.

Nici nu știu cum decurge restul serii, doar că m-am trezit la aeroport condusă de Kaseem. Aș fi vrut să vină cu mine, să-l simt aproape, să nu trec prin asta singură. Dar cumva cred că am amorțit totul în interior, am reușit să și dorm câteva ore. Parcă mi-aș dori ca suferința exterioară să reflecte ce e în sufletul omului, deși ar părea uneori cam brutal. Suntem obișnuiți cu o realitate filtrată ca și cum duritatea suferinței scade cu câteva grade precum intensitatea razelor solare când ai ochelari.

- Să mă suni, te rog. Îmi pare rău că nu pot să merg cu tine, știu că nimeni nu alege astfel de momente.

- Te sun cum aterizez, apoi pe seară poate. Tu nu știi cum e acolo, poate e mai bine că nu vii.

Nici nu știu de ce îi spun lucrurile astea, e ca și cum l-aș proteja. Mă îmbrățișează și cu tot elanul meu recunosc că nu-mi vine să plec singură, încerc să rămân cât mai mult la pieptul lui.

În avion am timp suficient să mă gândesc la toți și toate. La Rozé, pe care nu am sunat-o, i-am trimis doar un răspuns sec la SMS. Și ce i-aș putea spune?! Doar că nimic nu mai e la fel, acum că mamaie

a murit. Am noroc că nu stă nimeni lângă mine și nu atrag atenția cu suspinele mele. Eu a trebuit să fiu mereu mai mare, să mă maturizez mai repede, să înfrunt viața așa cum a venit. Rozé era cu un an mai mare, dar eu tot o protejam. Poate ea își permitea să se alinte după plecarea mea, poate nu vedea dincolo de strălucire. Nu vedea cum e să nu ai cu ce să rezonzi într-o țară străină. Nu știa că mă-măliga nu mergea cu Camembert oricât de mult mi-aș fi dorit. Da, era frumos Parisul, oamenii erau dezinvolti odată ce deveneau de-a lor. Dar ca să devii de-a lor, aveai nevoie de o resetare totală a sistemului tău de valori. Eu asta făcusem în primul an: uitasem cine sunt și ce mă definește.

Uitasem sau alesesem să izolez informații înscrise în codul meu genetic de femeile pe care le urmam firește ca descendență. Uitasem cum e să te bată soarele fără loțiune de protecție, uitasem gustul unui porumb fiert la tuci și mă amăgeam că nici nu le simțeam lipsa. Dar nu aș fi rezistat atâția ani fără să le fi negat! Cui să-i spun asta?! Cui să-i spun că atunci când au adus mâncarea în avion eu mă gândeam la boboroadele împărțite vecinilor. Boboroadele făcute în cuptor de lut din aluat de pâine și înmuiate generos în vin cu zahăr. Erau primul semn că urma o pomană sau că cineva murise, dar pentru copii erau un fel de desert. Și eu ratasem boboroadele împărțite pentru mamaie, așa cum ratasem ultimele clipe din viața ei. Așa cum eu eram un adult ratat sufletește, nu eram întreagă pentru că o bucată din viață o să-mi lipsească întotdeauna. Semnalul pentru centuri se aprinde!

Tata mă întâmpină la Sosiri pe Otopeni:

- Bine ai venit, neică! Kaseem nu e cu tine?

- Nu e tată, a avut treabă.

- Poate e mai bine, continuă el, lucru care mă întărește oarecum.

Tata nu are nicio vină, știu că asta e abordarea lui în situații tragice.

- De ce, tată?! Nu era bine să vadă circul de o înmormântare?

- Hai să nu ne certăm, Irina!

- Da, ai dreptate...

- Oricum o îngroapă azi, pentru că mâine e Sf. Dumitru și măică-ta s-a gândit că e mai bine așa.

Mă urc în mașină cam panicată, știind că mergem direct la țară. E bine că nu am timp să mă gândesc, privesc doar tâmp, din mers, la peisajul cunoscut. Afară e gri, în suflet e doliu. Mă mir că nu plouă, atunci chiar aș simți că natura conspiră la trecerea în neființă a unui om care a venerat-o. Dacă la relații interumane mamaie era de

multe ori depășită de situație, în mijlocul grădinii sau alături de animalele din gospodărie se simțea cel mai bine. Se prea poate ca și mie să-mi fi lipsit grădina și cerul, dar eu nu făcusem parte din peisaj. Așa că de ce nu urlă cerul?! În minte îmi răsună vorbele ei: Nu o să plouă că norii sunt prea sus...

Ajunși la bufet intrăm pe uliță și eu am ochii uscați. Poarta bisericii e deschisă pentru ultimul drum al roabei lui Dumnezeu, Ioana... ce rahat de fraze stereotipe. Uneori îmi vine să uit limba română! Gata, am ajuns!

Ies hotărâtă din mașină, pentru că știu că nu am dreptul să mă eschivez. Asta e! Aud deja babele zicând că a venit Irina. Le văd aliniat pe alee, unele calcă în straturile de flori. Mama vine spre mine și simt brusc o revoltă față de aceste femei: e mama Bălana care are diabet de ani de zile, țața Florica ne promite de ani buni că moare, Niculina care pare că s-a menajat toată viața... sunt toate aici! Dar ea nu mai e! Dau sârui-mâna și intru în casă cu Kati și mama, sprijinindu-ne una de alta. Și iat-o! Pe masa de doișpe persoane, care de la pomana pentru tataie e pătată de urmele a tot atâtea farfurii fiebinți. Între degetale închinat pe piept are două fire de toporași. Mama jelește, așa cum și-a dorit mamaie să fie jelită, eu nu pot decât să plâng liniștit. Mă desprind de ele și mă duc mai aproape de masă, vreau să-i ating degetele, să mă asigur că nu mai sunt calde ca astă-vară. Și nu mai sunt, sunt reci ca gheața. Mă uit la firele de toporași, au fost și ei induși în eroare de vremea frumoasă. Mi-amintesc ce mândră era de tufa ei de micșunele de sub brad. Oare o fi fost mândră și de mine?! Parcă nu mai aud nimic în jurul meu, deși mama pare să jelească cu aceeași intensitate... mă uit la ochiul de geam de la spatele casei și mi-aduc aminte că trebuia să mă cațăr pe pervazul lui ca să-l șterg bine. Mă uit la decorațiunea adusă de Nicu din Italia, ceva cu o gondolă... decid să ies din casă. Mămăițele se uită cu milă la mine cum îmi șterg lacrimile cu mâneca de la geacă. Mă duc spre bucătărie, mirându-mă cumva de toți acești musafiri nepoftiți din curtea ei. Intru în antreu și mă uit pe geamul acoperit macrame. *Mamaie, unde ești?!* urlu, dar nu iese niciun sunet... Rozé, pe care nici nu o observasem până acum, se strecoară și mă ia în brațe. Știu că ea înțelege, așa că plâng liniștit.

Mă fac utilă punând doliu în piept femeilor din curte împreună cu Rozé. Se pare că toată lumea știe ce are de făcut, mâncarea e aproape gata, mesele sunt întinse sub boltă, țiuca e pregătită în sticle de plastic. E uimitor cum se organizează oamenii în astfel de situații. Deodată se animă toată lumea: a venit părintele și vom pleca

spre biserică. O trag pe Rozé după mine în bucătărie:

- Nu-mi da drumul de la mână, te rog! Nu vreau să văd cum o scoate din curtea ei pentru totdeauna!

Aștept sprijinându-mă de un dulap strivind degetele Rozéi în ale mele. După ce simt că trece urletul colectiv, îmi fac curaj să ies și pornim să o petrecem pe ultimul drum.

Mă uit spre cer și într-adevăr norii sunt prea sus. La prima intersecție, la Fisu, ne oprim și popa cântă ceva, Nicu rămâne în urmă să arunce cu mărunțiș. Mi-aduc aminte când Fisu i-a prășit ultima oară porumbul și i-am cerut apă. Depășim curtea lui Ivan la care petreceam după-amiazele când nu avea cu cine să mă lase. Treceam pe lângă poarta Cristinicăi și ciudat cum mintea mea reface scena cu babele care se ștergeau la nas cu batiste bărbătești. Sunt sigură că mama are batiste pregătite pentru biserică. Ajungem prea repede la intersecția unde stă mamaia lui Ciprian, apoi ieșim pe șoseaua principală. Mai e doar puțin până la Computer. Ne oprim și acolo pentru ritualul cu mărunțișul, dar eu nu mă pot abține să nu arunc un ochi către mașinile parcate. Singurul lucru care îmi trece prin cap este că s-au ajuns țărani!

Ies câțiva din magazin și stau spășiți să rostească popa cântarea. Parcă mergem prea repede, mai avem puțin și am ocolit tot satul, ne apropiem de bufet. Și de la bufet la cimitir sunt doar câțiva pași. Eu nu intru în biserică pentru că știu că nu aș face față. Mi-e rușine să recunosc, dar acum simt că aș face o scenă la mormânt. Nu pot să mă imaginez spectator la momentul în care o coboară în mormânt, cu veșnica pomenire cântată pe nas de preot și dascăl. Dumnezeu să o ierte?! Mai bine să o odihnească, că a muncit toată viața!

Da, e mai bine să plec spre casă. Merg în tăcere cu Rozé pe drumul bătut de zeci de ori, drum la capătul căruia nu ne mai întâmpină nimeni. Mă uit către curtea ei și parcă îi văd silueta ca în dimineața de primăvară când îi făcusem o poză. Era o poză a drumului meu din dreptul casei părăsite. Era drumul meu mărginit de corcoduși abia înverziți, ca o explozie de verde închis, tare. Abia după ce am dezvoltat filmul am văzut că era și silueta ei în poză. Abia acum puteam să afirm că nimic de aici nu mai e pentru mine!

Mă duc spre spatele casei și mă uit spre tuciurile cu mâncare de post, mă uit la aburul care se ridică și instinctiv către cerul care s-a înseninat.

Mamaie, simți? Toate astea sunt pentru tine! Mâncare din belșug pentru toți cei care te-au cunoscut și fiecare își aduce aminte cum nu a plecat niciodată neomenit din curtea asta... auzi mamaie?

Toată lumea a plecat, am strâns și am returnat vecinilor scaunele și băncile împrumutate, am spălat vasele.

Acum stăm pe scaunele vechi cu spătar, pierdute, ca acum douăzeci și ceva de ani, când a murit tataie. Sau cel puțin așa mi-am imaginat eu că era și atunci. Atunci eram două femei și două copile. Acum am rămas trei femei. Fără repere, fără mamă, fără mamaie. Privesc la ciotul rămas după nucul care ne-a umbrit toate mesele. Oare de ce l-a tăiat? E același nuc care juca umbre pe covorul vechi din camera ei când eram copii.

La poartă oprește o mașină. Probabil vreo rudă răătăcită, a venit să prezinte condoleanțe. Mă ridic eu. Când mă apropii, văd că e una din mașinile din centru. Coboară geamul și văd profilul familiar și șapca: E el!

- Mergi la o plimbare?

Așa, simplu, de parcă ne-am văzut ieri. Mă privește de sub cozo-roc cu ochii ăia de care am fugit, dar măcar mă privește în ochi.

- Mama, vezi că plec puțin! Am telefonul la mine!

- Da' cine e?

- Ăăh... nu contează!

Mă urc în mașină și mă prăbușesc în scaun, cu fața spre geam. Abia acum am timp să conștientizez totul. Îmi dau seama că am pierdut orice urmă de cochetărie, că probabil miros a fum de la mâncarea pregătită pentru pomană. Mă uit în oglindă și îmi văd fața înroșită de frig, ochii plânși și părul puțin răvășit. Vreau doar să stau acolo în scaun. Telefonul vibrează. E Kaseem, pentru a nu știu câta oară azi. Pe ecran îmi apare poza lui, parcă simt un reproș în privire, dar aleg să ignor și acest apel.

- El e cel care contează acum?

- Poftim?!

- Păi te-a întrebat maică-ta cine e la poartă și ai zis că nu contează!

- Chiar vrei să vorbim despre asta?! Ea nici nu știe de tine, plus că a trecut atâta timp. Crezi că i-am făcut confidențe despre cum mi-am pierdut virginitatea? Tocmai ei, care nu știa cum să mă ia mai repede de aici. Singura care știa de tine, e mamaie. De fapt, era! Mă întorc spre geam și îmi văd imaginea reflectată, cu lacrimi care curg nestingerite. Plânsul e atât de firesc, nu mă obosesc să continui discuția.

Nici nu mi-am dat seama că am ajuns pe un drum de țară. El oprește mașina. E un apus superb de toamnă. Încet, încet, îmi revin

amintirile acestui loc. Deschid ușa, cobor și aud un clipocit familiar, văd silueta pădurii. Rămân așa, umerii mi se zguduie de plâns, la fel ca atunci. Toate sentimentele legate de locul ăsta, de sat, de mamaie, de el, revin și mă fac să plâng și mai tare. El se apropie de mine și mă cuprinde într-o îmbrățișare familiară, ca și cum ar revendica ceva pierdut cu mult timp în urmă. În sfârșit sunt acasă!

Sfârșit

Editor: **Andra Nicula**

Copertă: **Oana Cambrea**

Layout: **Toni Kiss**

Tipar: **Sigma Media**

